

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 80

CENA 50.000 DINARA

NINĐA

VETAR DONOSI MIRIS KRVI

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

DEREK FINEGAN

VETAR DONOSI MIRIS KRVI

Derek Finegan
VETAR DONOSI MIRIS KRVI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1989. DEN PRESS

NINĐA 80 — JANUAR 1990. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampana »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

VETAR DONOSI MIRIS KRVI

Bilo ih je četvorica. Odeveni jednako, sličnog stasa, sa licima prekrivenim avetinjskim maskama od bele tkanine, sa okruglim izrezima za oči, nos i usta.

Ni po glasu ih ne možemo razlikovati, jer gotovo i ne govore. Pokreti ruku i samo poneka reč izgovorena šapatom svedoče da su dobro uigrana ekipa. Ekipa sastavljena ko zna kada, ali uspešna, pošto one druge nikada ne traju dugo.

Njihov posao je industrija straha. Možda industrija i nije najbolji termin, jer njihova »proizvodnja« nije masovna, ali je zato veoma, veoma produktivna. »Kvalitet« pričinjenog straha veoma im je visok, da se poslužimo terminologijom uspešnih menadžera. Cena...

Cena obično ne igra nikakvu ulogu. Njih četvorica su dobro plaćeni, bez sumnje, ali sav taj

novac obično predstavlja samo jednu od mnogobrojnih sitnijih stavki na kraju spiska rashoda jedne velike investicije, čija se vrednost obično meri desetinama miliona dolara.

Za nekoliko mniuta sunce će stidljivo proviriti iznad bregova na istoku, ali nam ni to neće pomoći da doznamo nešto više o četvorici ljudi koji sada, gotovo bez šuma zamaču vesla u tamnu vodu okeana, dovodeći svoj mali čamac do obale ostrva Santa Katarina.

Malo žitelja Kalifornije zna za ovo ostrvce koje se nalazi na svega dve milje od mesta gde auto-put 101, južno od San Luis Obispa, dodiruje obalu okeana, da bi zatim, preko Lompoka i Santa Barbare, stigao do Los Anđelesa. Uostalom, ostrvo i nije mnogo zanimljivo sa svojih dvadesetak ribarskih porodica, poštom, telegrafskom age

ncijom i hladnjačom u kojoj ulovljena riba čeka brod iz Moro Beja, koji će je kasnije preneti do velikih gradskih ribarnica u Los Angelesu.

Camac gotovo bez šuma do dirnu mol od polutrulog drveta. Čovek sa pramca vešto oмота uže oko jednog stuba, dok su se ostala trojica vešto verala uz kratke lestvice, vučući svoju opremu za sobom.

Oprema industrije straha. Kratki izraelski automati »uzi«, patrona dinamita u platnenim vrećicama pričvršćenim za opasake, nezgrapni rezervoar bacača plamena na leđima poslednjeg koji se uspeo na mol.

Samo pokreti ruku. Kao dobro uvežbana vojnička jedinica, oni se bez ikakvog šuma razidoše, opkoljavajući još uspavano malo naselje. Tih tridesetak kuća nagomilano je duž padine nad molom i gotovo sve su se videle sa mesta gde se ekipa iskrcala.

Onaj koji je imao da pređe najkraći put, samo do telegrafskog ureda pedesetak koraka od mola, podiže rukav vojničke bluze da pogleda na ručni sat. Zadovoljno je klimnuo glavom. Očigledno, sve se odvijalo po pažljivo zamišljenom planu.

Ostala trojica izgubila su mu se iz vidnog polja, ali je on znao da će biti na svojim mesti-

ma. Sigurnim pokretom ruke, on ubaci prvi metak u cev svog automata i gurnu ga u futrolu okačenu pod pazuhom. U rukama mu je bila sada patrona dinamita i jeftin upaljač, jedan od onih koji za dvadeset centi možete kupiti na svakoj benzinskoj pumpi.

Primitivno i efikasno, posebno kada je potrebno što više buke. I što više straha.

Bregovi na istoku kontinenta tek se naziru pod rumenim uglom istočnog neba. Plamičak upaljača jasno je vidljiv u polutami.

Zvuk prozora koji se naglo otvara.

— Hej, mister! — rezak, starački glas, iz grla mnogo puta šibanog vetrovima okeana. — Šta to radite tu, do đavola!

Odbacujući nepotrebni upaljač, prilika u vojničkoj odeći baca se na tle, kotrljajući se prema sredini prašnjave ulice. Patrona dinamita leti u suprotnom smeru, razbijajući na svom putu prljavo staklo sa natpisom »Telegraf«.

Prasak razbijenog stakla pri gušila je druga, mnogo snažnija eksplozija. Jedna patrona dinamita može da načini mnogo gadnih stvari, to će vam reći svako ko se iole razume u eksploziv...

Kao i hici iz minijaturnog automata. kratak. praskav rafal

koji je zasuo olovom drveni zid kuće sa otvorenim prozorom.

Prva eksplozija bila je samo znak za ostalu trojicu, međutim...

Jedan po jedan, ribarski čamci vezani za mol, pretvarali su se u usijane plamene lopte, da bi potom njihovi komadi ostali da plivaju na uzburkanoj vodi. Ne zadugo, jer zapaljena nafta iz rezervoara strahovitom se brzinom razlila po površini pristaništa, dokrajčujući bedne ostatke čamaca i onoga što se u njima zateklo.

Dinamit je eksplodirao uz zidove kuća, na tremovima obraslim puzavicama, u rezervoarima za kišnicu, prigušujući prve vriskove žena i dece, i psoske naglo probuđenih muškaraca...

Podigavši se iz prašine na sredini ulice, onaj koji je digao u vazduh telegrafski ured, osvrtao se oko sebe, sa automatom na gotovs, metodično zasipajući mecima stakla prozora okolnih kuća. Ciljao je visoko, sa očiglednom namerom da zaplaši, a ne i da ubije.

Zastao je na trenutak da promeni okvir u automatu, prateći pogledom plamene jezike koji su se dizali u nebo nad naseljem. Dobro obavljen posao, odista. Kad završe s njim, nikome više neće pasti na pamet da ovde ponovo živi...

Prve prilike počele su da istrčavaju iz polusrušenih, nahe renih, zapaljenih kuća. Unezvereni ljudi, polunagi, sa decom na rukama, ili jednom od onih besmislenih stvari koje žene u panici prve zgrabe kad beže sa mesta što ga nazivaju svojim domom.

— Ovce — glasno reče čovek sa automatom u rukama. — Smrdljive ovce!

Istini za volju, te gomilice ljudi, žena i dece najviše su i podsećale na ovce uplašene izne nadnom prerijskom olujom. Trčali bi svi najpre na jednu stranu, a onda bi ih nova eksplozija pred njima uverila kako to nije put spasenja. Urlali su, do vikivali se, spoticali i padali, besmisleno se sudarajući u panici koja je iz trenutka u trenutak rasla sve više.

Na drugom kraju naselja, bačac plamena se primakao starinskoj benzinskoj pumpi kraj samog mola i plameni jezik je obuhvatio nisku četvrtastu građevinu.

Mahnuvši dvojici ljudi sa bačacem plamena da se udalje, čovek sa belom maskom ispali još jedan rafal pred noge grupici žena i dece koja je potrčala prema njemu. Neki od njih su zastali, neki, opet kao da nisu ni shvatali šta znače ti praskovi, prigušeni tutnjavom eks-

plozija, niti oblačići prašine pred njihovim nogama.

Izmičući se prema molu, oba sjanim plamenom zapaljenih zgrada, čovek upozoravajući za urla i ponovo pritisnu obarač.

— Hej! — zaurla jedan od njegovih ljudi. — Pazi! Leđa!

Rafal podseče noge pred ženom koja je izbezumljeno juri la prema njemu, urlajući iz glasa, potpuno nesvesna da su joj ogromne dojke ispale iz razdrljene spavačice. Ona smešno posrte i pade pobočke, ali strelac nije imao vremena da se di vi svom pogotku.

Iz uskog prolaza između dve daščare, iza njegovih leđa, izro ni krupan i snažan starac, potpuno sede kose i brade. Ribarske osti u njegovoj ruci nepogrešivo nađoše svoj cilj, zarivajući se strelcu u leđa i bacajući ga na lice u prašinu.

Rafal iz drugog automata zaustavi starca koji se iskeženih zuba bacio prema pogođenom u očiglednoj nameri da ga dovrši. Panika je, međutim, zahvatila i preostalu trojicu napadača. Sipajući naslepo vatru oko sebe, oni oboriše još nekoliko polunagih prilika u neposrednoj blizini.

— Dosta! — zaurla jedan od njih. — Prekini, boga mu! Idemo odavde, do đavola!

Čovek u čijim je rukama bila cev bacača plamena, međutim,

već je bio izgubio kontrolu nad sobom. Iz cevi njegovog oružja vatra je sada nekontrolisano sukljala unaokolo i prodorni krici i muški i ženski i dečji, rekoše da je pogodio isuviše dobro.

— Prekini, do đavola! — zaurla ponovo onaj isti. — Baci tu prokletu stvar, čoveče!

Kao bokser koji se budi posle teškog nokauta, čovek odbaci iz ruku cev oružja i unezvereno se okrete oko sebe, mlitavo rasterujući rukom ispred lica gusti, crni dim iz poluugljenisanih tela pred njegovim nogama.

Preostala dvojica šćepala su za ramena čoveka pogođenog ostima u leđa i u trku ga vukla prema molu dok je duga drška oružja komično podrhtavala sa svakim njihovim pokretom.

— Hajde! — zadihano povika onaj koji je izdavao naredenja. — Idemo!

Poslednji je stigao do mola kada se čamac već odmicao, sa drškom osti nalik vitkom i nepotrebnom jarbolu. Bez oklevanja, on skoči u vodu i u nekoliko zamaha pristiže čamac na čijoj je krmi jedan od one dvojice nestrpljivo povlačio kanap spoljnog motora.

Sada više nisu morali da budu tihi i motor zagrmje u iznenadnoj tišini, narušenoj samo

praštanjem zapaljenog drveta i prodornim kricima stanovnika Santa Katarine.

Čovek sa pramca zbaci sa glave kapuljaču mokru od znoja i naže se nad prijatelja pogođenog ostima. Lice mu je bilo usko, ukočenih crta, sa sitnim crnim očima pod namrštenim obrvama.

— Do đavola! — reče glasno da bi nadjačao buku motora. — Smem li mu izvući ovo gvožđe iz leđa?

— Ne znam... rekao bih da smeš — oprezno odvrati drugi čovek. — Samo nisam siguran da ćeš uspeti...

— Aha... ta gadna stvar ima zupce. Prokletstvo!

— Imaš nož?

— Imam... Zašto? Ah... misliš da... prokletstvo!

— To je jedini način. Moraš proširiti ranu da bi izvukao osti iz mesa.

Čovek uskog lica poseže rukom prema desnoj čizmi, ali zastade i odmahnu glavom.

— Ne znam... mislim da je to ipak posao za hirurga...

— Tačno. Samo, kako misliš da ga dovedemo do hirurga sa ovim čudom u leđima. Nema na čina da ga stavimo u kola. Sem možda na krov, a?

— Do sto đavola!

— Dakle?

— Ne znam... Zašto ti ne bi pokušao, do đavola?

Drugi čovek, onaj koji nije još skinuo svoju masku, odmahnu glavom.

— Nemam nerava za takve stvari, znaš valjda.

Čovek na pramcu se besno osvrte oko sebe. Čamac je po mirnoj površini hrlio prema pu stoj obali. Sunce se diglo nad breg i perjanica crnog dima nad ostrvom sasvim dobro se videla čak i sa ovog rastojanja.

— Ako ga ostavimo na obali, sve će otpevati policiji. Od početka do kraja...

— Aha. Znam. Nikada nije bio posebno tvrd momak, je l' da?

Pogledi dvojice ljudi sretoše se nad nepokretnim telom.

— Mislim da ionako nema mnogo izgleda da se izvuče — reče tiho onaj sa pramca. — Ta rana gadno izgleda... a i dno čamca puno je krvi...

— Tačno. Pomozi mi...

— Hej! — javi se onaj sa krme. — Šta to nameravate, do đavola?

— Imaš možda neku bolju ideju? — podsmešljivo upita čovek bez kapuljače.

— Ne znam... Ipak, ne bih hteo da...

— O kej. Onda ćemo tebe i njega ostaviti na obali, pa ga TI prebaci do lekara!

Čovek na krmi izgubio duel pogledima. Oborivši glavu, on

se okrete ostrvcetu iza sebe, kao da proučava dim na horizontu.

— Uhvati ga za noge — poslovnim tonom reče čovek sa pramca.

— Čekaj malo... Šta ako ga izvuku iz vode? Njegovo lice nije baš nepoznato, a?

— U pravu si... Ali, prvo da mu ispraznimo džepove, a?

Pretres nije trajao dugo, ali je bio temeljit. Posle ručnog sata, ključeva i tabakere, u vođu odlete i debeli srebrni lančić sa vrata ranjenika.

— Uspravi ga da sedi, neka te proklete osti štrče preko ograde čamca...

— Zašto?

Ne odgovarajući ništa, čovek bez maske pomože onom drugom da usprave ranjenika u sedeći položaj, a onda izvuče automat iz futrole i ubaci me tak u cev.

— Šta to hoćeš?

Umesto odgovora, drugi čovek pritisnu obarač. Ispaljeni iz neposredne blizine, meci su potresali čitavo telo pogođenog, pretvarajući masku na njegovom licu u krvavu zbrku tkanine i pokidanog mesa.

— Gurni ga preko ograde — reče, gutajući pljuvačku. — Ako ga sada i izvuku iz okeana,

prokleti bili, ne dajem ni dva centa na onog ko pokuša da ga identifikuje...

*

* * *

Oni to, naravno, nisu znali, ali je njihov čamac bio potpuno isti kao onaj kojim su nekoliko časova ranije stigle do Santa Katarine. Do većine sveta na kopnu, srećom, još nije bila doprla vest o pokolju na miroljubivom ostrvcetu i za sat ili dva svako plovilo u krugu od pedeset milja pohriće prema Santa Katarini, a mesta u njima pohlepni vlasnici prodavaće po ceni od dvadeset do dvesta dolara, u zavisnosti od toga da li ukrcavaju obične radoznalce ili novinare na zadataku.

Dvadeset minuta od trenutka kada su čuli zvučni signal koji je obaveštavao da se dogodilo nešto neobično do ukrcavanja u iznajmljeni helikopter na krovu hotela »Mark Hopkins«; nešto manje od sata za dve stotine milja leta do Moro Beja, petnaest minuta da se probudi mamurni vlasnik marine i od njega iznajmi najbrži čamac sa spoljnim motorom koji se tako rano mogao dobiti u Moro Beju.

Sve u svemu, prošlo je četiri i po sata od eksplozije prve patrone dinamita na Santa Katarini do ovog trenutka; nešto manje od tri otkako je patrola obalske straže stigla do naselja, privučena oblacima dima nad uvek tihim ostrvom...

Za njih troje još uvek je po stojala nada da će otkriti tragove ubica iz Santa Katarine, kako će ih, koliko večeras, početi da nazivaju novinari željni senzacija u ovo dosta mirno doba godine, pred početak pune turističke sezone u srednjoj Kaliforniji. Uz mol su se njhala samo dva čamca obalske straže, a jedan veliki helikopter sa oznakama policije iz San Luisa Obispa svojom svežom bojom i pravilnim linijama odudarao je od pocrnelih i nakrivljenih zgrada naselja iza sebe.

Računajući i posadu velikog čamca koji su sreli usput, njegova paluba bila je puna ljudi u belim mantilima koji su se naginjali nad tela ispružena po daskama, do Santa Katarine nije moglo stići više od trideset ljudi, a većina od njih znaće šta treba da se učini kako bi se sačuvali eventualni tragovi napadača...

Krupni mladić duge plave kose okrete krmu i čamac po elegantnom luku počeo da se približava drvenom molu.

— Kako ti izgleda, Les? — upita. — Još nema previše gužve, a?

Onaj kome se obratio samo nemo odmahnu glavom. Njegovo preplanulo lice bilo je nape to od kancentracije kojom je proučavao svaki detalj onoga što se dalo videti iz čamca. Činilo se kao da u svoju memoriju upija sve pružene utiske kako bi ih kasnije, na nekom drugom mestu, analizirao i povezao u celinu sa onim što se tu dogodilo nekoliko sati ranije.

Sićušna devojka duge crne kose pokaza prema obali.

— Gledaj... neko dolazi prema molu...

— Jasno — odvrati čovek ko ga je plavokosi najvao imenom Les. — Videli su nas. Poslednje što policija sada ovde želi jesu radoznalci i novinari. A oni samo što nisu počeli da pristižu...

Devojka se strese, iako je sa vedrog neba sunce žarilo, podsećajući da je proleće poodmaklo.

— Izgleda užasno — reče. — Taj dim sa zgarišta... vetar mu daje čudne oblike...

— Ovde se i dogodilo nešto užasno, devojčice. Užasno i na prvi pogled besmisleno...

— Na prvi pogled?

— Samo na prvi pogled, naravno. Besmisleni zločini su pra

va retkost, a sudeći po opisu koji smo videli, ubice su došle pripremljene, sa eksplozivom i naoružane do zuba.

— Teroristi? — predloži jedno od mogućih rešenja plavokosi džin sa krme.

— Možda, Prerano je da se o tome donese neki pouzdan zaključak, Pite. Najpre ćemo svojim očima pogledati šta se ovde dogodilo.

Čovek na molu saže se da bolje pogleda neobični trio u čamcu pod sobom. Krupan, ali već previše ugojen, sa uniformom obalske straže mokrom od znoja na sebi.

— Hej! — reče grubo. — Ko ste vi, do đavola? Šta tražite ovde?

Les se hitro uspinjao uz lestvice, prepuštajući svojim prijateljima vezivanje čamca za drveni stubić. Čovek iz obalske straže nesvesno ustuknu pred njim. Uostalom, taj visoki čovek širokih ramena i uskih kuka koji se kretao sa elegancijom velikih mačaka, ulivao je poštovanje. Ne samo svojim stasom već i izrazom lica i ozbiljnih tamnoplavih očiju.

— Leslie Eldridž, FBI — mirno reče pridošlica izvlačeći iz unutrašnjeg džepa sportskog sakoa legitimaciju u kožnim koricama. — Ovo su moji saradnici.

— Dži-meni, a? — mornar radoznalo zaviri u sliku pod plastičnim omotačem. — Stvarno FBI. Paaa... bojim se da će ovde biti puno posla i za vas, momci...

— Ko ovde vodi istragu? — energično upita Eldridž. Njegovi prijatelji u međuvremenu su izašli na mol i oči mornara ostadoše prikovane na naizgled krhku figuru devojkice. Jutarnji vetar pripijao je uz njene grudi debelu flannelsku košulju, pokazujući kako se pod njom nalazi mnogo više toga nego što bi se reklo na prvi pogled.

— Poručnik Delino iz policije San Luis Obispa — sleže ramenima čovek. — Ne znam da li se to još može uopšte nazvati istragom, do đavola... On i njegovi momci uglavnom se vrte unaokolo i dovikuju. Nije da ih krivim; čovek na ovakvom mestu zapravo ne zna ni odakle da počne...

— Koliko žrtava ima? — upita plavokosi nestrpljivo. Njegov pogled bio je uprt u veliki komad grubog platna za jedra koji je prekrivao prostor ispred ostatka telegrafskog ureda.

— Mnogo — uzdahnu mornar. — Pod onim platnom je njih osmoro ili devetoro, a neki od ljudi koje smo maločas ukrcali ne izgledaju baš najbolje.

— A tek treba da se pregledaju ruševine i zgarišta — klimnu Eldridž glavom. — U redu, hvala, prijatelju. Idemo da po tražimo poručnika Delina...

Policajac iz San Luis Obispa nije izgledao oduševljen što ih vidi, ma koliko je ljupka pojava devojkje predstavljala osveženje u Santa Katarini, mestu koje je sada, pod blistavim zracima sunca, izgledalo još užasnije.

— Kako ste, do đavola, stigli ovako brzo? — reče Delino, gurajući u usta cigaretu, iako se opušak prethodne još dimio pred njegovim nogama.

— Šesto čulo — sleže Eldridž ramenima. — Nemate ništa protiv da ja i moji ljudi malo pogledamo unaokolo, poručniče?

— Neee... mada nećete videti nešto naročito. Profesionalno obavljen posao.

— Profesionalno?

Policajac se kiselo isceri.

— Samo nezvanično mišljenje — upozori — ali se kladim u svoju godišnju platu da je tako. Neko se u ovom bednom mestu zamerio momku koji nije žalio ni truda ni novca da se osveti. Ti momci su imali čitavu tonu dinamita i bacač plamena uz sebe. I nisu štedeli municiju; u svakom zidu koji još stoji može se pronaći po tuce metaka, do đavola!

— Šta kažu preživeli?

— Malo toga — sleže Delino ramenima. — Većina ih je još u šoku, lekari su morali da im daju nešto za umirenje. Zapravo, jedva da smo moji ljudi i ja nešto počeli da radimo, sve vreme su se ti ljudi besciljno muvali unaokolo i kukali...

— U redu, pogledaćemo onda sami. Hvala vam, poručniče... Sumiko, ti porazgovaraj sa stanovnicima. Pite, žao mi je, ali ti ćeš morati da pogledaš žrtve, dok ja malo razgledam unaokolo. U redu?

— U redu — složiše se njegovi pratioci, iako Pitovo lice zaista nije pokazivalo nimalo oduševljenja.

— Sumiko? — radoznalo upita Delino. — To je japansko ime, zar ne?

— Da — tiho odvrati devojkja. — Imam nešto japanske krvi, poručniče. Mislila sam da se to odmah vidi...

— Pa i vidi se — složi se muškarac. Njegove crne oči jasno su davale do znanja da ga devojkja zanima. — Taj ten, na primer... nikada nisam video tako lepu boju. A onda, vaše oči...

— Svakako — hladno odvrati devojkja preko ramena. — Moje oči su divne. Na žalost, FBI ih plaća da bi tražile zločince, a ne zgodna muška lica, poručniče...

Cereći se, Delino odmahnu glavom. Nije skrivao divljenje u pogledu kojim je pratio pokrete kukova devojke u uskim farmerkama dok je odmicala od njega. Njena dva prijatelja već su krenula na dve strane, i policajac, posle kratkog oklevanja, pođe za onim koji mu se predstavio kao Eldridž.

»Čudan tip«, pomisli odbacujući cigaretu. »Znam prilično momaka iz FBI, ali mi ovaj ne kako odudara od te slike... Hmm... gledaj ga samo kako se šunja unaokolo... Nalik lovačkom psu koji je namirisao trag!«

Zaista, ono što je Eldridž činio odudaralo je od uobičajenih policijskih metoda. Jedan deo terena prešao bi hitro, brzim korakom, da bi samo nekoliko jardi dalje zastao, pogleda uprtog u jednu tačku, ili lagano kružeći njime po neposrednoj okolini.

Sledeći ga na izvesnom rastojanju, Delino je popuštao još tri cigarete pre nego što se Eldridž okrenuo i osmehnuo mu se. Policajac shvati šta znači taj osmeh: ma kako izgledao koncentrisan na svoj posao, Eldridž je sve vreme bio svestan gde se Delino nalazi i šta radi...

— Dakle? — reče ovaj radoznalo.

— U jednom se slažemo, poručniče — sleže Eldridž ramenima. — Profesionalno obavljen posao. Do pred sam kraj.

— Je li? Mislite da su na kraju zabrljali?

— Siguran sam u to. Jedan od njih je ranjen, prilično teško rekao bih. Ako malo bolje pogledate, primetićete tragove čoveka koga su licem nadole vukli prema moru. Vojnički trik; pretražite dosijea bivših vojnika koji su se posvetili zločinu.

— To nije neka velika pomoć, Eldridže. Takvih je na stotine, samo u ovom delu Kalifornije. Momci koji su se vratili iz Vijetnama misle da njihova dozvola za lov važi i na ovoj strani okeana, do đavola!

— Vaš problem. A ni od tragova neće biti mnogo pomoći. Ne govore ništa o ljudima koji su izveli napad, jedino o njihovom metodu. Vrlo slično, uostalom, kako se to radilo u Vijetnamu: vod vojnika opkoli selo, a onda eksplozivom i bacačima plamena počinju uništavanje. Razlika je što ovi momci ovde nisu došli sa namerom da ubijaju; žrtve su verovatno stradale pošto je i napadače uhvatila panika kada je jedan od njih bio ranjen...

— Je li? Čemu toliki trud? Ostrvo je puno preživelih svedoka, zar ne? Pre ili kasnije

doznaćemo od njih šta se dogodilo i kako su napadači izgledali.

— Teško. Pretpostavljam da su bili maskirani. Nešto veće izgleda pruža činjenica da ima ju jednog ranjenika... ako ta se nisu otarasili na putu do kopna. Poznajete ovaj kraj bolje od mene, poručniče; kakav bi razlog neko imao da planira i izvede ovakav jedan napad?

— Pojma nemam. Santa Katarina je na samoj granici našeg područja i do sada je poznata jedino po tome što se na ostrvu nije događalo ama baš ništa!

— Po izrazu vašeg lica vidim da ste ovaj slučaj već strpali u fasciklu sa natpisom »Nerasvetljeno«, poručniče...

— Nisam još, ali sam na pola puta da to učinim — uzdahnu Delino. — Momci iz laboratorije vrzmaće se još dani ma ovuda, načiniti stotine fotografija i doneti tone materijala sa kojekakvim tragovima, ali sve će to biti prazni gestovi. Ti tipovi su došli, obavili svoj prljavi posao i kidnuli da negde u miru i tišini grickaju svoj zarađeni novac. Nisam više toliko mlad, do đavola, da se zanosim maštanjima o slučaju koji će me učiniti slavnim!

Sa zagonetnim osmehom na licu. Eldridž, se okrete da još

jednom prouči pogledom prizor oko sebe.

— U redu, poručniče — reče. — To bi onda bilo sve. Hvala vam.

— Odlazite?

— Da. Video sam sve što se moglo videti, zar ne?

— Da, ali...

— Žao mi je, nemam vremena za duže razgovore. Vidite, kod mene ne postoji nikakva fascikla sa natpisom »Nerasvetljeno«. Delino...

*
* *

»Čudna ptica«, mislio je Delino. I bio je potpuno u pravu.

Pre svega, rekli su mu, takav čovek ne postoji. FBI nema, niti je ikada imao, agenta koji bi odgovarao tom imenu ili opisu. Policijski kompjuter vredno je izbacio nekoliko jardi hartije, ali se sve što se našlo na njoj svodilo na kratak rezime — Lesli Eldridž ne postoji.

Sama ta činjenica kopkala je Delina nekoliko dana, pre nego što su ga drugi, hitniji poslovi skrenuli na novi kolo sek. U eri informatike nema više nijednog stanovnika Kalifornije o kome neki kompjuter, negde, ne bi imao bar minima-

lne podatke. Ako te podatke nema policija, onda ih ima armija, socijalno osiguranje, biro za zapošljavanje ili bilo koje od hiljada institucija koje cvetaju u Kaliforniji.

Ovoga puta — ništa. Čak ni najnoviji telefonski imenik Kalifornije nije poznavao pretplatnika sa takvim imenom.

Srećom, poručnik Delino nije bio od onih policajaca tipa Igoovog Zavera, policajca koji nikada ne odustaju i nikada ne zaboravljaju. Nekoliko dana kasnije potpuno je smetnuo sa uma Eldridža. Zapravo, mnogo duže je pamtio devojkicu niskog rasta, fascinantnih očiju i tela koje je obećavalo rajsku uživanja...

Da je poručnik Delino želeo da dođe do prave istine o čoveku koji je sebe nazvao imenom Lesli Eldridž morao bi da se vrati daleko u istoriju, u doba kada su njegovom zemljom još gospodarili bizoni i Indijanci. Štaviše, morao bi da pređe na drugu stranu Tihog okeana, u srednjovekovni Japan...

Legenda kaže da je drevna veština borenja golim rukama i oružjem tog vremena odnekud sa Tibeta, preko Kine, dospela u Japan i tamo se stopila sa izvornim stilovima borenja ove uvek neobične zemlje.

Neki podaci kažu da je **Togakure rju**, osnovan na početku japanskog Kamakura perioda, metod reprezentativan za sve metode borenja svog vremena, negde oko 1185. godine, po našem računanju vremena.

Bilo je to vreme kada su planinama Kumano lutale drevne **šugendje**, podučavajući veštini borenja one koji su to poželili. Na planini Hie boravili su **sohei**, monaška vojska, na planini Kuki oni koji su sebe nazivali **Kuki šugendja**. U oblasti Jamaguta i danas stoje tri sveta vrha u čijoj senci su radili **Haguro šugendja**. **Omi šomin**, trgovci iz Omija, bili su zaista trgovci koji su putovali čitavom zemljom, ali je malo ko znao da su informacije bile glavna roba kojom su oni trgovali...

Niko još nije odredio trenutak kada su ti moćni i tajanstveni ratnici, vešti u svim načinima borenja golim rukama i oružjem, vešti u prikradanju, uhodanju i prikupljanju informacija o protivniku, vešti u sve mu onome što se danas naziva terorističkim akcijama, počeli sebe da nazivaju jednim imenom.

Ninde.

Zvanične istorije Japana kažu da su ninde važan faktor poslednji put bile oko 1637. godine, u takozvanom Šimabara

ratu, kada je ugušen pokret hrišćana na ostrvu Kjušju. Zvanične istorije nisu u pravu.

Nisu u pravu kao ni lažna nauka koja tvrdi da ono što se ne da videti i ne postoji. Uostalom, od samog početka ninducu je bio veština koja se krija. Moćni ratnici iz kaste BUŠI, samuraji, bili su vezani krutim kodeksom ponašanja koji je zabranjivao sve drugo osim otvorene borbe dvaju protivnika. Stručnjaci tvrde da je to najbolji način da se rat izgubi i zato su i samuraji brzo odustali od njega.

Ninde su na najbolji način dopunile praznine u obuci samuraja, bez obzira na činjenicu što potiču iz kaste HININ, kaste niskog porekla. Oni se nisu ustručavali da se šunjaju, prerašavaju i uhode, da ubijaju brzo i tiho nožem, otvrvom, golim rukama.

Kada se Japan konačno izmijenio i ratovi između sitnih feudalaca prestali, ninde su se povukle u tamu. I tamo se nalaze još i danas...

Mnogi će vam, čak i u Japanu, reći da su oni uvek i bili samo legenda naroda čiji je duh veoma sklon natprirodnom. Mnogi zaista i veruju u to, ali to nije tačno.

Jer, ninde još postoje i njihove škole rade po skrovitim mestima japanskih ostrva. Ne-

ke su u pustim, nepristupačnim predelima, neke, opet, u srcu velikih gradova, samo na korak od blistavih svetlećih reklama i gomila elektronike koje su Japan dovele na prag 21. veka. Ali, škole ninducia postoje i nove ninde izlaze iz njih svake godine...

Ne verujte?

Otvorite jutarnje novine, iz bilo kojeg dela sveta. U svakima od njih naći ćete priču o neobičnom nestanku, neobjašnjivom ubistvu, ukradenoj tajni koju su svi smatrali potpuno bezbednom. Obaveštajne službe su modernizovale svoju veštinu, ali oni koji žele samo najbolje i mogu da plate samo najbolje, traže ninde.

Nema ih mnogo. Srećom po nas. Inače bi ovaj svet bio još manje bezbedan nego što jeste...

Čuli ste priču, međutim, koja se gotovo isključivo odnosi na Japan. Kakve ona veze ima sa čovekom koji nosi ime Lesli Eldridž?

Pre svega, Lesli Eldridž je ninda. Pravi, provereni, japanski ninda. Bez diplome škole ninducia, naravno, jer takve se diplome ne izdaju. Ako ikada vidite neku, slobodno recite njenom vlasniku da je lažna.

Imao je četrnaest godina kada su tri pljačkaša banke kao skrovište odabrala kuću njegovog oca u Hajt Ašberiju, jednom od lepših delova San Franciska. On je bio na treningu školske košarkaške ekipe, ali je ostatak porodice bio kod kuće kada su zločinci upali sa uperenim pištoljima.

Policija je stigla samo nekoliko minuta kasnije. Ti pljačkaši banke nisu bili naročito spretni.

Istraga nikada nije utvrdila ko je ubijen iz oružja pljačkaša, a ko iz policijskih pištolja. Možda zato što su i jedni i drugi koristili nemilosrdne »magnume«. Ili zato što nikome nije bilo posebno stalo da utvrdi istinu. Tek, iz kuće je izneto osam izrešetanih tela. Osim četvorice pljačkaša, umrli su i svi drugi koji su se tu zatekli.

Četrnaestogodišnji dečak našao se na ulici. Ne zato što je ostao bez porodice ili bez novca. Novca je bar imao dovoljno, onoliko koliko je njegov tutor smatrao da treba da ima dečak njegovih godina. Međutim, potrebno je nešto više da se odoli gruboj romantici tih bandi dečaka u živopisnim jaknama koje čine prve korake na putu prema pravom zločinu...

Imao je nepunih dvadeset godina kada se dobrovoljno javio

u Marinski korpus USA. Marinski korpus želi grube momke koji neće uzdrhtati kada im neko naredi da seju smrt oko sebe. ne mareći da li su meta naoružanih ljudi ili gomi la žena i dece u nekom vijetnamskom selu.

Sve je bilo u redu dok jedan rafal iz ruske automatske puške nije našao i njega. Patrola Vijetkonga, srećom, nije našla ranjenika, inače bi ova priča još tada bila završena. Ni pri lično gadan način.

Nije ga, međutim, našla samo zato što je dečak imao dovoljno prisustva duha da skli zne u jamu ispunjenu vodom i leševima iz jedne od prethodnih borbi u tom delu džungle.

Nema dečka od dvadeset godina koji može provesti ostatak dana i čitavu noć na jednom takvom mestu, osluškujući kako se oko njega šunjaju drugi dečaci željni njegove krvi, a da mu se nešto ne dogodi.

Većina u takvoj situaciji poludi. Jedan od milion sačuva zdrav razum, ali ni on više nikada neće razmišljati na isti način...

Vijetkongovci su ujutru odbijeni protivnapadom iz utvrđenog sela, ali dečak koga su uneli u bolnički helikopter više nije bio onaj koji je dan ra

nije krenuo u patrolu psujući kišu, blato i Marinski korpus.

Prebacili su ga u Japan na oporavak. Ujka Sem želi da momci koji po džunglama krvare za njega dobiju sve najbolje, pa makar to bila i sahrana sa svim vojnim počastima.

Sedme večeri mladić je nestao. Kažu da niko još nije dezertirao iz Marinskog korpusa i zato zvanična dokumenta ne pominju ni ovaj, ni druge slične slučajeve. Generali dobro znaju da momci koji ne misle kao većina ostalih u korpusu nisu dobro društvo i zato prećutno prihvataju takvu praksu.

Jutro je zateklo mladog Amerikanca na pragu kolibe skrivene u gustišu kojim je bilo obraslo podnožje davno ugašenog vulkana.

Da ga je neko pitao zašto je došao upravo tu, ne bi umeo da odgovori. U svakom slučaju, sudbina — ili bogovi — dovela ga je do senseija Tanake, je dnog od najvećih učitelja koga je ninducu ikada poznao.

Iako će Tanaka mladića iz Amerike uskoro početi da nazi va svojim sinom, nikada mu neće otkriti zbog čega je prekršio jedan od najvažnijih zakona ninducia, i u svoju školu primio mladića sa Zapada. čije se znanje japanskog, po

vojničkoj tradiciji, svodilo na reči potrebne da se dođe do hrane, pića, duvana i žene. Možda su bogovi u tom trenutku vodili i senseija Tanaku?

»Put koji te je doveo dovede«, rekao je tog jutra stari Japanac, »samo je prvi korak. U tvojim očima vidim da imaš snage da ga nastaviš...«

Ako mislite da je američko poreklo u školi ninducia bilo hendikep, onda ne grešite. Pre svega zato što Japanci nisu ni šta manji rasisti od belih Amerikanaca, a onda i stoga što su drugi učenici u Tanakinoj školi smatrali takav potez učitelja za pravo svetogrđe.

Uskoro je za njih postalo pitanje časti da dokažu kako od mladog Amerikanca nikada ne može postati ninda. S obzirom da je i sama ideja fer-pleja strana ninducuu koji podučava da je svako sredstvo dopušteno da se ostvari željeni cilj, to dokazivanje brzo je prestalo da bude bezazleno.

Uostalom, škole ninducia po tome se razlikuju od drugih škola. Loši učenici ne dobijaju loše ocene, niti bivaju izbačeni iz škole. Loši učenici jednostavno umiru, ponekad na vrlo neprijatan način...

Na veliku žalost japanskih učenika, opstanak u školi postalo je pitanje časti i za mladića iz Amerike i on se borio

da opstane, i zubima i noktima kada je to bilo potrebno. Ne da mu je sensei Tanaka pri tom olakšavao posao; naprotiv. Kao i svaki dobar učitelj, on je od svog najboljeg učenika uvek tražio više nego od drugih...

Prošle su godine do trenutka kada je mladić prvi put navukao na sebe kostim od crne svile, karakterističan za ninde, i u ruke uzeo pravi katana, du gi samurajski mač čijoj se oštrici ne mogu odupreti ni tanje ploče najtvrđeg čelika.

Ubijao je i pre toga, naravno. U školi ninducia svi ubijaju. Oni koji ne ubijaju bivaju ubijeni. To nije zakon ninducia, već prirodni zakon...

»Ti sada misliš, sine moj«, rekao je sensei Tanaka, »da si stigao do kraja puta na koji si zakoračio kada si stigao na moj prag. Nisi. Kao i uvek, čovek otkriva da je pred njim novi put i da se sa planinskog vrha na koji se s naporom uzverao ponovo vidi samo sledeći planinski vrh...«

Posle toga mladić se ponovo obreo u San Francisku gradu svoje mladosti. Sa novim licem i novim imenom. Leslie Eldridž. I otkrio da je sensei Tanaka bio u pravu kada je govorio o novom putu.

Za jednog nindžu postoje hiljade raznih načina da dođe do novca i nijedan od njih se ne usteže da odabere najpogodniji, neometan razmišljanjima o častnosti ili nečastnosti takvog postupka. Da je Leslie to poželeo, mogao je učiniti: podzemlju San Franciska vešte ubice još su potrebnije nego podzemlju Tokija ili Kjota.

Noć provedena u smrdljivoj mlakoj vodi ispunjenoj polutrim ostacima ljudskih tela, međutim, učinila je svoje. Zajedno sa uspomenom na tela pokrivena belim prekrivačima kroz koje probija krv pred jednom kućom u Hajt Ašberiju...

Nindža koji je sebi odabrao ime Leslie Eldridž zakleo se sebi da će se boriti protiv zločina, ali ne onako kako to čine sudovi i policija. Društvo je po nekad suviše bolećivo prema pacovima koji vrve njegovim podzemljem. A reč milosrđa izbačena je iz rečnika ninducia u isto vreme kada i reč slabost...

Poručnik Delino iz policije San Luis Obispa bez sumnje bio je bar svoju mesečnu platu za ovu priču. Nikada je neće doznati, naravno; na čitavom ovom svetu postoji samo dvo-

je ljudi koji znaju tajnu čoveka po imenu Lesli Eldridž.

Sensei Tanaka nije jedan od njih. Sensei Tanaka je umro.

*
* *

— Dakle?

Plavokosi Tabasko Pit, momak širokih pleća i zlatnog srca, već godinama najbliži prijatelj ninđe, još uvek nije naučio da obuzdava svoje nestrpljenje. Sa rukom na krmu čamca, okrenuo se da bi potražio neki odgovor na Lesliejevom licu.

— Imam jedan deo slike — osmehnu se ovaj — ali bih najviše hteo da čujem šta ste doznali vas dvoje, Pite...

— Uhhh... Ti ljudi pod platinom na obali prilično gadno izgledaju, Les. Neki od njih su doslovno ugljenisani plamenom visoke temperature. Sudeći po tragovima po zidovima i tlu, rekao bih da su ti tipovi dovikli bacač plamena...

— Tačno — klimnu ninda glavom. — Ostali?

— Hici iz automata malog kalibra. »Uzi«, rekao bih. I to nešto govori, a?

— Ono što sam odmah zaključio. Pravi profesionalci.

— Ali su, izgleda, na kraju pucali u panici. Neke od žrtva

va su doslovno nafilovane olovom, Les; pravi profesionalci ne traće uzalud municiju.

Devojka zabaci sa lica kosu koju je vetar neprestano drsko — Jedan od njih je pogođen vraćao pred njene oči.

— reče. — Možda ih je posle toga uhvatila panika?

— Vrlo verovatno — klimnu ninda glavom. — Šta kažu očevici, Sumiko?

— Gotovo ništa. Većina njih opazila je samo ljude u vojničkoj odeći, sa belim maskama na licima. Procene koliko ih je bilo kreću se od šestorice do petorice. Kao i obično, naglo probuđeni ljudi, zahvaćeni smrtnim strahom, gube vezu sa realnošću. Ipak, neki su stigli da zapaze kako je stari Higi Vilijams jednog od ubica nabio na svoje osti. To je otprilike sve što sam uspela da doznam... Žao mi je, Les...

— Koliko ih je, do đavola, bilo? — procedi Tabasko Pit kroz zube. — Više od šest sva kako... ali je pedeset preterana cifra.

— Bilo ih je četvorica — od vrati ninda mirno. — A sada ih je verovatno samo trojica.

— Misliš da je taj tip mrtav? Taj pogođen ostima?

— Mislim. Osti zadaju vrlo gadne rane. Što je još gore, rane kakve je lako prepoznati.

Mislím da preostala trojica nisu hteli ništa da reskiraju i da su svog prijatelja jednostavno negde ovde preko ograde gurnuli u okean.

— Hmm... — Tabasko se za gleda u mirnu tamnozelenú po vršinu. — Kakvi su izgledi da ga neko izvuče?

— Minimalni. A čak i tada teško da bi se nešto doznalo. Na njihovom mestu ja bih se pobrinuo da ostatke niko više ne može da identifikuje; pretpostavljam da su i oni učinili baš to.

— Što značci — razočarano promrmlja plavokosi — da nisu za sobom ostavili nikakav trag?

— Videćemo. Morali su ostaviti svoje vozilo negde u blizini ovog mesta i preći u čamac. Pretpostavljam da je i čamac po povratku sa ostrva po topljen, ali se on nalazi u plitkoj vodi i ne bi trebalo da bude teško da ga pronađemo.

— Misliš da bi to bilo vredno truda?

— Ne, ne mislim. Voda okeana dobro briše otiske prstiju i slične tragove. Više nade polažem u tragove njihovih kola.

— Ovde? Na milju od autoputa 101, Les? Čoveče, pa za ova dvadeset četiri časa njime će u oba smera proći bar pedeset hiljada vozila!

— Znam. Ali odnekud mora mo krenuti, zar ne? Ako želimo da ih uhvatimo, naravno. A ja to želim.

Pogled Tabasko Pita skrete prema devojci koja se široko osmehivala dok joj je kosa lepršala na vetru.

— Vas dvoje me opet zavilavate! — optuži Tabasko Pit iz sveg glasa. — Sva ta priča o tragovima je obična glupost, je li tako?

— Pa naravno, Pite! — nasmeja se Sumiko. — Imamo posla sa profesionalcima, a oni ne ostavljaju tragove vredne pažnje. Ostaje nam onaj drugi put, mnogo manje uzbudljiv: doznati kome su to smetali stanovnici Santa Katarine!

— Ti to MENI govoriš? Do đavola, ko je prvi provalio da će se na tom ostrvcetu nešto dogoditi? Tabasko Pit, ko bi drugi?

— Na žalost, stigli smo prekasno da to sprečimo — sleže ninda ramenima. — Što ne umanjuje tvoje zasluge, Pite. Tvoje veze u podzemlju zaista su izvanredne, ali se bojim da ćeš narednih nekoliko dana morati da im posvetiš još više vremena — i novca — nego do sada. Želim imena te trojice ti poka i gde se mogu naći.

— A vas dvoje? Uzimate odmor? — isceri se Tabasko.

— Uostalom, tako mi i treba. Sve lepe i uzbudljive stvari ostavljaš za sebe, dok se ja bavim poslom koji i policajci preziru, do đavola!

— Možemo da se menjamo

— sa osmehom odvrati ninda.

— Sumiko i ja ćemo skitati po lokalima lučke i Kineske četvrti, a ti obiđi zemljišne knjige i privrednu komoru i pokušaj da utvrdiš da li je ko zainteresovan za to ostrvce. Po sle toga svakako prouči sve o istoriji Santa Katarine i njenim stanovnicima; nikad se ne zna da li se tako neće naleteti na neki trag. A onda...

— Dosta! Dosta! — zavapi Tabasko Pit. — Hartije, hartije i samo hartije! Čoveče, znaš koliko ih mrzim... i da sam je dva pismen, do đavola! Ne, hvala! Ako stvar tako stoji, ja sam ipak za prljave i smrdljive lokale u lučkoj četvrti!

— Baš je dobro što smo se tako brzo sporazumeli — nasmeja se i Sumiko. — Les, pogledaj prema obali: tamo je čitava gomila sveta!

— Novinari i drugi neprofesionalni radoznalci — sleže ninda ramenima. — Policajac ih sprečava da se ukrcaju u čamce, ali mu to neće još dugo uspevati.

— Ipak ćemo potražiti tragove?

— Videćemo, iako mislim da nećemo: sva zgodna i nezgodna mesta za parkiranje u blizini već su iskorišćena. Ako je nekih tragova i bilo, sa njima više ne smemo računati.

Kao što je ninda i prorekao, uski obalski put koji se milju ili dve dalje odvajao sa autoputa 101 bio je prepun vozila, jer se vest o pokolju na Santa Katarini konačno pronela čitavom Kalifornijom. Malo preterana, kao i obično, i možda je i to bio razlog što su mnogi besposličari pohrlili da svojim očima vide kako izgleda mesto razneto dinamitom, a potom zapaljeno, da bi se, tobože, uništili tragovi krvavog masakra koji je preživelo svega dvoje ili troje stanovnika Santa Katarine.

Policajac umornog lica, u košulji znojem slepljenoj za leđa, samo ih odmeri pogledom dok su se iskrcavali iz čamca, srećan zbog kratkog predaha koji su mu pridošlice pružile. Čitav čopor reportera sa mikrofona, minijaturnim kasetofonima i televizijskim kamerama obrušio se na njih, ali bez mnogo uspeha. Pojava Tabasko Pita, uostalom, ulivala je dovoljno poštovanja čak i najdrskijim u toj gomili, tako da su se i protiv svoje volje morali zadovoljiti izjavom da tih troje

ljudi ne zna ništa o onome što se dogodilo na Santa Katarini.

— Tragovi, Les? — tiho upita Sumiko kada su odmakli od obale, provlačeći se između parkiranih automobila.

Njegov pogled bio je uperen nekud iznad njene glave.

— Pođi sa Pitom u kola i sačekaj me, Sumiko.

Ona se osvrte, sledeći pravac njegovog pogleda.

— Ko je to? — upita.

— Ne znam. Ali, želim da do znam...

— Zašto onda šalješ mene i Pita? Ti ljudi ne deluju opasno!

Veliki crni »mercedes«, odista, ulivao je samo poštovanje. Koliko i uniformisani vozač sa dvogledom u rukama koji je proučavao dim na horizontu i prenosio svoje utiske nekome ko je sedeo na zadnjem sedištu, verovatno sa čašom ledenog pića u ruci.

— Idi, Sumiko — reče ninda nežno. — Oni zaista nisu opasni, ali hoću da me čekate u kolima.

Ona poslušno klimnu glavom. Žena koja voli jednog nindu mora shvatiti da svojim prisustvom samo otežava situaciju u slučaju da dođe do borbe. Istina, Sumiko je bila pravi majstor borilačkih veština, ali samo refleksi ninde dorasli su

obračunu u kojem lako može poleteti vruće olovo.

Crni »mercedes« postao je za štitni znak bogatih poslovnih ljudi. I bogatih kriminalaca, onih koji izbegavaju da prljaju svoje negovane ruke, prepuštajući prijave poslove profesionalcima.

Duboko udahnuvši vazduh da bi krv obogatio kiseonikom ako dođe do borbe, Lesli zakorači prema »mercedesu«, sledeći kratku uzvišicu koja je vodila do obalskog puta od makadama. Na ovom mestu takva kola izgledala su neobično, neskladno, i to je ono što je prvo privuklo pažnju ninde. Kao i položaj čoveka u kolima koji očigledno nije želeo da bude viđen na ovom mestu.

Pokušajte samo na trenutak da se prepustite kompletnom spektru utisaka koji vaša čula primaju iz okoline. Hiljade i milioni snažnijih ili sasvim slabih vizuelnih, zvučnih, taktilnih utisaka, utisaka koji do piru putem čula mirisa ili ukusa. Ljudski mozak naučio je da filtrira svu tu masu podataka, propuštajući samo ono na što čovek u određenom trenutku želi da se koncentriše. U suprotnom, naravno, svaka viša funkcija mozga bila bi nemoguća u tom moru podataka koji se menjaju u svakom deliću sekunde.

Jedna od najvećih tajni ninducia zapravo je u tome kako spustiti prag koji propušta utiske iz okoline, a da to ne naruši analitičke i sintetičke funkcije mozga. To se može izvesti, uz mnogo truda i mnogo vežbe.

Ninde su u stanju da uhvate kompletnu sliku jednog mesta i jednog trenutka, da je urežu u svoju memoriju i kasnije analiziraju, koncentrišući se na ono što smatraju najznačajnijim. Otuda i ona čudesna, gotovo neverovatna moć da predosete opasnost, moć koju su nazvali imenom »haragei«.

Nema nikakve čarolije u harageiju, ma šta japanske legende govore o tome. Haragei je jednostavno sposobnost podsvesti ninde da iz gomile utisaka izdvoji one što upozoravaju na eventualnu opasnost. Ništa više, ali i ništa manje od toga...

Čovek u »mercedesu« imao je neke veze sa onime što se rano u zoru dogodilo na ostrvu Santa Katarina. Ninda je to znao sa izvesnošću kakvu je teško shvatiti pre nego što se upoznaju sve fantastične sposobnosti najboljih i najopasnijih boraca na ovoj planeti.

Čovek iz »mercedesa« nije ovde bio sam; još jedna činjenica koja je privukla pažnju ninde. Uniformisani vozač u čijoj priči je sporedna ličnost; mnogo više pažnje mora pos-

vetiti neupadljivom »oldsmobilu« parkiranom tako da sprečava prilaz »mercedesu« svakom ko dolazi iz smera kojim se sada Leslie približavao.

U »oldsmobilu« su tri čoveka: vozač sa obe ruke na volanu i nezapaljenom cigaretom među zubima, čovek kraj njege, čija je desna ruka spuštena na sedište, ali u takvom položaju da se lako dâ naslutiti da je u njoj pištolj, i treći, na zadnjem sedištu, sa nepoverljivim pogledom uprtim u nindu.

Praveći se kao da ne primećuje taj pogled, ninda obiđe još jedna prazna zaustavljena kola. Nije se iznenadio kad se prednja desna vrata »oldsmobila« naglo otvoriše da mu prepreče put.

Čovek sa zadnjeg sedišta ostao je na mestu, samo se malo pomerivši da bi imao bolji pogled. Onaj pored vozača, visok, mršav, hladnih očiju ubice pod visokim čelom sa kojeg se retka plava kosa povukla daleko unazad, izvukao se iz kola i stao iza vrata tako da mu ona još uvek zaklanjaju desnu ruku sa pištoljem.

— Kuda, ortak? — upita on hladno. Videlo se da je navikao da zadaje strah samom svojom pojavom.

— Gore — ninda mahnu glavom prema putu.

— Gore nema ničeg zanimljivi-
vog, ortak. Veruj mi na reč.

— Misliš.

Telohranitelj čoveka iz ornog »mercedesa« skupi obrve. Do đavola, šta ja sa ovim momkom ovde? Zar on ne shvata s kim ima posla?

— Ti kao da ne čuješ dobro, prijatelju! — reče preteći. — Nemaš gore nikakvog posla. Vra ti se i lepo odšetaj natrag, odakle si i došao. Hajde!

Ninda obori pogled, kao da se uplašio i načini poluokret, proračunat da zavora mršavka. Krajničkom oka video je kako se mišići na licu ovoga opuštaju; iako iskusan, poverovao je da je još jednom uspeo da zaplaši čoveka koji mu se našao na putu.

Udarac desnom nogom, iako vrlo kratkog zamaha, probi vrata »oldsmobila« kao da su od vlažnog kartona, a ne od solidnog čeličnog lima. Pogođen vrhom Lesliejeve cipele, pištolj odlete iz ruke telohranitelja: krećući se pod udarcem, vrata se naglo zatvoriše, priključujući mu gornji deo tela uz krov automobila.

Kratak skok kroz tako stvoreni prostor. Naginjući se oštro napred, ninda zavuče desnu ruku kroz spuštenu zadnju prozor, u pravi čas da raširenim prstima ščepa zglavak po-

dignute šake u kojoj je mutno svetlucao čelik pištolja.

Kratak, oštar trzaj, prodoran krik. Zavalivši se u sedištu, čovek je urlao od bola, stežući levicom slomljeni članak desne ruke. Oči razrogačene od straha i iznenađenja buljile su u oružje koje u visokom luku odlete u šibljije posuto prašinom.

Kao u nekom fantastičnom baletskom komadu, ninda se jednim skokom nađe na drugoj strani kola, pored vozača. Staklo njegovog prozora bilo je podignuto, ali pleksiglas nije nikakva prepreka za udarac ninde. Rasipajući oko sebe sve tlučave komadiće prozora, pesnica ninde sudari se sa slepoočnicom vozača pre nego što je ovaj i pokušao da se zaštiti podignutom rukom.

Na drugoj strani kola, vrata dođoše do svog krajnjeg položaja i sada su se vraćala natrag, uz škripu savijenog čelika. Mršavko je još uvek zapanjeno buljio u nindu, nemoćan da se pomeri. Usta su mu se zbunjeno otvarala i zatvaralao, kao kod ribe izbačene na suvo.

— Pištolj ti je dole, pod nogama — podsmešljivo reče ninda. — Ako misliš da ga možeš dohvatiti pre nego što stignem do tebe, samo pokušaj!

Čovek nemo odmahnu glavom. U očima mu se videlo da

nema više namere da iskušava sreću u borbi protiv suparnika koji se kreće kao munja, a udara kao grom.

Smešeći se, Lesli se okrete »mercedesu«, siguran da će ga haragei na vreme upozoriti ako plavokosi nešto pokuša.

Legenda kaže da je ninde nemoguće iznenaditi. Možda je to i tačno, ali je u ovom trenutku Lesli Eldridž osetio nešto blisko iznenađenju.

Vrata crnog »mercedesa« su se otvorila.

— Upadaj, momak — reče jedan prijateljski glas. — Mogli bismo malo da popričamo...

*
* *

Zatamnjena stakla sve do tada sprečavala su Leslija da vidi bilo šta drugo osim nejasnih obrisa u unutrašnjosti kola, a sve ostalo, od trojice telohranitelja do načina na koji su oni postupili ukazivalo je da ima posla sa nekim od novih, dinamičnih bosova podzemlja koji su više poslovni ljudi nego klasični kriminalci.

Čovek sa zadnjeg sedišta crnog »mercedesa«, međutim, bila je... žena...

Tabasko Pit ima svoju skalu za merenje ženske lepote.

Pomalo subjektivnu, ali prilično tačnu. Poželjnost i dostižnost su dva glavna faktora koji određuju položaj na toj skali.

Ova žena ovde, recimo, zauzimala bi prvi i najviši stupanj. Apsolutno poželjna i apsolutno nedostižna.

Rekosmo da je skala subjektivna, ali ne samo sa strane onoga koji je formira. Ponekad apsolutno poželjne žene mogu biti i sasvim dostupne. Najzad, i one imaju svoje ukuse i želje, zar ne?

U svakom slučaju, dama koja je otvorila vrata svog »mercedesa« Lesliju Eldridžu nije delovala tako nepristupačno, kako obično deluju žene čiji je jedini posao da se dopadnu muškarcima, a to ne čine zbog novca, jer ga i same imaju previše. Svaki detalj njene odeće, frizure, nakita, parfema, svaki detalj raskošno uređene unutrašnjosti kola, vrlo očigledno rađenih posebno, po porudžbini, ukazivao je na novac. Veliki novac, onaj za koga ni kuća u Santa Moniki ili Majami Biču nije previše krupna investicija, a privatne jahte, privatni mlazni avioni i privatna policija predstavljaju samo neminovne troškove koje zahteva njihov položaj.

— Pice? — reče žena prijatnim glasom. Sasvim otvoreno posmatrala je muškarca koji je

seo preko puta nje, oslanjajući se na pregradu između prednjeg i zadnjeg dela »mercedesa«. — Nemate ništa protiv da zatvorim vrata; napolju je zaista suviše vruće za ovo doba godine. Ohhh... umalo da zaboravim: ja sam ledi Pakenham — Volš...

— Drago mi je — osmehnu se Lesli, ne trudeći se da uzvra ti svojim imenom. Ledi Pakenham — Volš, uostalom, bez obzira na svoje dvostruko britansko ime delovala je američki koliko i pita od jabuka, što je potvrđivao njen prijatni, meki i savršeno modulisani glas.

Trideset, trideset dve godine, procenio je na osnovu sitnih neupadljivih znakova koji su protivurečili trudu najboljih kozmetičara čiji je trud stvarao gotovo savršenu iluziju zrele mlade žene od dvadeset dve ili tri godine. Odevena sa nenaglašenom elegancijom kakvu daju samo zaista najskuplje haljine, one kojima je ispod časti da otkrivaju telo ispod sebe, a opet to čine na jedan suprotan i obično neodoljivo privlačan način.

Za oko ninde nema prepreka. Jedan jedini pogled bio mu je dovoljan da pred sobom zaista ima jedno od onih divno izvajanih ženskih tela poželjnih za svakog pravog muškarca.

Ledi Pakenham—Volš, međutim, nije ovoga časa zaigrala na najstariju žensku kartu, sem možda celinom svoje pojave. Duga, prava kosa boje meda koja meko pada na ramena uokvirujući lice savršenog tena sa punim, odlučnim usnama i dva krupna plava oka.

— Zadovoljni? — zakikota se ona pružajući ruku. — Zaista, to dvostruko ime i meni ponekad ide na nerve, premda priznajem da mnogo puta sasvim dobro posluži. Zovite me Agata, ako nemate ništa protiv, mister...?

— Eldridž — osmehnu se ninda, prihvatajući meku, negovanu šaku sa dugim prstima. — Lesli Eldridž.

— A sada je zaista vreme za piće. Bar je tu, kraj vašeg lakta... Ja obično pijem samo so kove, ali mislim da je viski za ovu priliku malo pogodniji...

Minijaturni bar bio je pravo čudo, čak su i čaše u njemu bile rashlađene do temperature kakvu zahtevaju pravi poznavaci. Oboje su ćutali dok je Lesli vešto sipao piće i dodavao led.

— Ah! — uzdahnau zadovoljno žena otpijajući prvi gutljaj. — Dakle, sada je zaista vreme da pređemo na stvar... Dopala mi se ona mala predstava napolju, Eldridž...

»Ah, sada prelazimo na poslovni ton«, osmehnu se ninda u sebi, proučavajući zlataste iskrice u njenim očima. Divne oči, ali od one vrste koja govori samo ono što njena vlasnica želi da kažu. »A zajedno sa tim tonom, kod ove dame dolazi i osećaj nadmoći, sigurnost kojom manipuliše muškarcima...«

— Da — odgovori on neutralno. Viski je bio odličan, a njemu se nikuda nije žurilo. Sumiko i Tabasko Pit videli su obračun sa trojicom telohranitelja i znaju da on još uvek ima situaciju pod kontrolom.

— Bilo je krajnje vreme da neko da dobru lekciju tim naduvenim tipovima koji misle da je pištolj u rukama dovoljan da uplaši svakoga na koga nalete. Čime se vi, zapravo, bavite mister Eldridž?

— Svim i svačim. Neka vrsta slobodnog strelca.

Ona jednim pogledom proceni njegovu odeću.

— Mislim da biste, radeći za mene, zarađivali bar dvostruko više, mister Eldridž. Ne ulazeći u te vaše sadašnje tako raznovrsne poslove, naravno.

— Sasvim moguće — klimnu on glavom. Neka ledi Pakenham—Volš nauči da odelo ne čini baš uvek čoveka.

— Još se ne izjašnjavate? — nasmeja se ona veselo. — Ili

treba da pomenem konkretnu cifru?

— Nije potrebno, hvala.

— Hvala — da, ili hvala — ne?

— Hvala, ne.

Ona podiže obrve, pomalo začuđeno. Lesli je imao utisak da je do sada veoma lako dolazila do ljudi koje je želela. Kombinacija lepote i novca, uostalom, obično je neodoljiva...

— Zbog čega? — direktno, pitanje.

— Oh, mogao bih navesti stotinu razloga — sleže ninda ramenima. — Ali je dovoljan jedan: ne zanima me posao koji se sastoji u tome da premlaćujem ljude koji žele da vam se približe. Neki od njih mogao bi imati pravi razlog za to, zar ne?

— Sasvim tačno. Na žalost, moje vreme je ograničeno. Kada bih govorila samo po pet minuta sa svima koji to žele, izgubila bih dobar deo dana. Žao mi je, ali stvari tako stoje. Možda izgledam kao maneken, ali ja sam poslovna žena. I pošto sam poslovna žena...

— Ne trudite se da pominjete **nikakve konkretne cifre** — prekide je ninda osmehom. — Novac nije u pitanju. Jednostavno, želim da ostanem slobodan. I da sam donosim odluke o tome koga treba pretući, a koga ne.

— U čemu je onda razlika između vas i mene? Što ja to ne činim sopstvenim rukama?

— Jedna od razlika — klimnu on glavom, otpijajući gutljaj iz čaše i odlažući je na politrani naslon za ruke kraj svog lakta. — Druga, još važnija, u tome je što takođe želim da biram poslove kojima ću se baviti. A ovo svakako nije jedan od njih.

»Ovaj razgovor pokazuje koliko smo svi mi žrtve predrasuda«, mislio je ninda. »Ona je videla kako sam sredio trojicu njenih telohranitelja i sada mi sli da sam praznoglavi snagator koji nastoji da sebi digne cenu i eventualno stigne i do njenog kreveta... Ne shvata da snaga i inteligencija mogu ići zajedno. Pao bih u istu grešku ako bih je potcenio zbog njene lepote, držeći se predrasude da ni lepota i inteligencija ne idu zajedno... Hmm, baš me zanima koju će taktiku sada upotrebiti, jer očigledno nije od onih koje lako odustaju...«

— Volim iskren razgovor — osmehnu se žena. dižući svoju čašu prema Lesliju. Pomerila se pri tom na sedištu, zauzimajući suptilno izazivački položaj. Pogledu ninde njene noge sada su bile izložene čitavom dužinom, a skupa tkanina ocrtavala je njihovu liniju uprkos tome što niko ne bi smeo prebaciti ništa

dužini haljine. — Vidim da sam pogrešila... i da sam vas potcenila, mister Eldridž... Posao običnog telohranitelja nije za vas...

»Laskanje i izazivanje«, osmehnu se ninda u sebi. »Baš da vidimo koliko sam ti potreban, malla moja. A mislim da jesam, jer ti imaš krupne, krupne plamenove... i ne bi me iznenadilo da jedan od tih planova ima neke veze sa onim što se u zoru dogodilo na ostrvu Santa Katarina...«

— Ipak — produži ona naginjajući se bliže njemu tako da ga zapahne miris njenog parfema — morate priznati da mi niste mnogo pomogli. I dalje želite da ostanete zagonetni kada se govori o onome što umete da radite?

— Taj spisak je prilično dug, a vi ste poslovna žena. Nije u pitanju vrsta posla; ja jednostavno želim da ostanem slobodan.

Zavalila se i pogledala ga ispod upola spuštenih trepavica. Nimalo slučajno, tkanina haljine zategla se na njenim grudima, otkrivajući oku ninde da njene kruškaste grudi pod haljinom baš ništa ne sputava. Jasno su se ocrtavale čak i njene napete bradavice, ponosno uperene naviše.

— Moram vas dobiti, Eldridž — reče ona sa dubokim uzda-

hom. — Rekla sam to sebi onoga časa kada ste lupili Dejtona onim vratima.

— Mene ili moje usluge?

Disala je ubrzano, otkrivala su to i dojke pod haljinom.

— Oboje — reče tiho, malo promuklim glasom. — Zar se to ne vidi, do đavola?

— Vidi se — klimnu on glavom. Glas mu je bio savršeno miran, iako je to zahtevalo pri lično samokontrole.

— Je li? — malo prezira u glasu. — Ne pokazujete to, onda, na pravi način, Eldridž!

On joj čvrsto steže zglavak ruke položene na sedište, nagi njući se napred tako da mu lice bude samo na nekoliko palaca od njenog lica.

— Ne sumnjam da vas mogu dobiti — reče. — Ovde, na ovom sedištu, ili na nekom malo udobnijem mestu. Ne sumnjam takođe da bi sve to bilo veoma prijatno. ali... nisam ovamo došao zbog toga.

— Nego? — nije se potrudila da istrigne ruku iz njegovog stiska.

— Želim da porazgovaram o onom dimu na horizontu. ledi Pakenham—Volš.

Ona istrže ruku i uspravi se na sedištu. Lice joj je bilo mirno, oči napete i pažljive.

— Šta je s tim dimom na horizontu, Eldridž?

— Vi nemate nikakve veze s tim?

— Kakve bih ja, do đavola, mogla imati veze s tim? Pro-lazili smo ovuda i Gilbert, moj vozač, čuo je vest na radiju. Imali smo vremena, pa sam odlučila da sidemo sa auto-puta i pogledamo. Uostalom, zbog čega bih upravo ja, od svih ovih ljudi što istežu vratove po obali, morala da imam veze sa pokoljom na Santa Katarini?

— Nisam primetio da još neko od svih ovih ljudi što istežu vratove po obali doveo trojicu telohranitelja i osmatrača, ledi Pakenham—Volš. Koincidencija, zar ne?

— Savršena — smireno se osmehnu žena. — Uostalom, mister Eldridž, s kojim pravom vi mene ovde ispituje?

— S pravom čoveka koga su bez ikakvog razloga napali ljudi koje vi plaćate. U najmanju ruku, mogu da pitam zašto su to učinili, zar ne?

— Čak i da je tako, to ne znači da je Santa Katarina moje delo. do đavola! Ili delo nekog od njih!

»Sada je zaista gnevna«, oce ni ninda hladnokrvno. »Blistava glazura starog plemstva spala je sa nje i sada se nazire ona prava Agata, kojoj prezime Pakenham—Volš nimalo ne pristaje. Hladna kučka koja je umela da unovči svoju lepotu i

proda je za titulu i bogatstvo koje ide uz nju. Ne bi me iznenadilo da doznam kako je lord Pakenham—Volš nastradao pod neobičnim okolnostima... ali je donekle i u pravu: nemam zaista nikakvih dokaza da ona ima veze sa Santa Katarinom...«

— Dakle, mister Eldridž? — glas hladno odjeknu u uskom prostoru, prigušen raskošnim presvlakama.

Osmehnuvši se, on ispi pice iz svoje čaše i pažljivo je odloži.

— Pat — pozicija — reče. — Ja neću da radim za vas, a vi nećete da mi kažete zašto vas privlači Santa Katarina.

— To prokleta ostrvo i svi oni odvratni i ograničeni puritanci na njemu nimalo me ne zanimaju, Eldridž! Ili to treba da ispišem krupnim slovima na transporteru koji će avion vući iznad Los Andelesa?

Osmehnuvši se još jednom, ninda bez pozdrava izađe iz kola, blago zatvorivši vrata za sobom.

Zatamnjena stakla »mercedesa« nisu ograničavala pogled iznutra i zato je on i znao šta se sve u međuvremenu događalo sa trojicom telohranitelja le-di Pakenham—Volš.

Minut ili dva pre nego što su se oporavili od šoka, a onda su njihovi pokreti postali gnevni, čak i pokreti onoga koji je de-

sni zglavak opasačem pantalo-na pričvrstio uz grudi. To mu nije smetalo da dršku pištolja stegne levicom, cedeći tihe psovke kroz stisnute zube.

Čekali su ga, naravno, željni revanša, i ne sanjajući da su im Tabasko Pit i Sumiko za leđima. Ne stoga što bi njihova pomoć odista bila potrebna nindi, već da bi i sami videli zbog čega je došlo do malopredašnjeg obračuna.

Smešeci se trojici ubica, ninda se uspravi pored »mercedesa«. Jedan deo tajne uspeha nindi krije se i u apsolutnoj sigurnosti s kojom nastupaju, čak i kada je odnos snaga prividno protiv njih...

— Želite nešto da mi saopštite, gospodo? Možda da ponovite upozorenje da ne smem da se približim ovim kolima? — upita veselo, šireći ruke kako bi pokazao da su prazne.

Onaj sa proređenom plavom kosom gnevno zaškrnguta zubima.

Vrata kola iza ninde se otvoriše, ali on ostade na mestu. Haragei mu je rekao da se u tom pokretu ne krije nikakva opasnost.

— Rajli! — glas Agate Pakenham—Volš bio je leden, zapovednički. — U kola! Polazimo!

Na trenutak se nindi učinilo da će telohranitelji odbiti poslušnost i da će iz cevi njho-

vih pištolja posukljati plamen. Oklevali su, ali su se onda zgle dali i sporo, užasno sporo vratili svoje oružje u futrole pod pazuhom...

*
* *

— Gotovo da si bio u pravu, Les — dopre iz zvučnika radio-uređaja glas Tabasko Pita. — Još dve milje i stigli bismo pravo u Santa Moniku!

Ninđa ostavi uređaj na sedištu pored sebe. Tabasko je govorio više zato da se zabavi, nego što je želeo odgovor od prijatelja. Uostalom, potera za crnim »mercedesom« tražala je gotovo puna dva časa i Tabasko je već počeo da se dosađuje. Auto-put 101 jeste najkraća veza između San Franciska i Los Anđelesa, ali ovaj njegov poslednji deo vodi dalje od obale i prizora za koje svake godine milioni turista plaćaju da bi ih videli.

Santa Monika je bilo ime koje je Lesli pomenuo opisujući ledi Pakenham—Volš dok je Pitu davao uputstva kako da sledi crni »mercedes«. Po Pitovom komentaru, ona je stigla skoro do mesta gde se sa auto-puta može sići na Santa Monika bulevar, ali je skrenula ne-

pune dve milje ranije, na ništa manje poznati Sanset bulevar.

Na Pitovu veliku žalost odabrala je zapadni, a ne istočni deo bulevara, odmičući tako sve dalje od Beverli Hilsa i Holivuda.

Ne da je ovaj deo bulevara sumraka bio manje zanimljiv, jer su pred njim bili Topanga, Zuma, Oksnard, Malibu Bič, mesta u kojima je policiji automatski sumnjiv svako ko ide pešice, osim ako ne trči, odeven u trenerku vrednu najmanje stotinu pedeset dolara...

Istina, bilo je još malo nade za Tabasko Pita, jer Sanset Bulevar prolazi neposredno uz najseverniji deo Santa Monike, ali su izgledi za to bili mali, jer to nije bio onaj deo o kome novinari društvenih rubrika rado pišu.

— Topanga — začu se desetak minuta kasnije Pitov glas. — Sasvim sigurno Topanga Bič, Les!

— Nisi onda mnogo izgubio, Pite! — reče ninđa, dohvatajući sa sedišta mikrofona. — I tu po plažama šetaju golišave lepotice, vrebajući momke sa filma. Dovoljno je da natakneš crne naočari i usvojiš malo holivudskog žargona, pa da počnu same da ti skaču u naručje!

— Do đavola sa golišavim lepoticama! — smeja se Tabasko. — Po tvom opisu, nijedna

od njih nije ni dorasla ovoj kojoj sam za petama!

— Drži se podalje od nje — upozori ninda. — Ti momci iz »oldsmobila« još su besni. Jedino što želim da doznam jeste gde se ona nalazi i da li je još tu kada stignem do Topange.

— U redu, u redu, biću oprezan — začu se uzdah iz zvučnika. — Pa makar ostao na pola milje rastojanja kada naša fina leđi krene u toplesu na svoj privatni bazenčić. Valjda ima privatni bazenčić, a, Les?

— Više nego sigurno. Ono čega se bojim jeste da je ograda njenog imanja na pola milje od kuće i bazena, Pite, i da nećeš moći bogzna šta da vidiš sa puta.

— Šta, do đavola, da radim ako je tako?

— Ništa. Nadgledaćeš prilazni put i posebno obratiti pažnju na lica ljudi koji ulaze ili izlaze sa imanja. Ja ću stići za najviše pola sata.

— Pola sata? Kakva si to kola iznajmio u San Luis Obispu? Na raketni pogon?

— Ništa posebno — nasmeja se Lesli. — »Pakard« iz prošle godine, veliki i udoban. Krajnje je vreme da shvatiš kako sva tajna brze vožnje nije u ja kom motoru i aerodinamičnim linijama, Pite!

Pit ne odgovori ništa, verovatno koncentrisan na to da

ostane neprimećen sada kada se našao na putu gde je saobraćaj mnogo umereniji nego na uvek bučnom auto-putu 101.

Naravno, refleksi jednog ninde, po skromnoj Leslijevoj proceni oko trideset odsto efikasnosti od refleksa prosečnog čoveka, omogućuju daleko bržu vožnju i sigurniju procenu čak i najstroženije situacije na drumu. Onoga časa kada je Lesli upoznao sve čudi svog »pakarda«, ostavljao je za sobom na auto-putu čak i daleko brža kola koristeći neodlučnost njihovih vozača na mestima gde oni nisu želeli ništa da reskiraju.

— Izgleda da smo stigli, Les — javi se Pitov glas iz radio-uređaja. — Boga mu, bio si u pravu; sporedni put, na dve i po milje od glavne avenije. Koliko vidim, vodi pravo prema obali!

— Ne ulazi na taj put, Pite! To bi bilo suviše upadljivo. Ne želim da ih zaplašim, bar za sada!

— Nisam toliko glup, do đavola — uvređeno odvrati Tabasko. — Biću u blizini, na nekom pogodnom mestu odakle se vidi izlaz. Pola sata, kažeš? Valjda neću zaspati za to vreme...

Osmehnuvši se za sebe, ninda dodade gas da zaobiđe neko liko vozila koja su se spremala da siđu sa auto-puta prema se-

vernom delu Los Anđelesa. Ni-
je, u stvari, bilo prave opasno-
sti da će Pit nešto zabrljati, jer
njih troje su bili izvanredno ui-
grana ekipa, trio profesionala-
ca sa izuzetnom prvom violi-
nom.

Bio je dovoljan jedan jedini
znak ruke, tamo na obali kod
Santa Katarine, pa da Pit sko-
či u njihova kola i sam krene
u poteru sa crnim »mercede-
som«. Ninda i Sumiko pešice
su otišli do San Luis Obispa,
gde je on iznajmio »pakarda«, a
ona uskočila u lokalni avion za
San Francisko, tamo gde su joj
bile dostupne velike banke po
dataka u kojima će pokušati da
otkrije nešto o Agati Paken-
ham—Volš, ostrvu Santa Katari-
na i ljudima koji se, iz bilo ko-
jeg razloga, zanimaju za taj go-
tovo zaboravljeni deo Kalifor-
nije.

Agati, naravno, nije uspelo
da razveje Lesliejeve sumnje.
Štaviše, pojačala ih je onim
svojim neopreznim rečima o za-
ostalim puritancima sa Santa
Katarine, što je svedočilo da o
ostrvu zna mnogo više od slu-
čajnog prolaznika koji je zastao
da pogleda oblake dima na ho-
rizontu...

Radio-uređaj je čutao i kada
je sa auto-puta 101 sišao na
Sanset bulevar, utapajući se u
dvostruku reku vozila koja je
hitala sa zapada na istok i u

obrnutom smeru. Dobar znak,
u principu, iako Pit neće imati
vremena da mu se javi ako se
nešto nepredviđeno dogodi.

Nešto nepredviđeno?

Otkuda iznenada takva pomi-
sao?

Znao je da je daleko od To-
pange bar još pet milja, ali nije
želeo da zanemari tu opomenu
koja je, nenajavljena, došla iz
podvesti. Ninda brzo nauče da
poštuju sve signale koji dolaze
do njihovog mozga, bilo spolja,
bilo iz onog dela tela koji se
obično naziva neurovegetativ-
nim sistemom.

Hladnokrvno, nalik računaru
koji potpuno nepristrasno raz-
matra date činjenice, on proce-
ni verovatnoću da je Pit bio
opažen i da su ga čuvari ima-
nja Agate Pakenham—Volš u
međuvremenu šćepali.

Verovatnoća je bila dovoljno
velika da bi se morala uzeti u
obzir...

Nepokretnog lica, ninda po-
novo dodade gas, prolećući kr-
oz jednu raskrsnicu samo delić
sekunde pre nego što će se žu-
to svetlo na njoj pretvoriti u
crveno. Od ovog trenutka čak
i sekunde postaju važne; ljudi
koji su obavili prljavi posao na
Santa Katarini neće birati sre-
dstva da izvuku istinu od mo-
mkama uhvaćenog kako ih uho-
di...

Da li će oni biti tamo?

Možda. A možda tek treba da stignu po svoju obećanu na gradu.

Topanga Bič je pred njim. Krajnje je vreme da smisli nekoliko varijanti o onome što će preduzeti kad stigne do željenog mesta.

Sve sigurniji da se stvari odvijaju onako kako je najmanje želeo, on oštro skrete levo sa Sanset Bulevara, poštujući Pitov opis puta kojim je plavkosi džin prošao tridesetak minuta ranije. Da, to mora da je predeo koji je Tabasko opisao: stambene zgrade odvojene od ulice širokim travnjacima. Sve veće i veće kuće, kako se približava obali okeana, a između njih vode uski putevi iza kojih se samo naziru visoke ograde koje od ostatka sveta odvajaju one najbogatije.

Pitova kola stajala su, uredno parkirana, stotinačardi da lje od mesta odakle se odvijao još jedan od uskih asfaltiranih puteva obeleženih natpisom »Privatni prolaz«.

Prazna. Video je iako je kraj njih prošao normalnom brzinom, ne želeći da privuče pažnju eventualnih osmatrača.

Predosećanje ga nije prevari lo, kao i obično. Pit se zaista nalazi u njihovim rukama.

Pa, jedna od želja mu se ispunila. Iako su odista mali iz-

gledi da će dobiti priliku da posmatra Agati Pakenham—Vo lš u toplesu.

Prilazni put, kapija i ograda imanja biće svakako dobro čuvani, još bolje nego obično sada kada imaju Pita u šakama i znaju da im je neko već za petama. Prilično veliki prostor, koliko je uspeo da proceni naprežući se da pogledom probije zelenilo vrtova koji su ga odvajali od ograde.

Dvestotinak jardi dalje on skrete u poprečnu ulicu. Ovo ovde, srećom, nije privatni prolaz do obale okeana, premda se on ne bi mnogo ustručavao da njime krene.

Poprečna ulica završavala se na samoj obali, malom marinom uz koju je neko podigao daščaru sa bombastim nazivom »Okeanski raj«.

Obala je ovde bila načičkana stenama načetim delovanjem vetrova i struja, razlog što niko nije bio zainteresovan da ovaj deo Topanga Biča pretvori u zemljište vredno izgradnje još jednog privatnog imanja.

»Okeanski raj« nije radio, a i izgled čamaca u marini svedočio je da se ona koristi uglavnom preko vikenda. Nema, najzad, razloga što i siromašniji stanovnici Topanga Biča negde ne bi imali kutak za sebe...

Sklopivši oči, ninda dozva iz svoje memorije detaljnu vojnu

sekciju ovog dela Kalifornije. Mora da imanje Pakenham—Volš počinje odmah iza ove gomile stena. Ako se uzvere na njih, trebalo bi da ima dobar pogled...

Zbacio je odeću sa sebe i navukao kupaće gaćice, jedan od najmanje upadljivih odevnih predmeta u Kaliforniji, pa čak i u ovo doba godine. Čovek u kupaćim gaćicama ne izaziva podozrenje, jer svi automatski pretpostavljaju da kod sebe nema nikakvog oružja i da su mu namere potpuno čiste.

Naravno, ovo pravilo za ninde ne važi, pre svega zato što su ninde mašine za ubijanje, čak i kada zaista nemaju nika kvog oružja kod sebe. Uostalom, nije bez razloga rečeno da nema manje ili više opasnog oružja, već samo manje ili više opasnih ljudi. Ninda je spreman da ubije golim rukama isto ona ko brzo i efikasno kao i revolveraš sa automatskim pištoljem u rukama. U sukobu dvojice takvih protivnika, na primer, sve su prednosti na strani golorukog ninde, ma šta revolveraš mislio o svojoj veštini...

Lesli, međutim, nije krenuo goloruk na ovaj poduhvat. Arsenal ninde, osim katana, poznaje i mnoge druge vrste oružja, a neka od njih i doslovno su neprimetna. Šuriken, recimo šestokrake zvezde čije ivice se

ku kao žileti, vrlo lako se mogu pričvrstiti na golo telo lepljivom trakom boje kože tako da ih i pažljiv posmatrač može videti tek iz neposredne blizine.

Opremljen šurikenima i drugim gotovo nevidljivim oružjem iz svog arsenala, ninda se uzvera uz stene. Hitrije nego što bi to učinio čovek raspoložen za šetnju, ali je bio siguran da ga u ovom času niko ne prati pogledom.

Lord Pakenham—Volš, ili nje gova dama, umeli su đavolski dobro da odaberu mesto za sebe...

Na drugoj strani gomile stena okean je stvorio minijaturni zaton obrubljen blistavobelim peskom. Na sredini zatona ljuljala se vitka jahta, ne od onih najvećih, okeanskih, ali sa svim dovoljna da bez problema oplovi obale Kalifornije.

Iza zatona peščana plaža produžavala se sve do ograde na suprotnoj strani. Visoke ograde od metalnih šipki, spretno skrivene zelenilom. Ista takva ograda, uostalom, i njemu je zatvarala prolaz, vijugajući među ispreturanim stenjem.

Imanje je imalo oblik izduženog pravougaonika, sa stranicom paralelnom sa obalom dugom gotovo pola milje. Kuća okružena urednim parkom nalazila se na polovini puta između obale i ograde sa kopnene

strane. Bazen sa slatkom vodom jasno se video sa stena, ali kraj njega nije bilo nikakvih kupačica u toplesu, niti ikakvih kupačica uopšte...

Pogled ninđe je lagano pretraživao prostor pred sobom, nalik radarskom zraku kojem baš ništa ne može da promakne. Činilo se da može da prodre čak i kroz zidove velike jednospratne kuće, kuće za poslugu u blizini ograde i skloništa za čamce podignutog na polovini puta između stena i kuće.

Nigde žive duše. Loš znak.

Onaj karakteristični osećaj za atmosferu jednog mesta reče ninđi da je imanje puno ljudi. Ljudi sa lošim namerama koji instinktivno izbegavaju jako svetlo sunca, jer se mnogo bolje osećaju pod pokrovom tame...

Čitav ovaj blistavo lepi predeo podsećao je ninđu na skrivenu i zapetu zamku koja strpljivo čeka da neoprezna žrtva uleti u nju...

*

* *

Ograda, dakle. Prva ozbiljna prepreka, jer stene preko kojih je prešao ne bi zaustavile ni malo odlučnijeg dečaka.

Šipke od solidnog čelika, gusto poređane između stubova

ukopanih u kamen i još zalive njih betonom. Ne bi bilo nimalo teško uzverati se uz njih da tamo, na samom kraju, ne vreba oko televizijske kamere postavljene tako da osmatra čitav ovaj deo ograde.

»Mnogo para uloženi u bezbednost ovog mesta«, pomisli ninđa, proučavajući pogledom ogradu. »Još jedan dokaz da se naša draga leđi bavi i poslovima koji ne trpe njuškanje unaokolo...«

Postoji jednostavan trik da se televizijska kamera zavara, čak i ako neko netremice bulji u njen monitor. Nezgodna je u tome što taj trik zahteva previše vremena, a negde tamo, u kući ili ispod nje, stručnjaci za treći stepen ispitivanja verovatno već počinju da obrađuju Pita...

Međutim, Tabasku više može naškoditi ako ninđu opaze zbog toga što se suviše žurio. Pit je čvrst momak i u stanju je da podnese mnogo toga što bi ljudi dražesne Agate bili u stanju da smisle za ovako kratko vreme.

Bez žurbe, dakle. Polako i promišljeno, na način na koji to ninđe i čine sve dok im to vreme omogućava. U suprotnom, japanska strpljivost ustupa mesto japanskom borbenom žaru i ninđe napadaju sa žesti-

nom kojoj malo šta i malo ko može odoleti!

Sunjavući se među stenama, daleko od vidnog polja kamere, Lesli se spusti do same obale, ispitujući mogućnost da se ogra da zaobiđe na taj način.

Još jedna kamera. Ovde se odista nije štedelo!

Ukopana u stenu, ali tako da praktično nema mrtvog ugla koji bi se mogao iskoristiti da se neko neopaženo provuče.

Kamera savršeno dobro pokriva komad belog peska širok dve stope uz strmu obalu i sle dećih stotinu stopa površine okeana. Naravno, za dobrog pli vača to nije nikakvo rastojanje, ali se time izlaže pogledima iz kuće. Čuvari imanja sigurno neće zaboraviti na tako elemen tarnu predostrožnost...

Za onoga ko prati slike na monitorima taj komad belog peska je verovatno samo svetlija mrlja, zahvaljujući osobinama sočiva televizijske kamere. Čovek koji pređe preko peska biće zapažen, naravno, ali...

Bez žurbe, pazeći da ostane na samoj granici vidnog polja, ninda poče šakama da skuplja pesak iz udubljenja među stenama, sve dok njime nije bila pokrivena površina oblika i veličine kao ona u koju je bilo upe reno sočivo kamere.

Jedan jedini osetljivi trenutak, dok se iskosa primiče ka-

meri, a onda hitar i lak udarac po nosaču ugrađenom u kamen.

Alko je neko i gledao u ovaj monitor, primetiće samo da je slika na trenutak zadrhtala; ni šta čudno za televizijske ekrane, pogotovu u Kaliforniji koju slabi zemljotresi potresaju sa monotonom redovitošću...

Osmehujući se za sebe, ninda se provuče ispod kamere koja je sada buljila u drugi komad peska, a ne tamo gde su je u svoje vreme postavili oni koji su projektovali i izveli sistem obezbeđenja.

A sada, deo ograde u mrtvom uglu prve kamere. Nikakva oz biljna prepreka, čak i da je u ovom trenutku uključena struja kroz goli provodnik razapet pri samom vrhu.

Držeći prostor pred sobom na oku, ninda poče hitro da se prebacuje od žbuna do žbuna i od drveta do drveta, onim karakterističnim dugim skokovima kojima se rastojanja savlađuju gotovo trenutno. Veoma često, u sličnim situacijama, čak i stražari koji pažljivo motre oko sebe neće primetiti mu njevite pokrete ninde, sve dok ne bude suviše kasno.

Naravno, da je bilo više vremena da se pripremi za upad na imanje ledi Pakenham—Vols, Lesli bi sada imao na sebi odeću zaštitne boje koja bi ga učinila gotovo potpuno nevid-

ljivim i zato se sada kretao nešto sporije i opreznije nego normalno.

Put ga konačno dovede do same ivice bazena oivičenog ukrasnim šibljem sa raskošnim tropskim cvetovima. Neće biti teško preći put do same kuće, možda čak ni ući u nju. Biće teško pronaći mesto gde drže Tabasko Pita i gde...

Ah!

Konačno, neki pokret i šum u sve do tada gotovo apsolutnoj tišini.

Malo menjajući položaj da bi bolje video, ninda na trenutak raširi usne u hladan osmeh.

Agata Pakenham—Volš izašla je iz kuće i zastala da proračunatim pogledom ispita okolinu, gotovo onako intenzivno kako čovek istražuje predeo koji vidi prvi put u životu.

Nije bila sama. Mekim, elastičnim korakom, za njom je došao onizak i vitak čovek, nesrazmerno širokih ramena i kratkih nogu. Čitava njegova temeljna pojava odisala je snagom i energijom, a čak i sa ovog rastojanja vide da mu je pogled prodoran i oštar, pogled koji otkriva izuzetne duhovne moći i visoku inteligenciju.

»Ah, džoker se konačno pojavio iz špila«, prolete mu kroz glavu dok se oprezno pomerao prema malo boljem zaklonu,

jer se sa protivnikom poput ovoga nije isplatilo rizikovati. »Uz sve obzire prema našoj dra goj leđi, od početka mi se činilo da ona ipak ne može biti glavna figura u ovoj igri...«

Sledećih nekoliko minuta, međutim, zahtevali su od njega da gotovo do maksimuma koristi svoju brzinu i veštinu prikrivanja. Neobični par je bez žurbe obišao neposrednu okolinu bazena, zavirujući iza svakog žbuna, dok je nepoznati energičnim pokretima označavao pojedina mesta i nešto govorio Agati koja je samo poslušno klimala glavom.

»Nalik su filmskim rediteljima koji ispituju lokaciju za snimanje«, pomisli viseći u ne baš udobnom položaju među niskim granjem drveta na ivici bazena. »Prokletstvo, ne... pre nalik generalima, u izviđanju potencijalnog bojnog polja!«

Pokreti muškarca, uostalom, potvrđivali su ovu drugu pomisao, jer on nekoliko puta u pojednim zaklonima zauze položaj kakav bi imao čovek sa oružjem u rukama koji želi da kontroliše prostor oko bazena, pažljivo odmeravajući rastojanja i vidne uglove.

»Da je noć, smeo bih da se nađem tik uz njih«, mislio je ninda, hitro se prebacujući iz zaklona u zaklon. »Ovako, suviše je opasno. Ta kuća ima

dvadesetak prozora, i sa svakog od njih mogli bi me primetiti, čak i ako izbegnem pogledima našeg razgovorljivog para«.

Konačno, njih dvoje ponovo se povukoše u kuću, pružajući Lesliju priliku da na miru razmisli o onome što je video.

»Očekuju posetu«, glasio je zaključak posle nekoliko minuta intenzivnog razmišljanja. »Posetu ljudi spremnih na sve, i zato i oni žele da budu spremni na sve. Uskoro će se pojaviti naoružani ljudi da se rasporede po zaklonima koje je plećati pokazao, što znači da moram da se uklonim sa ovog mesta... Hmmm... mislim čak i da znam ko će to doći na čaj u pet sati ili tako nešto...«

Popodne je odmicalo dok je oprezno, palac po palac, obilazio park oko kuće, tražeći mesto u samom središtu zbivanja koje ga neće izložiti opasnosti. Znao je da za Pitovu sudbinu ne mora da brine; Agata Pakenham—Volš i njen još uvek nepoznati saveznik imaju sada su više drugih poslova da bi se pozabavili njime.

Sa razočaranjem je morao priznati činjenicu da negovani park, uprkos svim onim manje ili više pogodnim zaklonima od drveća i ukrasnog šiblja, ne nudi dovoljno bezbedno skrovište.

Krov kuće... jedino preostalo rešenje...

Žica gromobrana povučena duž jednog ugla zida bila bi najpogodnija za veranje, ali je taj ugao izložen pogledima sa dve strane. Neprihvatljivo visok rizik, čak i za nindu čija su merila potpuno drukčija od merila prosečnog čoveka.

U međuvremenu, napetost u vazduhu neprestano je rasla i on je znao da se bliži čas ispitivanja za ljude u kući i one koji će im doći u posetu. Nema previše vremena da nekako dospe na krov.

Ulazna vrata i stepenište, kako je to čest slučaj kod luksuznih kuća ovog tipa, izgrađeni su u ispustu građivene da ne bi opterećivali unutrašnji prostor. Na vrhovima prstiju ruku i nogu ninda dogmiza do samog zida pazeći da ne ostavi tragove u mekoj zemlji leja sa cvećem.

Da, to bi se moglo izvesti, za ključ proučavajući pogledom ugao između dva zida.

Pod uslovom da ga niko ne opazi sa jednog od prozora. Ili da niko ne naiđe ovuda pre nego što stigne do krova...

Oklevanje može stvar učiniti samo još opasnijom. Približivši se uglu, ninda sklopi oči, konce ntrišući se na čulo sluha.

I ono potvrđuje da se u kući nešto događa, bez obzira što

svaki šum za sebe ne govori ništa. Treba žuriti.

Uspravljaajući se, on nagim leđima dotače ugao zida, šireći ruke da se osloni dlanovima o grubu fasadu.

Laki skok naviše. Sada je već bio nad tlom, oslanjajući se vrhovima prstiju ruku i nogu o zidove postavljene pod pravim uglom jedan u odnosu na drugi.

Spretan i natprosečno snažan čovek može veoma brzo da napreduje na ovakav način, neprestano menjajući tačke oslonca. Možda je za poduhvate poput ovoga skovan izraz »hodati po oštrici noža«, jer je i najmanja neopreznost, ipak, dovoljna da se nađe tamo odakle je i krenuo.

Bez težih posledica, srećom, jer za nindžu čak i skok sa samog krova ove kuće ne bi bio posebno opasan. Mačke bi mogle da nauče nešto o održavanju stabilnosti u skoku i načinu amortizacije energije padanja od nindži...

Oči su mu sada u nivou donje ivice prozora na prvom spratu. Zatvoreni su, jer u kući radi klima-uređaj. Više bi voleo da nije tako, pošto bi ga čulo sluha moglo upozoriti da se neko iznutra približava jednom od prozora. Ovako, morao se osloniti na vid i zato mu je pogled munjevitom brzinom ne

prestano prelazio preko staklenih površina.

Ali...

Koraci!

Ne iza prozora na spratu, već iza ugla izbočine u kojoj je smešteno stepenište. Ninda ubrza svoje kretanje, povećavajući ti me i rizik da izgubi ravnotežu.

Čoveku koji dolazi ne žuri se, ali će ipak stići do mesta ispod ninde pre nego što se ovaj dočepa krova...

Lesli se zaustavi, oprezno ispunjavajući pluća vazduhom. Većina stražara nema naviku da gleda naviše; izgledi da ga ovaj koji patrolira oko kuće opazi veoma su mali, ali, ipak...

Čuvar iskrсну iza ugla, tiho zviždućući. Automatska puška bila mu je lagodno prebačena preko podlaktice, to je značilo da još uvek ne očekuje da će morati da je upotrebi. Jedna mala rutinska šetnja po imanju pre nego što počne ono pravo...

Na nesreću, čovek kome je ninda sada sa visine gledao pravo u teme, imao je bar začetak onoga što se zove predosećanje opasnosti. Njegovo zviždukanje naglo se preseče i on načini pokret da podigne glavu naviše.

Ima puno takvih ljudi, naročito među onima koji žive opasnim životom. Svako od nas, uostalom, mogao bi da savlada

tu vještinu sa mnogo strpljenja i mnogo vežbanja...

Ninđa opusti mišiće ruku i nogu, malo se odbacujući od zida. Pogled mu se srete sa pogledom žrtve delić sekunde pre nego što su se bosa stopala sručila na njenu glavu.

Čovek nije imao vremena da krikne; pogođena strahovitim udarcem, njegova glava poleće u stranu i nešto u vratu tiho kvrcnu. Dočekujući se na noge na tlu, ninđa ispruži ruke da prihvati omilitavelo telo.

Do đavola, šta sada da učini s njim i njegovom puškom? U blizini nema nikakvog skrovišta koje bi moglo podneti pretragu kad neko shvati da se stražar ne vraća sa patrole!

Rešenje problema stiglo je gotovo u istom trenutku kada je on postavljen pred mozak ninđe. Posegnuvši rukama pod svoje gaćice, Lesli munjevitim pokretima odmota sa bokova tanko uže od čvrstih svilenih niti. Jedan njegov kraj veza u čvor oko mrtve noge u prašnjava čizmama sa visokom petom; puška stražara nađe se pod njegovom košuljom, čvrsto zataknuta vrhom cevi pod opasač pantalona.

A sada ponovo ~~naviše~~, na isti način kao maločas, sa drugim krajem užeta među zubima!

I pored sve svoje gotovo fantastične snage, mišići ruku i

nogu drhtali su mu kada je stigao do vrha zida i izvukao se na krov, topao od sunca. Sada mora biti posebno oprezan; ne baš novi crepovi ljuljaju se i škripe pod njegovom težinom. Čak i ako niko ne čuje pad jednog od njih, iskusnom oku ko madići crepa odaće da se ovde neko uzverao na krov.

Duboko udahnuvši nekoliko puta, svestan da mora žuriti, ninđa potraži bolji oslonac i za teže uže omotavajući ga oko zglavaka ruku i koristeći svoju potkolenicu kao nosač po kome će uže nesmetano kliziti dok ga namotava.

Da li ste ikada pokušali da iz ovakvog položaja podignete inertni teret od sto šezdeset funti, samo uz pomoć užeta koje vam se useca u meso?

Nemojte ni pokušavati. Ishod bi mogao da bude i koban po vas...

*
* *

A onda nekoliko minuta dragocenog predaha i opuštanja mišića napregnutih gotovo do krajnje granice svoje izdržljivosti...

Ne i popuštanje koncentracije, Naprotiv: kao neki ogromni univerzalni prijemnik ninđa je upijao u sebe sve utiske iz

okoline, stvarajući u svom mozgu sliku onoga što se događa.

Nije ni trenutak prerano izvukao mrtvo telo na krov i našao mu na njemu siguran položaj, jer su iz kuće počeli da izlaze naoružani ljudi...

Tiho, bez uobičajenog žagora kojim se obično smanjuje napetost pred obračun. Onaj plećati čovek vodio ih je do njihovih zaklona i svakom od njih izdao još nekoliko uputstava, pre nego što bi proverio koliko je dobar njegov položaj i kamuflaža.

Po imanju je moralo biti još čuvara, neki od njih svakako su se još uvek nalazili u kući, ali ninda pogledom izbroja šest ljudi i dobro zapamti položaj svakog od njih. Ako bude potrebno da se i sam umeša u obračun, neće gubiti vreme da ih traži pogledom pre nego što bude želeo da pogodi nekog od njih.

Plećati ostade na ivici bazena, pažljivo pogledom proučavajući okolinu, ponovo nalik reditelju koji proverava zamišljenu scenu neposredno pred snimanje.

Činilo se da je zadovoljan onim što vidi, jer klimnu glavom i bez žurbe pređe do baštenske garniture pod raširenim suncobranom.

Svlačio se hitro, polažući odeću na praznu stolicu pored

sebe i, otkrivajući mišićavo, preplanulo telo, očigledno naviknuto na fizičke napore.

Veliki automatski pištolj sklonio kada je ubacio prvi metak u cev pre nego što ga je sklonio pod odeću bačenu na stolicu. Spustio se na susedno sedište tako da mu pištolj bude nadohvat ruke, a potom smirenim pokretima, bez tračka nerveze, zapalio cigaretu.

»Scena nije potpuna«, pomisli ninda. »Nemoguće da je za boravio čašu, upola punu flašu viskija, posudu za led... Ah...«

Zveket kristala upozorio ga je da ono o čemu je mislio upravo stiže. Odevena u dugi ogrtač za kupanje, Agata Pakenham — Volš išla je prema bazenu, noseći na rukama veliki srebrni poslužavnik.

Nisu progovorili ni reči dok je ona sipala piće u čaše i dodavala led. Ispili su po jedan gutljaj, samo po jedan, na trenutak podigavši čaše i gledajući se u oči, kao saveznici koji znaju da se u svakom trenutku mogu osloniti jedan na drugog.

Ugasivši svoju cigaretu, plećati ustade i proteže se. Njegov pogled još jednom obiđe okolinu, pre nego što je na trenutak zastao na kazaljka ručnog sata.

— U vodu — reče kratko. — Delbert je đavolski oprezan tip,

mala; dovoljna je i najmanja greška pa da postane sumnjičav... A tebi bar ne treba da objašnjavam koliko bi to bilo opasno!

Ona klimnu glavom, dižući se sa stolice. Zbacila je ogrtač sa sebe jednim pokretom i prišla ivici bazena.

»Zaista divno telo«, pomisli ninda. »A ono malo svile na njemu samo bi se sa mnogo drskosti smelo nazvati kostimom. Da, dobra ideja; hteli-ne hteli, njihovi posetioći moraće da po svete toj bisti i kukovima više pažnje nego što bi trebalo...«

Skupljajući kosu na potiljku, Agata oprezno skliznu u prozirnu vodu. Muškarac bez mnogo formalnosti uskoči za njom, razbacujući vodu unaokolo tako da oko ivice bazena ostanu vlažni tragovi.

Izašli su odmah, najpre on, pomažući ženi da se popne uz čelične lestvice. Smeškajući se, ninda opazi da, pokvašen, kostim žene postaje skoro potpuno providan. Čak i sa ovog rastojanja jasno je video njene napete bradavice i crni trougao pri dnu stomaka.

»Možda malo i preteruju«, prolete mu kroz glavu. »Ti moći koje očekuju verovatno ni su naivni... inače, čemu sve te detaljne pripreme?«

Još jednom pogledavši na sat, plećati muškarac izvuče ante-

nu toki-vokija koji je Agata donela na poslužavniku zajedno sa pićem i položi ga na sto kraj sebe. Bilo je jasno da će ono što treba da se dogodi početi da se događa svakog trenutka.

Osetljiviji sluh ninde uhvati šumove iz pravca ulaza na ima nje. Zvuk motora na prilaznom putu, zveket čelika po čeliku dok se kapija otvara.

Toki-voki tiho zazuja i plećati ga hitro prihvati.

— Da?

— Delbert dolazi — reče jedva čujni glas iz zvučnika. — Sam.

— Sam? Siguran si?

— Sasvim siguran!

— Prokletstvo... samo nekoliko sekundi koncentracije, a onda naređenje: — Pazite dobro na ulaz i ogradu, Mek. Posebno dobro! Njegovi prijatelji su sigurno negde u blizini!

Odložio je toki-voki na sto i uvukao antenu. Pogled mu se srete sa pogledom žene.

— Šta to znači? — govorila je tako tiho da je ninda na krovu samo uz veliki napor uspevao da razabere njene reči.

— Ne znam. Bojim se da će Delebertovi ljudi doći drugim putem. Uostalom, pretpostavljali smo da ovo neće ići lako, zar ne? — ohrabri on ženu osmehom. — Sve dok se nešto

drugo ne dogodi, ostajemo pri našem planu, Agi...

Ona zabrinuto odmahnu glavom.

— Ne znam... Najpre taj El dridž na obali, pa tip koji nas je pratio do ovog mesta... Imam utisak da se događa nešto što nema nikakve veze sa Delbertom, Bajrone!

— Nećemo sada o tome — prekide je on zapovedničkim pokretom ruke. — Opusti se, do đavola! Delbert ima oštro oko i neću ništa da posumnja, razumeš!

Ona poslušno klimnu glavom, zauzimajući drukčiji položaj i menjajući izraz lica sa veštinom profesionalne glumice. Nije isključeno da je to i bila; treba mnogo veštine da se dođe do titule i para jednog pravog engleskog lorda...

Ninđa je osluškivao ravnomerno predenje motora na stazi koja je vijugala kroz park. Čoveku za volanom nije se žurilo, kao da je i sam ispitivao okolinu, svestan da ne može imati poverenja u svoje domaćine.

Motor prestade da radi. Malo menjajući položaj, ninđa pokušava da dosegne pogledom zaustavljena kola, ali mu to ne uspe. Jedino što je mogao da vidi bio je zadnji deo prašnjavog »korvera«.

Koraci na stazi od šljunka. Energični, bez traga oklevanja, iako iskusno uho ninđe oseća da je čovek koji dolazi na pet do krajnjih granica.

Ugledao ga je kada je izbio na stazu koja vodi prema baze nu. Visok i krupan, u odeći vojničkog kroja i sa onim karakterističnim držanjem koje će uvek odavati bivšeg oficira.

Nije mlad, sudeći po sedim vlasima koje blistaju na suncu, ali se kreće lako i elastično, po kazujući da je još uvek snažan i spretan.

I još nešto: pištolj mu se nalazi zataknut za opasač pantalona na leđima, ispod košulje. Činjenica koju treba držati na umu.

Po pokretima njegovog vrata, ninđa zna da oči pridošlice, Delberta, neprestano kruže unaoколо, ali šestorica ljudi u zaklonu znaju svoj posao. Čak ni oko ninđe ne uspeva da otkrije nikakav pokret, iako zna gde se oni nalaze.

— Halo, Delbert! — srdačno ga pozdravi plećati, dižući ruku na pozdrav. U drugoj mu je bila čaša, ali je ta ruka lebdela nad stolicom na kojoj se ispod odeće nalazio spreman automatski pištolj.

»Stara priča o lopovima koji rade zajedno«, pomisli ninđa. »Nikada ne veruju jedan

drugom i uvek spremni da pre vare partnera!«

— Baš je lepo biti bogat — s malo prezira u glasu reče Delbert. Nije se spustio na stolicu koju mu je Agata bez reči pokazala. — Možeš da lenstvuješ pored bazena, dok se drugi mo mci znoje i zamaraju!

Koliko je ninda mogao da pro ceni, Delbert nije reagovao na izazovno telo Agate Pakenham — Volš; još jedna činjenica koju valja uzeti u obzir.

— Sedite, Delbert — reče ona sa blistavim osmehom. — Sada je sve gotovo, zar ne? Svi mi zaslužujemo malo odmora!

— Tačno — Delbert se op rezno spusti na ivicu stolice. — Ne, hvala, nisam raspoložen za piće...

— Nepoverljiv do kraja! — prasnu Bajron u smeh, puneći iznova svoju i Agatinu čašu. — Popij, Delberte! Ovo je odličan viski, zaista. Evo, i ja ga pijem!

— Opreznost još nikome nije naškodila — blede se osmeh nu Delbert prihvatajući čašu. — A neopreznost... mnogi ma...

— To je razlog što nisi poveo svoje ljude, Delbert?

— Jedan od razloga — sleže ovaj ramenima. Njegovo usko lice sa sitnim crnim očima bilo je nepokretno, nalik licu

pokeraša dok licitira za veliki ulog na stolu.

— Gde su oni sada, Delbert?

— Na sigurnom mestu. Ne predaleko. U stvari...

— U stvari?

— Najbolje će biti da vam kažem gde su. I šta rade — osmehnu se Delbert. — Ako obiđeš kuću i pogledaš prema okeanu, videćeš jednu jahtu, na nepune pola milje odavde...

— Pa? — Bajron se naže napred, kao da je fasciniran onime što Delbert govori. Sada prazna desna šaka počivala je na naslonu stolice sa pištoljem ispod odeće.

— Ta jahta nije baš obična jahta — cerio se Delbert. — Raniji vlasnik, ko zna zbog čega, nabavio je lanser za rakete i ugradio ga. Ima i dve tri rakete u sanducima na dnu broda. Gadno oružje, znaš.

— Znam — Bajron se uspravi i zavalj u stolicu. Ninda vide da mu po čelu svetlucaju sitne kapi znoja. — Čemu to, Delbert?

— Nikad se ne zna — sleže drugi čovek ramenima. — Vi diš, jednom se dogodilo da mo mak koji me je angažovao nije hteo da isplati dogovorenu lovu za pošteno obavljen posao. I ne samo to... zamisli, ta propalica htela je da me ubije, kako bi se otarasila neugodnog svedoka...

— Svet je pun propalica! — klimnu Bajron glavom. — Čovek mora da otvori četvore oči ako ne želi da ga nadmudre!

— Sasvim tačno. Taj momak na primer... Lenoks, tako se nekako zvao. Lenoks je imao divnu kuću u Palm Biču i strašno se ponosio njom. Bio je mnogo ljut kad je odletela u vazduh, možeš misliti...

— Mogu. Tvoje upozorenje je vrlo jasno, Delbort.

— Upozorenje? Čoveče, pa tebi valjda ne bi ni palo na pamet da zaigraš prljavu igru kao taj Lenoks?

— Ni slučajno — nasmeja se Bajron, prihvatajući flašu. — Još jedan viski?

— A, ne! — odmahnu Delbert glavom. — Vidiš, moji momci na brodu očekuju da im se uskoro javim. U stvari, to treba da bude tačno određeni minut u ovom satu, nije važno koji. Ako baš u tom minutu ne čuju moj glas na radiju, nekom od njih moglo bi pasti na pamet da šale radi ispali jednu ili dve od tih odvratnih raketa...

— Što bi svakako bila velika šteta. Agata, pođi po novac...

Žena se poslušno diže. Hoda la je kao kraljica i Delbert sada, uveren da su sve karte u njegovim rukama, dopusti sebi da je isprati pogledom.

— Dobro parče — reče tiho kad je zamakla u kuću. — Ti si srećan čovek, Bajrone.

— Ne žalim se — suvo odvrati ovaj. — Mala ima mozga i para, i ume da upotrebi i jedno i drugo.

— Naročito kad se uz nju nađe momak koji ume da dà dobre savete kako da se sva ta lova upotrebi — isceri se Delbert. — Ali, to već nije moja stvar, do đavola! Čim obavimo i ovu poslednju formalnost, adios, Kalifornijo!

— Imaš neke određene planove, ili...

— Ostani kod onoga »ili«, prijatelju. To je najpametnije.

— Ne zanima me kuda ideš — nasmeja se Bajron. — Najzad, i u mom je interesu da budeš što dalje odavde, zar ne? Kaži mi... stvar tamo gore ni je išla baš glatko, a?

— Ne baš. Izgubili smo jednog čoveka. Sam je kriv, prokleta budala... Ah, evo naše lepotice! Časna reč, mnogo mi se više sviđa nego maločas, možda zbog onog paketa koji nosi u ruci!

Vrativši se do stola, žena pažljivo položi pred Delberta oma nji paket umotan u obične novine. Cereći se, ovaj ga prihvati i oprezno odmota.

Novac je bio složen u plastičnu vrećicu, zatvorenu gumicom. Slažući novčanice po ve-

ličini, Delbert ih izbroja, počesto posmatrajući neke od njih prema sunčevoj svetlosti. Neke je, štaviše, polio sa nekoliko kapi viskija i protrljao ih da vidi da li se boja skida sa njih.

— To je dobra Ujka-Samova lova, Delbert — nasmeja se Bajron. — Razumem što si nepoverljiv, ali sve ima svoje grane, je li tako?

— Dvadeset hiljada — svečano objavi Delbert, polazući po slednju novčanicu na gomilu. — Bilo je pravo zadovoljstvo poslovati sa vama, dame i gospodo!

— Bez žurbe je vraćao novac u vrećicu, sladeći se njihovim šuštanjem.

»Taj prizor više deluje na njega neko sve čačri ledi Pakenham — Volš«, pomisli ninda oprezno se pomerajući po krovu da bi mogao videti šta će učiniti ljudi koje je Bajron postavio u zasedu.

Oni neće dobiti ugovoreni znak, sada je znao. Delbert je umeo da se obezbedi od neprijatnih iznenađenja...

Ipak, jedan od ljudi u zasedi mogao bi izgubiti nerve, Delbert bi ga mogao primetiti, a onda bi došlo do pucnjave. Bez obzira kako se ona okončala, ovu kuću bi pogodila raketa sa jahte; on sam imao bi dovoljno vremena da se ukloni, ali Tabasko Pit...

— Tako! — uzdahnu Delbert, ustajući i gurajući paket ponovo zamotan u novine pod pazuhu. — Hvala na piću i tako to... Ko zna, možda se jednom ponovo sretnemo!

— Mnogo sreće, Delbert! — srdačno odgovori Bajron. — Ma šta činio sa tom lovom!

Mahnuvši rukom, Delbert im okrete leđa. Agata upitno pogleda u Bajrona, ali ovaj odrečeno odmahnu glavom.

Žena ga ošinu gnevnim pogledom, ali ostade nema. U svom zaklonu ninda zaključujući da će, čim Delbert dovoljno odmakne, među saveznicima doći do prilično neugodne scene...

Ono što je do sada video i čuo bilo je dovoljno za prvu aproksimaciju u proceni odnosa između Agate i čoveka po imenu Bajron.

Ona ima lepotu, novac i želju da uveća svoje bogatstvo, Bez nekog određenog cilja, žene kao što je ona uvek će biti gladne: lepih kuća, lepih haljina, lepih muškaraca, svejedno.

Bajron je avanturista koji je našao način da se dočepa bar jednog dela novca koji Agata Pakenham — Volš ima, ili će ga imati. Svejedno čije su ideje o poslovima u koje su za jednički zagazili, njene ili njegove. On je bio neophodan Agati u opštenju sa podzemljem,

sa ljudima kao što je Delbert, na primer.

Dražesna leđi, uostalom, nije ni do sada bila potpuno zadovoljna njegovim uslugama. Razgovor sa Leslijem u crnom »mercedesu« svedočio je da ona veoma ozbiljno razmišlja o čoveku koji bi zamenio Bajrona...

Sukob do koga će neizbežno doći možda je prilika za ninku da pronađe Tabasko Pita. Za koji trenutak na imanju će, pretpostavljao je, doći do opšte zbrke, jer tako dugotrajna napetost mora eksplodirati pre ili kasnije.

Niko još, na primer, nije primetio da jedan od čuvara nedostaje. Ako dođe do ozbiljne gužve, može se dogoditi da to i dalje prođe nezapaženo.

Bez žurbe, osluškujući šumove odozdo, ninka počeo da skinu crepove u svojoj neposrednoj blizini. Kad za to dođe čas možda će mu zatrebati da se brzo spusti u unutrašnjost zgrade i potraži Tabaska.

Motor Delbertovog automobila zabrunda.

Kao da je to bio znak za Agatu Pakenham — Volš. Skočila je na noge, zarivajući nokte u dlanove, a iz očiju je bljuvao plamen.

— TI! — zareža ona kao ražbesnela tigrica. — Ti... ti...

Bajron se ledeno osmehnu, ali je ipak oprezno držao na oku njene pokrete.

— Smiri se, mala — reče blagim tonom. — Uzeo je tu lovu, pa šta? U odnosu na ono što ćemo na kraju dobiti to je samo kap u moru, do đavola!

— Kap u moru! Dvadeset hiljada dolara?! I to MENI kaže čovek koji nije imao prebije-nog centa pre nego što smo se upoznali! Čovek koji...

— Samo trenutak, mala! Za radio sam svaki dolar koji sam uzeo od tebe, prokletstvo! A ako već govorimo o...

Signal iz toki-vokija ga prekide i on vrteći glavom prihvati uređaj.

— Izašao je, šefe — objavi tihi glas iz zvučnika.

— U redu je, Mek. Pokupi ljude, uskoro krećemo.

Odloživši toki-voki na sto, Bajron glasno zviznu. Njegovi ljudi počeo da izlaze iz zaklona, žamoreći i paleći cigarete.

Tih nekoliko trenutaka bili su dovoljni Agati Pakenham — Volš da povрати kontrolu nad sobom.

I ninka da načini dovoljno širok prolaz do polumračnog tavanara kuće.

— Vrlo dobro — tiho reče žena, prihvatajući čašu nesigurnom rukom. — Pošalji te tvoje plaćenike odavde, Bajrone, a posle ćemo razgovarati. I to ozbiljno...

*
* * *

Ninđa se kretao na vrhovima prstiju, osećajući kako čak i tako oprezni pokreti podižu čestice prašine sa poda tavana na koji se, sasvim očigledno, godinama niko nije peo.

Izlaz je tamo, u visini stepeništa. Zaključan, što se i moglo očekivati.

Komadić čelične žice koji bi mogao obraditi zubima bio bi sasvim dovoljan. Samo što komadić čelične žice nije bio uključen među onih nekoliko stvarčica skrivenih po telu ninđe...

Skinuvši komad lepljive trake sa butine, ninđa oslobodi je dan od svojih šurikena i zario oštri vrh u drvo.

Išlo je čak i lakše nego što je očekivao. jer ova vrata nisu ni bila građena s namerom da spreče prolaz ozbiljnom provalniku. Ne stvarajući nikakav šum za svega nekoliko sekundi ninđa olabavi čitavu bravu u njenom ležištu i vrata popustiše.

Otvarao ih je palac po palac, pažljivo osluškujući šta se događa na stepeništu.

Puno bučnih koraka, žamor ljudi koji su veoma dugo bili napeti, smeh...

Koraci se, međutim, udaljavaju prema izlazu, a iz pravca garaže dopire zvuk upaljenih motora. Da je sve bilo u redu, oni bi se za koji minut izgubili, ostavljajući ninđu samog protiv minimalnog broja čuvara i telohranitelja.

Sve nije bilo u redu, naravno. Krajnje je vreme da neko primeti kako jednog čoveka nema...

Ah...

— Kertis! — vikao je neko uzbuđeno. — Gde je Kertis, bo ga mu? Da li je ko video Kertisa?

Tišina na stepeništu i u predvorju, a zatim Bajronov glas.

— Šta se dogodilo, Mek?

— Kartisa nigde nema. šefe.

— Od kada?

— Paaa... ne znam tačno. Njegov posao bio je da patrolira oko kuće pre nego što je Delbert stigao, a zatim...

— Od kada ga nema, Mek?

— Niko ga nije video već skoro pola sata...

— U redu. Uzmi četvoricu i pretraži čitavo imanje. Ako

se opet negde zavukao da pije, ne želim više nikada da ga vidim. Jasno, Mek?

— Jasno, šefe... Hej, vi tamo. Idemo...

Tutnjava koraka koji se brzo gube u daljini, negde u par ku oko zgrade. Bose noge ninde bez šuma savlađuju još ne koliko opreznih koraka.

Prvi sprat je, kao i obično kod zgrada ove vrste, pretvoren u spavaće sobe i kupatila i njega ne čudi što odatle ne dopire nikakav šum. Uostalom, i prizemlje će biti veoma tiho, sada kada su Bajronovi ljudi krenuli u potragu za svojim prijateljem.

Teško da će se neko od njih setiti da pogleda na krov, ali nije isključeno da neko, sasvim slučajno, negde iz daljine uoči nepomično telo i otvor u crepovima.

Tu se ne može ništa učiniti. Sledeći Bajronove korake kroz hodnik prekriven tepihom, ninda stiže do prostranog predvorja u prizemlju.

Bajron je tamo, iza onih vrata. Radna soba ili biblioteka; prostor pod stepeništem obično dobija takav naziv i uređenje u kućama ovakvog tipa...

Tabasko Pit je verovatno negde u suterenu, ali se do tamo stiže samo kroz kuhinju i prostorije za posluhu, na suprotnoj strani stepeništa.

Neće biti nimalo teško osloboditi ga, sada dok je kuća prazna, ali baš zato ne mora ni da žuri. Treba iskoristiti priliku da oslušne razgovor Ledi Pakenham — Volš i Bajrona, razgovor koji je ona maločas najavila gotovo preteći.

Propalice koje se svađaju po staju neoprezne. Ko zna, možda mu se pruži prilika da dozna nešto više o još uvek naizgled besmislenom pokolju na ostrvu Santa Katarina...

Glas žene, prodoran, gnevan, čuo je još sa rastojanja od dobrih dvadeset stopa od teških vrata od mahagonija. Cereći se za sebe, ninda se prišunja vratima i prisloni uho na njih, držeći glavu okrenutu tako da kontroliše sva vrata u holu.

— Tačno — govorio je Bajron dubokim, umirujućim glasom. — Mogli smo ubiti Delberta i uštedeti tih dvanaest hiljada dolara, mala... Samo, šta ako ono sa raketama nije bio blef?

— Imali bismo dovoljno vremena da se uklonimo odavde, do đavola!

— Svakako da bismo imali — Bajron je i dalje nastojao da govori mirno, ali osetljivo uho ninde i u njegovom glasu oseti prve tragove gneva. Gneva čoveka koji zna da je u pravu i nervira ga nesposobnost da drugom čoveku dokaže vrlo

očiglednu činjenicu. — A onda bi sa mora doletele dve ili tri rakete i digla bi se prašina do neba. Publicitet je poslednje što nam u ovom trenutku treba, draga moja. Zar misliš da bismo nešto mogli da uradimo dok nam je za petama čitava horda novinara?

— Kako bi nas pronašli? Ovo je ogromna zemlja, čoveče... a čitava gužva bila bi zaboravljena za dva ili tri dana!

— Od novinara možda... Ali ne i od policije i FBI. Njihovo pamćenje je dugo, Agata. Pa onda, ljudi iz osiguravajućeg zavoda. Ova kuća je osigurana, zar ne? Oni ne štede ni vremena ni truda kada se radi o izbegavanju isplate obeštećenja. Ne, kažem ti, najbolje je ovako, jer...

— Možda za tebe! — suvo od vrati Agata. — Ne zaboravi, to je bilo MOJIH dvanaest hiljada dolara!

— Rekao sam ti, računaj to u investiciju koja će se uskoro desetostruko isplatiti, do đavola! Čemu nepotrebno komplikovati stvar sa Delbertom? Kao da već nemamo dovoljno problema sa tim prokletim Eldridžom i onim plavokosim grmljem koga smo uhvatili da nas uhodi!

Osmehnuvši se za sebe, ninda malo promeni položaj. Končno, setili su se i Pita...

— Da je bilo po mome, Bajrone, i njega bismo se otresli. Jedno mrtvo telo više među ruševinama ove vile; slučaj bi timе za policiju postao samo još zagonetniji...

— Baš si galatna! — podrugljivo dobaci Bajron. — Žrtvu ješ kuću vrednu stotinak hiljada dolara da bi uštedela dvanaest!

— Kuća ne pripada meni, nego onoj degenerisanoj porodici mog pokojnog muža — nasmeja se Agata. — Priznajem, ta Delbertova ideja bila bi dobar način da im malo napakostim... U redu, do đavola, neka još jednom bude po tvome. Šta sada da radimo s tim tipom dole, Bajrone?

— Moramo pokušati da doznamo ko ga šalje i zašto. A sada imamo i dovoljno vremena za to, zar ne?

— Da, u pravu si. Ti ćeš ga saslušati?

— A ko bi drugi? Ili bi, možda, to ti želeo da učiniš?

Glas žene bio je malo promukao kada je odgovorila. Njen ton je govorio mnogo, i ninda je u mašti jasno video kako ona sa uživanjem proteže svoje izazovno telo.

— Možda to i ne bi bila loša ideja — reče ona. — Muškarcu umeju da postanu brbljivi u krevetu. Ili to možda va-

ži za samo jednog momka koga sam nedavno upoznala, a, Bajrone?

— Nije slučajno što sam to ispričao baš tebi, mala — i Bajronov glas bio je promukao. Na svojoj strani vrata ninda ču pokret po podu, šuštanje odeće na telu muškarca kada je prišao Agati. — Vidiš, od početka sam znao da imaš veze sa tim ostrvcetom... i dovoljno i hrabrosti i para da bi mi postala partner u ovom poslu...

Koraci pred ulaznim vratima u kuću. I to baš u trenutku kada je razgovor postajao najzanimljiviji!

Koliko ljudi dolazi?

Sluh reče nindi da jedan ide na čelu, ostali nekoliko koraka za njim. Da li će ostati da ga čekaju napolju, ili u predvorju, na samo nekoliko koraka oдавде?

— Sačekajte tu! — javi se spolja glas čoveka koga je Bajron nazvao imenom ili nadimkom Mek. Gotovo kao da je želeo da odgovori na Lesliejevo pitanje. — Idem da kažem gazdi...

Laki skok u stranu, u zaklon niskog ormana postavljenog kraj ulaza u radnu sobu. Zguren, ali napetih mišića, ninda je vrebao, nalik tigru koji strpljivo čeka svoj plen.

Nije hteo da reskira i izviruje iz svog zaklona. Uostalom,

sluh mu je bio dovoljan da oce ni Mekov položaj, čak i to da preko desne ruke nosi pušku.

Prokleti nespretnjaković! Tako bučno korača da će ga Bajron i Agata čuti!

Baš kao tigar koji se iz zaklona baca na svoju žrtvu, ninda munjevito izlete iza ormara, upravo u času kada je Mek premeštao pušku u levu ruku da bi desnom zakucao na vrata.

Nije imao nikakvih šansi, iako je krajičkom oka ugledao pokret i čak pokušao da reaguje.

Ruke ninde munjevito se sklopiše oko vrata, kao čelična klešta. Oštar trzaj, potpomognut energijom skoka.

Ljudska kičma nije građena da podnese naprezanja u pravcu kojim je ninda izveo svoj munjeviti zahvat. Posledica deformacije te vrste u sto odsto slučajeva je fatalna.

Mek je umro pre nego što je shvatio šta se uopšte dogodilo. Na nogama, u stavu koji je njegovo telo zauzimalo delić sekunde pre nego što je ninda krenuo u napad.

Pridržavajući ga u uspravnom položaju, ninda oslušnu.

Do đavola!

Tišina puna napetosti na drugoj strani vrata. Taj Bajron odistu nije protivnik za potcenjivanje!

Nešto je morao čuti. Ili jednostavno osetiti, jer nisu samo ninđe u stanju da predosete opasnost. I drugi ljudi imaju tu sposobnost, u manjoj ili većoj meri.

Bajron će izaći da vidi šta se dogodilo. Sa pištoljem ili nekim drugim oružjem u ruci.

Ima li dovoljno vremena da nađe siguran zaklon za sebe i još jedno mrtvo telo?

Ne, nema. Jedino što može učiniti jeste da napravi zbrku u kojoj će uspeti bezbedno da se izvuče odavde i potraži Tabasko Pita.

Ponovo skok u stranu, pravi atletske podvig, s obzirom na činjenicu da je taj skok izveo sa mrtvim telom u rukama. Spustio je Meka u udobnu nisku fotelju, neprestano osluškujući.

Još nema koraka sa druge strane vrata, ali on ima utisak da se Agata i Bajron zgleđaju, izmenjujući znake rukama.

Ima još nekoliko sekundi. Sa svim dovoljno...

Leva noga preko desne, puška oslonjena preko butine, u mrtvim rukama. Brada spušta na grudi. To sve će biti dovoljno da mu kupi još nekoliko sekundi.

Odbacujući se svom energijom od ne baš pouzdanog oslonca na mekom tepihu, ninđa zaplovi kroz vazduh u času kad

se kvaka na vratima radne sobe obrte. Citih šest jardi dalje Lesli još jednom dotače pod, koristeći kratki trenutak dodira za novi odraz koji će ga preneti preko čitavog predvorja, u mračni ugao iza stepeništa.

Samo privremeno skrovište, naravno, jer ako tu ostane, ljuđi koji utrče na Bajronov poziv moraju ga ugledati. Međutim, može biti potpuno siguran da nekoliko trenutaka Bajron neće videti ništa drugo osim Mekovog neobičnog položaja, a to će biti prilika da bešumno sklizne kroz vrata za poslugu u drugo krilo zgrade.

— Mek? — ču se zapanjen Bajronov glas. — Pa ti spavaš, čoveče! Spavaš?!

U svom skrovištu ninđa raširi usne u osmeh, oprezno izvirujući. Bajron još ne sanja da će za koji trenutak doživeti iznenađenje svog života!

— Mek?

Ruka sa pištoljem već je opuštena niz bedro. Grubim pokretom, Bajron prodrma mrtvo telo za rame.

— Do... sto... đavola! — procedi tiho, naglo udahnuvši vazduh. — Neka me đavo nosi! Pa ovaj je... mrtav!

Leđa i vrat su Bajronu ulkočeni i ninđa zna da će to stanje potrajati bar dve ili tri sekunde, pre nego što Bajron povratiti kontrolu nad sobom.

Novi skok do vrata, sa pogledom neprestano uprtim u Bajrona. Šuričen je među prstima Lesliejeve desne ruke; ako čovek na drugoj strani predvođa okrene glavu, biće to smrtna presuda za njega!

Ili ako ova vrata koja sada dodiruje vrhovima prstiju zaškripe...

Ne... vrata su se bešumno otvorila i ninda kao zmija skliznu kroz njih. Čula mu rekoše da na ovoj strani takođe nema nikoga i on ostade, oslobođen o zid, vireći jednim okom kroz uski otvor.

Instinktivno, Bajron je ustuknuo jedan korak, buljeći u telo koje se groteskno sporim pokretom srozalo na pod.

— Bajrone! Šta se dogodilo?

Glas žene kao da je prenuo Bajrona iz mrtvila i on se trže. Gurnuvši pištolj pod opasač, on kleče na pod.

— Još je topao — promrmlja, više za sebe.

— Mrtav je? — sa svog mesta ninda nije mogao da vidi lice žene, ali je njen ton odao da nije posebno uznemirena pogledom na mrtvo telo.

— Kao Mrtvo more. — Bajronov glas još je bio odsutan. — Prokletstvo, šta je moglo da mu se dogodi? Nigde nema nikakve rane... nikakvog traga...

— Srce?

— Otkud znam, do đavola!

Bajron se uspravi i pređe pogledom oko sebe. Lice mu je bilo podozrivo, ruka na dršci pištolja zataknutog za pojas.

Još uvek samo u kupaćem ko stimu, Agata Pakenham — Volš prođe pored njega i kleče pored opruženog tela. Već po pokretima njenih ruku ninda shvati da ima izvesnog znanja iz medicine.

Slomljeni vratni pršljenovi ne mogu se tako lako sakriti, jer stvaraju upadljive izbočine pod kožom koje se bez problema mogu napipati osetljivim prstima.

Pritvorivši vrata do kraja, ninda pohita uskim hodnikom čiji je pod bio bez tepiha. Verovatno će morati da prođe kroz kuhinju da bi stigao do stepeništa suterena, a tu bi nekoga ipak mogao zateći. Sem toga, Bajron samo što nije počeo da urla i...

Da. Evo ga!

— Hej, ljudi, ovamo! — jasno se čuo moćni Bajronov glas. — Spremite oružje! Neko je ubio Meka i još se nalazi u kući!

*
* *

Vrata koja su preprečila put nindi odleteše u stranu pred njegovim naletom. Sada, kada

je uzbuna već data, nema razloga da bude posebno tih. Sem toga, mora delovati brzo; ako u kuhinji nekoga ima, mora ga iznenaditi pre nego što shvati šta znači Bajronov povik i sva ta buka u predvorju.

Tabasko Pit sedeo je na kuhinjskoj stolici nasred velike prostorije, sve u belim pločicama, i zainteresovano ga posmatrao. Njegov položaj nije bio naročito neudoban, ako se ne računa užad kojom su mu ruke i noge bile omotane i čvrsto vezane za taj komad nameštaja.

— Hej, ortak! — veselo ga pozdravi plavokosi džin. — Ku da tako žurno? Ako si krenuo na kupanje, bazen je na drugoj strani!

Osluškujući zvuke spolja, ništa odmahnu glavom.

— Ti momci su pogrešili — reče. — Trebalo je da ti vežu i usta, znaš...

Oštrica šurikena sekla je užad još dok je on to govorio. Uspravljaajući se, Tabasko Pit počeo da masira ruke, smešno kriveći lice.

— Časna reč, nisam ovako dugo sedeo na jednom mestu otkako su me poslednji put poslali u školu — reče. — Kako izgleda napolju, Leš? Gužva?

— Aha. Konačno su ukapirali da nešto nije u redu.

— Šta radimo? Čekamo ih ovde ili pokušavamo da kidnemo?

— Za sada čekamo. Oni se moraju razrediti po kući, ako žele da je pretraže. Ako sada krenemo napolje, svi će nam biti za petama.

— Odlično!

Lice Tabasko Pita zablista. Još uvek trljajući ruke, on malo ukočenim korakom priđe velikom frižideru u uglu i otvori ga.

— Mogu ti reći, ortak, da oдавно nisam bio na ovolikim mukama — reče. — Zamisli mene, duga dva sata na samo korak od ovoga, a sve vreme svestan da nema načina da ga dohvatim!

Pobedonosno se cereći, Pit pokaza svoj plen: dve konzerve australijskog piva, jedinog pića koje je Tabasko smatrao zaista dostojnim sebe.

Lesli ga utiša pokretom ruke. Njegov osetljivi sluh čuo je čak i vrlo tihe i oprezne korake čoveka koji se napolju šunjao po travi pod prozorom kuhinje.

Prekasno...

Šuriken zazuja, probijajući staklo sa kratkim, ostrim šumom. Njegova energija bila je tolika da je načinio samo uski prerez u oknu, ne razbijajući ga.

Ipak, prekasno, jer čovek pod prozorom kao da je znao da mora biti oprezan. Samo je na čačsak zavirio preko ivice prozora i odmah zatim povukao glavu naniže, verovatno i nesvestan da je time sebi na nekoliko trenutaka produžio život.

Zviždanje šurikena i udar o staklo upozorili su ga da je primećen. Urlajući iz glasa, on isprazni okvir svoje automatske puške kroz prozor, pogađajući samo tavanicu i najviši deo surotnog zida, pošto mu je glava i dalje ostala u sigurnom zaklonu.

— Do đavola! — reče Tabasko Pit kad se buka pucnjave i tresak razbijenog stakla stišala. — Znao sam da mi prokleti kučkini sinovi neće dopustiti da ovo na miru popijem!

Ninda priskoči smrskanom prozoru i naže se preko ivice. Čovek na drugoj strani prestao je da urla, zauzet pokušajem da što pre promeni okvir svoje puške.

Saginjući se još dublje, ninda ga obema rukama ščepa za vrat i odvoji od tla, a zatim se uspravi i povuče ga unazad, prema sebi.

Samo je na trenutak popustio stisak i nesrećna žrtva otvorila usta da udahne gutljaj vazduha.

Strahovit udarac pogodi ga odozdo u glavu, priključujući mu vrat za donji okvir prozora iz kojeg su štrčali neravni komadi debelog stakla.

Kratak, glasan uzdah, a onda samo krkljanje u dušniku gde su se sreli vazduh i krv koja je nadirala iz presečenih žila. Čitav mlaz vrele crvene tečnosti zapljusnu pod dok se žrtva instinktivno koprcala, na stojeći da se oslobodi. Smrt je bila brža i telo se opusti, a mlazevi krvi niz glatki zid od pločica počеше da se slivaju na pod.

Slegnuvši ramenima, Pit otvori konzervu piva i prinese je usnama.

— Koliko vremena imamo pre nego što stignu ovamo? — upita, brišući rukavom usta.

— Najmanje dva-tri minuta. Oni će biti oprezniji. A i nemaju posebnog razloga za žurbu...

— Hmmm... ti verovatno imaš kod sebe još neku od tvojih igračaka. Šta ja da radim, do đavola?

Lesli se nasmeja.

— Čoveče, osvrni se oko sebe!

— Da se osvrnem? Zašto? Ahh... boga mu!

— Tačno! — nasmeja se ninda. — Svaka kuhinja prepuna je smrtonosnih predmeta... a čini mi se da je ova ovde po-

sebno dopro opremljena. Hajde, treba na najbolji način da iskoristimo vreme pre nego što oni stignu...

Da je vreme koje su im Bajron i njegovi ljudi poklonili na izmaku, upozorio ih je metak koji je doleteo iz žbunja nasuprot prozorima kuhinje, ra zbivši na svom putu sledeći prozor u nizu.

Dva prijatelja su nešto tako i očekivali i zato se nijednog trenutka nisu pokazali nevidljivim osmatračima na drugoj strani. Uostalom, taj hitac nije ni trebalo nikoga da pogodi, već samo da im privuče pažnju.

— Hej! — začu se snažni Bajronov glas. — Ma ko da je, tamo u kuhinji! Izadite, nemate nikakvih izgleda!

Lesli rukom dade znak Tabasku da ostane tih. Slegnuvši ramenima, on prinese usnama novu konzervu piva.

Da se Pit javio, samo bi olakšao posao protivnicima. Oni bi znali da pred sobom imaju čoveka od krvi i mesa čije će telo olovni meci probiti, kao i svako drugo koje im se nađe na putu.

Tišina i neizvesnost rađaju najpre nesigurnost, a zatim i strah. Strah od nepoznatog. Jer, nindu do sada niko od njih nije video, a jedino što su znali jeste da je među njima biće

koje na svom putu seje smrt užasnom lakoćom...

— Hej, vi unutra! Čujete li me?

— Ne čujemo — podrugljivo promrmlja Pit. — Viči jače!

Oslonjen o zid u svom zaklonu, ninda je osluškivao korake iz hodnika. Svesni da je pod prozorima brisani prostor travnjaka, a još ne znajući kakvim oružjem raspolazu ljudi zabarikadirani u kuhinji, čak ni koliko ih tačno ima, Bajron i njegovi pokušaću napad iz unutrašnjosti kuće, u nadi da je sva pažnja opsednutih koncentrisana na glas koji doziva iz žbunja.

Tri čoveka. Tri čoveka koji znaju svoj posao.

Antiterorističke grupe, koje sada ima svaka policija na svetu, već su razradile posebnu taktiku za upad u zatvorene prostorije. Prvi razvaljuje vrata u darcem noge, a zatim ostaje levo od njih, sa oružjem na gotovs. Drugi kleči pred vratima, otvarajući nasumce vatru čim se ona otvori.

Trećem pripada sumnjiva počast da uskoči i baci se odmah u stranu, uza zid, takođe pucajući naslepo oko sebe.

Ta taktika obično uspeva, jer je malo ljudi koji će sačuvati prisustvo duha i sigurno oko pod kišom metaka koji ispu-

njavaju vazduh oko njega, zavrivajući se sa užasnom bukom u suprotni zid i komade nameštaja, ili se odbijajući od njih.

Po šumovima koji su dopirali iz hodnika ninda je znao da će ova trojica koji dolaze upotrebiti upravo tu taktiku. Nije bilo posebnog razloga za zabrinutost. On i Pit bili su spremni upravo za tu mogućnost.

Čitava salva sruči se na prozore kuhinje. Odbijajući se od pločica, ostavljajući na njima upadljive zvezdaste tragove, meci su zviždali kao jato pomahnitalih osa.

U bezbednom zaklonu, ninda Pitu dade znak da bude spreman. Čitava akcija je, bez sumnje, dobro koordinirana, i ova pucnjava spolja treba da posluži kao dodatno obezbeđenje trojci koja se sprema da upadne u kuhinju.

Udarac o vrata bio je tako snažan da ona odleteše do zida, sudariše se s njim i počеше lagano da se vraćaju natrag, viseći na samo jednoj šarki.

Rafal iz automatske puške, ispaljen sa samih vrata, zasu suprotni zid. Bez izgleda da pogodi dvojicu prijatelja; ostali su u zaklonu, tačno znajući kako će se ovaj napad odvijati.

Za oštri sluh ninde pucnjava i odjeci u akustičnoj prostoriji nisu bili smetnja da pošumu

hitrih koraka proceni gde se nalazi treći čovek, onaj čiji je posao da uskoči kroz otvorena vrata.

Pit je netremice gledao u njega iz svog zaklona. U času kad podignuta ruka ninde pade, Tabasko hitrim pokretom gurnu u kutiju na zidu utikač koji je sve vreme držao u ruci.

Snažan prasak električnog pražnjenja, bledoplava munja u vazduhu i proderan krik čoveka iznenada pogođenog silom kojoj se ništa ne može suprotstaviti...

Kao da je to bio znak da pucnjava prestane. Nekoliko stotih delova sekunde vladala je zloslutna tišina u kojoj će svaki naredni šum odjeknuti kao eksplozija stotinu funti trotila.

Onaj koji je uskočio sada je nepomično ležao u bari vode koju je Pit prolio po prostoru oko samih vrata. Pocrnele žice običnog električnog testera pokazivale su šta se dogodilo kada je Pit uključio spravu i struja napona 110 volti prošla kroz vodu do oba kolena čoveka koji se bacio na pod u nameri da puca.

Na njegovom mestu ninda bi svakako primetio tester postavljen u ležeći položaj nasred velike bare vode na blistavom podu. Samo, na njegovom mestu ninda nikada ne bi nasle-

po uleteo u prostoriju iz koje vrebata tako opasan protivnik...

Ali vreme je proticalo svojim uobičajenim tempom, a stoti deo sekunde za jednog nindžu je čitava večnost!

Naglo se ispravljaajući u svom zaklonu iza prevrnutog kuhinjskog stola, Lesli zamahnu desnom rukom. Ovoga puta u njoj nije bio šuriken, šaken ili neko drugo oružje za bacanje iz arsenala nindže; ovoga puta iz njegove šake izlete najobičnija kuhinjska satarata za meso, zvidždući i obrćući se u vazduhu po putanji koju više ništa na ovom svetu nije moglo izmeniti.

Čovek koji je klečao na jednom kolenu u hodniku na drugoj strani vrata, gledajući prostoriju preko nišana svoje automatske puške, imao je samo toliko vremena da vidi nagli pokret i predmet neobičnog oblika koji leti prema njemu.

Instinktivno je trgao glavu unazad, ali time nije izmenio gotovo ništa. Zapravo, izmenio je samo za palac ili dva mesto u koje će se zariti oštrica satarata; umesto u čelo, kako je nindža ciljao, čelično sečivo pogodi ga u bradu, glatko razdvajajući kost donje vilice na dva dela.

Čitavo telo pogođenog se zatrese, kao da je i njega pogodio udar električne struje; ene rgija udarca, međutim, bila je

toliko da mu odnese gornji deo tela unazad i on se sruči na bok, razbacujući po podu krv, zube i komadiće vilične kosti.

Glasan krik gneva i straha i novi rafal sa druge strane vrata. Jedini preostali od trojice napadača gađao je naslepo, više u želji da sebe ohrabri, nego da pogodi protivnika.

Cereći se Lesliju, Tabasko Pit zabaci glavu i otvori usta, ispuštajući na njih vrlo uverljiv krik iznenađenja i bola čoveka pogođenog metkom.

Strelac u hodniku prekide paljbu. Pokazujući prstom na čelo da bi ilustrovao glupost tog čoveka, Pit počeo da krklja, podražavajući šumove kakve obično stvara žrtva pogođena metkom u pluća.

Tišina puna napetosti u hodniku, ali do nindže ipak dopre šum odeće po koži kada se strelac oprezno uspravio u nameri da zaviri kroz razbijena vrata.

On sam ostao je na mestu. Pit je u mnogo povoljnijem položaju od njega kada je ovaj cilj u pitanju. Sem toga, Tabasko bi smatrao za ličnu uvredu svaki pokušaj da mu se nametne lakši deo ovog krvavog posla.

Ledi Pakenham—Volš, ili ne ki od britanskih rođaka njenog pokojnog muža, svakako je voleo onaj orijentalni specijalitet od komadića mesa pečenih ta-

ko što se nanižu na dugu metalnu šipku. Tih šipki bilo je bar dvadesetak nadohvat Pitove ruke i on nije oklevao da jednu od njih upotrebi kao koplje, čim se u okviru vrata ukazala pognuta prilika čoveka sa puškom u rukama.

Te šipke, istina, nisu bile najpogodnije za bacanje; koplje bi moralo da bude znatno teže da bi imalo dovoljnu stabilnost u letu, ali je sve te nedostatke Tabasko nadoknadio svojom veštinom i snagom zamaha.

Kao strela odapeta iz luka, tanka metalna šipka polete kroz vazduh, sikući poput razljućene zmiје. Hitac u grudi ili trbuh bio bi mnogo sigurniji, svakako, ali je Tabasko Pit imao poverenja u svoju ruku.

Metalni šiljak zari se žrtvi kroz levo oko u mozak, odbacujući joj glavu unazad silinom svog udarca. Na trenutak se činilo da pogođeni pokušava da se izdigne na prste i zavaljuna zad da bi pogledao nešto kroz prozor, ali onda sila teže nadvlada poslednji instinktivni napor mišića i čovek se kao vreća sruči ukoso preko praga, ne stigavši čak ni da ispusti pušku iz ukočenih prstiju.

Njena cev glasno zveknu o pod i odjek tog metalnog udarca dugo je odzvanjao akustičnom prostorijom obloženom keramičkim pločicama.

— Gong! — svečano objavi Tabasko Pit, otvarajući novu konzervu piva. — Prvu rundu smo dobili, ortak! Pitam se kako će taktiku naš protivnik odabrati za drugu?

*
* *

Oslušnuvši, ninda se uveri da, bar za sada, iz pravca hodnika ne pretili nikakva opasnost. Moglo se i pretpostaviti, uostalom, da će posle prvog neuspeha Bajron morati mnogo opreznije da planira sledeći napad.

Približio se prozoru, oprezno zaobilazeći komadiće stakla po podu i provirio onako kako to čine ninde: jednim jedinim mu njevitim pokretom kakav često ostane nezapažen čak i od onoga ko napeto osmatra upravo to mesto na zidu kuće.

Oko ninde u stanju je da u tom deliću sekunde primi na hiljade detalja i ureže ih u memoriju. Ninda zatim može da analizira dobijenu sliku, ne izlažući se opasnosti, gotovo na isti onaj način kao što se zauzima filmska traka da bi se bolje uočio neki detalj snimljenog događaja...

Iza žbunja, pedesetak jardi od kuće, nalazila su se tri čoveka. Bajron više nije bio me-

du njima. Koristeći napad iz unutrašnjosti kuće, promenio je položaj i prešao tamo odakle će uskoro stići novi još opasniji napad.

Nekoliko trenutaka ninda je napeto razmišljao, koncentrišući se za to vreme na sve moguće varijante rešenja problema pred kojim se našao.

Da je sam, bez ustručavanja bi se suprotstavio Bajronovini ljudima, bez obzira na njihovu brojnost. Ta sigurnost u sebe ima realne osnove: ninde su tako brze da čak ni iz neposredne, blizine čovek sa oružjem u rukama neće uspeti da ih pogodi, ma kako pribran i iskusen strelac bio.

Pita, međutim, ne sme izložiti takvom riziku. Iako natprosečno spretan i snažan, Tabasko nikada neće moći da postigne brzinu koja omogućava nadmetanje sa hicima iz vatrenog oružja...

Bilo je, dakle, vreme za uredno povlačenje, kako to vole da nazivaju generali. Uostalom, ono zbog čega je ovamo i došao, bilo je uglavnom izvršeno: oslobodio je Pita, definitivno utvrdio da ledi Pakenham—Vollš ima veze sa događajem na Santa Katarini i, uz to, doznao da je taj prljavi posao za nju obavio čovek po imenu Delbert.

Sasvim dovoljno materijala za nastavak potere za ubicama. Onoga trenutka kad ninda dospe na nečiji trag, taj sebe već može ubrojati među mrtve, sve ostalo samo je pitanje vremena...

— Jesi li raspoložen za plivanje, ortak? — upita on Tabaska, opipavajući zid kuhinje na suprotnoj strani od prozora, sada ukrašen mnogobrojnim pukotinama od metala koji su ga pogodili.

— Za plivanje? U svako doba... pod uslovom da se nikakav toster ne nalazi u blizini...

— Fino. Istraćemo u pravcu spremišta za čamce, srediti ih da ne mogu da krenu za nama, a onda skočiti u vodu. Strana kuće prema obali neće biti čuvana, jer oni misle da ne možemo tamo da prođemo.

— Vrlo ispravno — sleže Tabasko ramenima. — I ne može mo. Ako nisi primetio, između nas i dela kuće okrenutog obali nalazi se jedan solidan zid. Upravo taj pred kojim stojiš.

— Solidan? Hmmm... da li si spreman da se kladiš u to?

— A, ne! — odmahnu Tabasko glavom. — Ne, hvala! S tobom? Nikada!

— I ja mislim da bi izgubio — osmehnu se ninda, izmičući se nekoliko koraka unazad. — Gledaj šta će se dogoditi...

Neki teoretičari misle da ninde, kao i svi poznavaoци bori-
lačkih veština, imaju neobjaš-
njivu sposobnost da za izuzetne
napore na neki način »pozaj-
mljuju« slobodnu energiju iz
okolnog prostora. Prilično je te-
ško smisliti naučni metod ko-
jim bi se ovo dokazalo ili opo-
vrglo, ali bi takva teorija dobi-
la sigurno veliki broj pristalica
kada bi se širem krugu gleda-
laca pružila prilika da posma-
tra ovo što je ovoga puta video
Tabasko Pit.

Ninda je poleteo prema zidu,
brzinom koja kao da je rasla
po deset puta na svaki načinje-
ni korak. Kada se našao tri ko-
raka od prepreke, naizgled ne-
probojne, on se baci unapred,
čvrsto sastavljajući obe noge i
savijajući ih u kolenima.

Ispravio je noge u pravom
trenutku, dodajući energiju tog
pokreta već stečenoj kinetičkoj
energiji čitave mase svog tela.

Čitav trik satoji se u tome da
se sva raspoloživa energija is-
prazni u jednom jedinom krat-
kom deliću sekunde, koncentri-
sana na onaj deo tela koji za-
daje udarac. Takve udarce oba-
vezno prati glasan, prodoran
krik koji naglo prazni pluća od
vazduha, postizujući tako da u
udarcu učestvuju doslovno svi
mišići tela, prenoseći svoju ene-
rgiju tamo gde je ona najpotre-
bnija.

Iako je znao šta će se dogodi-
ti, Tabasko Pit s nevericom za-
trese glavom.

— Neka sam proklet! — pro-
šaputa zapanjeno. — Neka
sam... proklet!

Ninda je sasvim mirno sta-
jao na podu pored hrpe izvalje-
nih cigala, obavijen oblakom
crvenkaste prašine. Njegovo li-
ce nije pokazivalo ni traga ulo-
ženih napora kad je rukom dao
znak Pitu da pođe za njim kr-
oz načinjeni otvor.

Prostorija u kojoj su se na-
šli predstavljala je neku vrstu
skladišta starih, nepotrebnih i
odbačenih stvari. Njen jedini
prozor, međutim, gledao je pre-
ma obali, udaljen svega pedese-
tak jardi od spremišta za ča-
mce.

Iako se videlo da taj prozor
nije godinama ni dodirivan, Le-
sliju uspe da ga bez šuma otvo-
ri, pomerajući ga palac po pa-
lac, sve dok nije imao dovoljno
prostora da oprezno izviri na-
polje.

— Put je čist — prošaputa.
— Ipak, trči što brže možeš pra-
vo prema spremištu, kako bi te
ono zaklonilo kada se baciš u
vodu. Možda se iza nas nađe ka-
kav dobar strelac, ortak... A,
kao što znaš, olovo je težak me-
tal i plivača uvek vuče prema
dnu...

— A ti?

— Ja štitim odstupnicu, kao i obično. Sačekaćeš tu da ti dam znak, a kada dam znak, trči kao da te svi đavoli gone i ne brini za mene. U redu?

— Čekaj da vidim da li sam sve dobro shvatio? — naceri se Tabasko. — Kad mi daš znak, ja trčim, je l' tako? Komplikovano je, ali mislim da sam uka piraó...

Lupivši prijatelja po ramenu, ninda se prebaci preko okvira prozora i bez šuma pade u travu pod njim, svestan da se tako izlaže hicima nevidljivog strelca koji ga možda upravo ovog časa uzima na nišan.

Ipak, haragei bi ga na vreme upozorio na tu opasnost, a on je sada ćutao. Dobar znak za početak velike trke Tabasko Pita...

Okrenut licem kući, a leđima okeanu, ninda se postepeno udaljavaó, kako bi pogledom obuhvatio što više prozora građevine. Odatle će pretiti i najveća opasnost, bez obzira na to što su dva šurikena već spremna među prstima njegovih ruku.

Haragei se budi, duboko u njegovoj podstvesti...

Više nema vremena za gubljenje!

Znak rukom, kratak, oštar. Malo nezgrapno Tabasko Pit ispada kroz prozor i počinje da trči. Kao i svi krupni i snažni

ljudi, i on je u početku prilično spor, da bi mu njegova masa sa svakim novim korakom dala više ubrzanja nego u prethodnom.

Široko otvorenih usta, Pit projuri pored Leslija, sa pogledom prikovanim za zid spremišta za čamce. I on sam veoma je dobro znaó da u ovom najkritičnijem trenutku nema vremena čak ni za pogled u oči prijatelja.

Glasan krik upozorenja da je Pit primećen!

Ali je taj krik dopro izdaleka, iz parka na drugoj strani kuće. Jedan od čuvara našao se na mestu odakle se video ovaj deo obale; čak i ako otvori vatru u ove preostale dve ili tri sekunde koliko je Pitu potrebno do zaklona, njegovi prvi hici neće biti precizni. Čak i čovek formata Tabasko Pita nije laka meta dok se kreće ovako brzo.

Međutim...

Haragei je nindu upozorio da se nešto sprema trenutak pre nego što je iza ugla kuće izleteo čovek sa već spremnom puškom pred licem. Njegove unzverene oči tražile su pogledometu na koju je bio upozoren malopredšnjim krikom.

Ne nađoše je. Kada se radi o delićima sekunde, refleksi i preciznost ninde jednostavno nemaju premca.

Zazujevši kao gnevna osa, še stokraka čelična zvezda zari se iznad puščane cevi tačno među oči strelcu. Jedan šiljak glatko raseče nosnu kost i zari se u prednji režanj mozga.

Pogođeni je verovatno imao utisak da mu je pred očima ble snula bešumna bela munja. To je bilo sve što je još mogao da vidi pre nego što je umro.

Šum koraka po pesku reče nindi da je Pit stigao do spremišta za čamce. Vreme je da i sam krene!

Potrčao je dugim, elastičnim skokovima, doslovno gutajući prostor. Činilo se da njegova bosa stopala jedva dodiruju tle dok se odbacivao od njega. Ta brzina mogla je biti još i mnogo veća da istovremeno nije morao da vodi računa i o onome što se dešava iza njegovih leđa.

I da nije čuo šum mnogih nogu u travi, znao bi da ljudi u trku pristižu na ovu stranu kuće, jer je haragei naglo pojačao svoje signale. Stvarna opasnost ipak nije prevelika; ljudi koji trče retko kada zaista nešto pogode, a njemu je preostalo još samo desetak jardi do zida spremišta.

HARAGEI!

Kao ošinit bičem, ninda naglo promeni pravac kretanja, toliko se naginjući u stranu da

je desnom rukom gotovo dotakao travnato tle.

Jedan dobro naciľjan rafal, ispaljen, sudeći po načinu na koji su se meci zarivali u tle, sa jednog od prozora na spratu kuće, prošara travu na mestu gde bi se ninda u sledećem trenutku našao da nije onako naglo skrenuo.

Taj tip gore đavolski dobro gađa. Srećom, jedan skok odneće nindu u zaklon spremišta, a sledeći u talase okeana koje Tabasko Pit već seče ravnomernim, snažnim zamasima.

Potrčao je kroz vodu još nekoliko koraka, dok su beskorisni rafali šibali vazduh visoko nad njegovom glavom, a onda se snažno bacio napred i pod vodu.

Jedan sićušan predmet, nalik najobičnijem dečjem klikeru, izlete mu iz šake u času kada je zaronio. Bačen unazad, preko ramena, taj sićušni predmet polete prema zidu spremišta za čamce.

Imao je uz sebe samo tu jednu kuglicu, ispunjenu eksplozivnom smesom čiju tajnu poznaju samo ninde škole kroz koju je Leslie prošao. Formula te smese fantastične razorne moći koncentrisane u fantastično maloj zapremini mogla bi mu doneti čitavo bogatstvo onoga trenutka kada bi odlučio da je proda nekom od savremenih

proizvođača sredstava za ubijanje...

Čak i pod vodom osetio je snažan potres eksplozije i začuo tutnjavu koja je objavljivala da se spremište za čamce, i sve ono što se u njemu nalazi, u ovom trenutku uzdiže visoko prema nebu, na vrhu stuba sačinjenog od plamena i crveno-žutog dima, sumnjivo nalik pečurki koja obično prati atomsku eksploziju.

Tutnjava eksplozije, vatreni stub, otpaci i krhotine koje će se za koji čas sručiti na okolinu, zaustaviće bar na nekoliko minuta čak i najhrabrije među Bajronovim ljudima. Čak i ako ih ne zaustavi, biće kasno za dobro naciľjan hitac koji bi mogao pogoditi jednog od dvojice plivača.

Režući talase kao delfin, ninda pristiže Pita i daje mu znak da treba da skrene desno, paralelno sa obalom.

— Zašto, do đavola? — dahtao je Tabasko.

— Štedi dah! — posavetovao ninda mirno. — Oni tamo u je dnom zatonu imaju jahtu; moramo stići tamo pre nego što je se oni sete!

— Uhh... baš... šteta!

— Zašto? Bio si raspoložen da plivaš sve do Havaja?

— Ma ne... šteta... za tu jahtu... i za nju planiraš ova-

ko grub tretman... kao za... čamce...

— Nemam više eksplozivnih kuglica — odvrati ninda, osmatrajući obalu, sada zaklonjenu gustim oblakom dima koji je vetrić sa okeana nosio prema kući. — Ako stignemo do jahte pre njih, onda ćemo je ostaviti na miru i izaći na obalu iza ograde imanja. Ona bi mogla postati opasna samo ako isplavi da nam preseče put do kopna!

— Je li? Uhh... bilo je nekoga na njoj?

— Ne kad sam prvi put prošao. Zašto?

— Zato što sada nekog ima... ili je to onaj ukleti brod iz mornarskih priča koji... uh... plovi bez posade... Pogledaj tamo, Les!

*
* *

Nekim čudom, Tabasko Pit je ovoga puta primetio opasnost pre ninde. Možda i zato što stvarne opasnosti još uvek nije ni bilo: samo kljun vitke male jahte koji se tek pomalja iza rta koji je sa ove strane ograničavao gatom u blizini nagomilanih stena.

— Mora da je nekog već bilo na jahti — promrmlja Lesli.

— Jednostavno su mu javili radio-vezom da nam preseče put.

— Rekao si... da nema tamo nikoga...

— I nije bilo kada sam prošao prvi put. Posle toga krenuli su u poteru sa čovekom koga sam prvog ubio i možda su se tada i ukrcali... Čekaj malo...

— Šta?

Lesli se osmehnu. Kao i obično, mozak ninde je, praktično nesvesno, još jednom došao do savršeno logičnog i ispravnog rešenja.

— Ne može na toj jahti biti više od jednog čoveka. Nikako — reče on sa ubeđenjem.

— Pa šta? Dovoljno je... oh... da nas drži... u dubokoj... vodi... dok... dok ostali ne pristignu...

— Tačno... ako u tome uspe.

— A zašto... ne bi... uspeo?

— Videćeš — osmehnu se ninda, vredno grabeći vodu. Iako odličan plivač, Tabasko Pit postepeno je gubio snagu, već iscrpljen dugim sedenjem u jednom položaju, a zatim borbom i trčanjem do obale. — Ti možeš smanjiti tempo, Pite. Ja idem napred.

— Ne budi... šašav! Znam... da brzo plivaš... ali... Taj tip može mirno... sedeti i nišani ti... a ti...

— Ne galami — posavetovaga ninda preko ramena. U me-

đuvremenu, jahta je čitavom dužinom isplovila iz zatona i sada se lagano okretala pramcem prema njima.

Po svemu sudeći, njome je upravljao čovek koji nije imao iskustva sa plovilima te vrste. Jahta će biti spora u manevru, to je prvo. Drugo, čovek navikao na čvrsto tle pod nogama, neće biti dobar strelac sa palube jahte koja se njiše. I treće, i najvažnije...

On ne zna da ovoga puta ima posla sa jednim pravim japanskim nindom!

Lesli sačeka da zvuk motora preko vode stigne do njega kako bi bolje procenio brzinu jahte. Disao je duboko i ravnomerno, ispunjavajući krv kiseonikom. Za slučaj potrebe, moći će pod vodom da izdrži i punih deset minuta, bez obzira na činjenicu što je njegovo telo već umorno, a rezerve energije ozbiljno načete.

Toliko dugo ronjenje, najzad, neće ni biti potrebno. Udahnuvši još jednom, on zaroni, uzimajući pravac prema jahti.

— Les! — dopre mu do uha Pitov povik. Nije bilo vremena da mu odgovori, a ni potrebe. Ovo je odista jedino što se sada može učiniti...

Plivajući svega dve stope pod vodom, da se ne bi morao boriti i protiv povišenog pritiska, on se seti jednog od časova obu-

ke u ronjenju kod senseija Tanake...

Tanaka je koristio jednostavan i efikasan sistem da savlada strah od dubina, urođen običnom ljudskom biću. Svakom od ronilaca, kandidata za ninđe, za nogu je vezivao balast u vidu olovnih tegova, pričvršćenih za članke nogu lancima. Lanac je vezanim držala brava opremljena preciznim satnim mehanizmom koji se mogao i podešavati.

Nije bilo načina da se lanac razdvoji pre nego što istekne određeno vreme. A onome ko uspe da ispliva na površinu sa tegovima od po sto funtu vezanim za noge, rekao je sensei Tanaka, veština ronjenja neće biti ni potrebna...

Lesli je bio treći koji je pre bacio sputane noge preko ivice čamca i skočio u vodu. Još dva mladića skočila su za njim, tako da su njih petorica na mu ljevitom dnu jezera Oniširo stvorili nepravilni krug od pet uspravnih tela čija se lica u mu tnoj i mračnoj vodi nisu mogla raspoznati.

Ipak, Lesli je znao ko je ko, već po položaju na dnu. Najbliži njemu je Ogava, jedan od onih kandidata koji nikada neće moći da shvati zašto je sensei Tanaka u svojoj školu primio jednog belog psa iz zemlje koja je na tako prljav način

prinudila njegovu zemlju da se preda u prošlom velikom ratu...

Ogava sada gleda pravo u njega, znao je, iako se crte lica i oči nisu mogle videti. Gotovo fizički oseća Ogavinu želju da on, Lesli, bude prvi koga će uhvatiti panika i koji će očajnički početi da se bori sa neraskidivim lancima na nogama, trošeći na taj način dragocene zalihe kiseonika u krvi i time samo ubrzavajući svoj kraj.

Priča koju su drugi učenici šapatom prenosili tvrdila je da je dno jezera Oniširo puno uspravnih kostura koje olovni tegovi još drže prikovane za dno. Ako je ta priča i istinita, onda mora da je sensei Tanaka odabrao neko novo mesto na dnu, jer nigde u blizini Leslija nije mogao nazreti bilo šta što bi podsećalo na kostur.

Sklopio je oči, pokušavajući da postigne ono o čemu je sensei Tanaka govorio: potpunu mirnoću i jedinstvo sa vodom oko sebe.

»Voda nije neprijatelj«, objasnio je Tanaka mladićima. »Šta više, mnogo puta će biti prijatelj koji će umeti da vas sakrije i zaštititi. Naučite da je poštujuete, ali da je se ne bojite... Jer, voda ne može da ubije... A strah od vode — može!«

Osećao je jedva primetna strujanja po licu, dodir čestica mulja uzvritlanih njihovim dolaskom na dno. Ta strujanja imaju svoju prirodnu pravilnost koju treba shvatiti.

Koliko su već na dnu?

Pet minuta, odgovori osećaj za vreme na to pitanje. Tek trećina potrebnog vremena...

Neće biti suviše teško, znao je. Najzad, petnaest minuta je samo nešto više od dvanaest, a toliko je prošli put izdržao bez ikakvog posebnog napora.

Deset minuta... dvanaest... trinaest...

Sada već sme da otvori oči, jer izlazak na površinu samo je sto dvadeset sekundi pred njim... i manje... još manje...

Šta to Ogava radi? Zašto maše rukama? Zar taj ludak ne zna koliko je to opasno?

Ali...

Ogava pokazuje prema njegovim, Lesliejevim nogama!

Zašto?

Pokreti Japančevih ruku sada su potpuno jasni. Najzad, svaki od njih već je savladao govor znakova, govor koji svaki ninda razume isto onako dobro kao i svakodnevni jezik lju di.

Ogava je poremetio satni mehanizam njegovih lanaca... To govore njegovi znaci!

Savršeno ubistvo!

Ako niko nije video Ogavu da barata oko lanaca, a ovaj je sigurno umeo da to obavi neopaženo, Leslie će ostati na dnu. Zauvek.

Niko neće ništa posumnjati. Svi će misliti da nije izdržao zato što ga je savladao strah od vode!

Još šezdeset sekundi... pedeset devet... A prokleti Ogava uskoro će zaploviti naviše, prema suncu, i verovatno mu podrugljivo mahnuti rukom, u znak oprostaja!

Neće da umre! Ne želi da umre... Ne sme umreti!

Do krvi se ugrizao za usnu, terajući sebe da misli, da misli onako intenzivno kako još nikada nije morao da misli.

Mora da postoji neki način da se spase... mora!

Dvadeset sekundi... devetnaest... četrnaest...

Ogava... hiljadu puta prokleti Ogava!

Jasno je video njegovo sumorno, okruglo lice uvek smrknutih očiju, mišićavo telo, sposobno i za najveće napore. Činilo mu se da mu pred očima lebdi onaj zagonetni Ogavin osmeh, dok podešava satni mehanizam, unapred se naslađujući izrazu lica belog psa kad shvati da je osuđen na smrt.

Dok podešava satni mehanizam i...

Čekaj malo...

Nula. Ogavina ruka mu maše, dok on kao strela odleće na više, prema onoj svetloj površini koja predstavlja svet čoveka, svet vazduha bez kojeg mu pluća gore, a u glavi se mu ti...

Ogava podešava satni mehanizam...

Zašto nikako ne može da oda gna tu sliku od sebe?

Zašto?

»Veruj mislima svog tela«, re kao je jednom sensei Tanaka. »Telo vrlo često misli bolje od mozga, zato što bolje oseća šta mu je potrebno...«

Ogava podešava...

Na koliko je mogao podesiti taj prokleti mehanizam? Dva-deset minuta? Ili trideset, za svaki slučaj?

Ne... ne... NE!

Sensei Tanaka proveravao je svaki lanac. Tako krupna promena upala bi mu u oči. Svakako!

Pola minuta... najviše minut... to je sve što još mora izdržati u ovom paklu! Sigurno! Sasvim sigurno!

Ne sme misliti o onome što će se dogoditi ako se vara! Ne sme!

Osamnaest sekundi je proteklo otkako je Ogava nestao, ju-reći prema površini. Koliko će još trajati ovo mučenje?

Gotovo da bi bilo lakše otvori usta, dopustiti da sveža voda jurne niz grlo i...

Ne! Nikada!

Ako treba, ostaće na dnu jezera još pet minuta... pet sati... pet dana! Samo da pokaže ovim prokletim žutim kučkini sinovima da jedan Amerikanac može da postane isto tako dobar ninda kao i oni!

I bolji!

Zna da u njegovoj krvi kise onika ima još samo u tragovima i da će njegov mozak biti prvi koji će to osetiti. Ali sada to nije važno. Mora izdržati još samo malo... samo malo...

Još samo pet sekundi i isteći će prvi minut posle petnaestog...

Četiri...

Tri...

Dva...

Jedan! Još samo jedan!

Sada će lanac popustiti i...

Ne.

Oh, svi bogovi sveta... NE. NE, NEEEE!

Stegao je zubima donju usnu da zadrži krik koji je odnekud iz dubine njegovog tela hrlilo prema površini jezera.

Ogava je bio drzak i dodao mnogo minuta na satni mehanizam. Više nego što to iko na svetu može podneti!

Prokleti kučkin sin!

I prokleti kučkin sin Tanaka koji nije proverio šta se do-

godilo sa satnim mehanizmom.

Dva prokleta kućkina sina osudila su ga na smrt... Njih dvojica će...

Čelični obruči oko njegovih članaka iznenada su nestali i on instiktivno mahnu rukama, pomažući vodi da ga što pre iz baci na površinu. Na površinu, na sunce!

Svetlost dana pogodi njegove oči kao bleštava i bešumna eksplozija. Vazduh jurnu u razjapljena usta, niz grlo i dušnik, do pluća, u krv...

Ostao je da leži na vodi, potpuno nepokretan, a pluća su mu radila kao mehovi. Čuo je glasove, kao iz neke velike daljine, ali nije imao snage ni da pogleda šta se to događa.

Ah...

Prokleti kućkin sin Ogava i...

Okrenuo se na trbuh i zaplivao prema čamcu, stežući zube. Snaga mu se još nije povratila da bi smeo izazvati Ogavu, ali do đavola s tim. Može savladati tog glupog japanskog majmu na sa jednom rukom vezanom na leđa, ako treba!

Nešto se događa u čamcu...

Ogava... Ogava kleči pred Tanakom, a krhki, sitni starac izgleda dvostruko viši nego obično dok pruža ruku sa uperenim kažiprstom Ogavi u lice.

Lesli zastaje, iako ga od čamca odvaja samo još nekoliko

zamaha, a udovi mu drhte od iscrpljenosti.

— Umri! — kaže Tanaka. Samo to. Jedna jedina reč.

Kao automat, Ogava se diže na noge, okreće Lesliju licem i počinje da korača. Prešao je preko ivice čamca kao da je na suvu i zatim potonuo, uspravan, kao da mu je ponovo olovni teg na nogama.

Trenutak pre nego što će mu glava nestati pod površinom, Lesli sasvim dobro vidi njegovo lice i oči. Ravnodušni, prazni.

Lice i oči mrtvog čoveka...

Pomogli su mu da se popne u čamac. Tek tada je shvatio da je sensei Tanaka, u stvari, bio onaj koji je raskinuo njegove veze i vratio ga u svet živih. Daljinski upravljač još je ležao na sedištu pored starog učitelja.

— Žao mi je, sine moj — tiho je rekao Tanaka. — Pretpostavljam sam da će se nešto slično dogoditi, ali je malo nedostajalo da zakasnim...

To je bilo sve što se tada dogodilo. A sada...

Glava ninđe izroni u visini krme male jahte. Bez ijednog šuma.

Njegove oči bile su uprte u figuru kraj krme.

Vitku figuru žene u kupaćem kostimu...

*
* *

Ugledala ga je i oči su joj se raširile od iznenađenja, a ruka poletela prema nekom predmetu, kraj njenih nogu na palubu.

Kao delfin, ninda izlete iz vode, a njegovi čelični prsti obaviješe se oko ograde. Jedan snažan zamah, i on se stvori kraj žene, u času kad su se njeni dugi prsti sklapali oko drške pištolja.

— Ostavite to, ledi Pakenham—Volš — reče on mirno. — Takve igračke ne priliče ljupkim damama!

— Eldridž! — činilo se da je ona tek tada prepoznala čoveka kraj sebe. — Kako... kako si se ti ovde stvorio, proklet bio?

Udarcem noge, ninda odbaci pištolj sa palube u vodu i prihvati točak krme.

— Izvinjavam se što nisam ranije najavio svoju posetu vašem imanju — reče ironično. — Inače, ovde sam već prilično dugo... neka tri ili četiri sata...

— Tri, ili... Znači, ti si...?

— Nešto ste hteli da kažete, ledi Agata?

Ona steže zube. Iz očiju su joj ponovo vrcale iskre gneva, a divne grudi uzbuđene su se dizale i spuštale pod tankom tkaninom kostima.

— Pomozite mom prijatelju da izađe — osmehnu se ninda, smanjujući brzinu jahte. Pod njegovom spretnom rukom, brodić je u međuvremenu već progurao rastojanje do Tabasko Pita.

Prostrelivši ga pogledom, žena kleče na palubu, pružajući ruku naniže, u vodu.

Tabasko nađe snage za zvižduk divljenja. Uostalom, u ovom položaju u kojem se Agata našla, minijaturni kostim mora da mu je gotovo sasvim otkrivao njene uzbudljive grudi.

Nimalo slučajno, naravno. Ta dama retko kada je nešto činila slučajno...

Osmehujući se za sebe, Lesli načini oštar zaokret na mirnoj površini i pođe suprotnim kursom od onoga po kojem se jahta do tada kretala. Ova razdaljina nije prevelika za dobrog strelca, ali ma kako oštro osmatrao obalu, nije primetio nikakav znak života u blizini kuće i spremišta za čamce koje je je postepeno dogorevalo.

Zar je moguće da je Bajron tako lako odustao od potere?

Morao je primetiti da je njegova ljubavnica i partner pala u ruke protivniku!

Zvuk sirena u daljini odmah mu objasni šta se dogodilo. Stanovnici Topanga Biča skupo plaćaju svoju udobnost i mir. Pucnjava i eksplozije na obali pre ili kasnije, morali su privući nečiju pažnju i policija, vatrogasci i kola hitne pomoći već su stizali, složno zavijajući sirenama.

Bajron nema nameru da odgovara na njihova neugodna pitanja. On i njegovi ljudi verovatno su već u kolima, na putu da umaknu pre nego što čitava ta bučna bulumenta stigne do ulaza u imanje.

Nema smisla juriti za njima. Niti velike potrebe, jer Agata Pakenham — Volš je u njegovim rukama. Ona mu može ovu priču razjasniti isto kao i Bajron. A možda čak i mnogo bolje.

Hmm... ako samo uspe da joj priđe pored širokih pleća Tabasko Pita. Agata nije sitna žena, ali u poređenju sa njim izgleda krhka i sitna. I namerano podržava takvu sliku, nastojeći da izazove kod Pita ono uobičajeno zaštitničko osećanje koje snažni muškarci imaju za nežne žene.

»Ti možda misliš da je on već tvoj, draga moja«, pomisli ninda, malo menjajući kurs da

bi zaobišao stene koje su se na ovom mestu spuštale pod površinu okeana, »ali Tabasko Pit je mnogo lukaviji nego što izgleda. A što se žena tiče... još se nije rodila dama koja bi uspela da ga prevari svojim lepim očima, grudima ili nogama...«

Premda se to po izgledu Tabasko Pita nikada ne bi reklo. Njegovo otvoreno i iskreno lice prosto je sijalo od oduševljenja što tako zgodna žena — pa još i leđi! — uopšte želi da razgovara s njim...

— Pite — dobaci ninda preko ramena, potpuno svestan male igre svog prijatelja. — Iskoči na mol i prenesi moje stvari iz onog »pakarda«...

Jahta je već pristajala uz mol »Okeanskog raja« i Pit vešto skoči sa palube, trčeći prema »Pakardu«.

Oči Agate Pakenham — Volš ironično su sjale kada su okrenula Lesliju.

— Ljumoboran, Eldridž? Ili imaš neki bolji razlog što ga šalješ od mene?

On je odmeri pogledom, prihvatajući igru koju je pokušavala da nametne dvojici muškaraca. Odgovaralo bi joj ako se oni sukobe oko toga koji će je od njih dvojice dobiti, naravno. Možda ne bi bilo loše da neko vreme zaista igraju tu igru i učine je neopreznom.

— Ljumoboran? — odvrati on. — Na koga? Pita? Gluposti!

— Ali, vrlo je zgodan — reče malo promuklo Agata. Njen pogled otvoreno je počivao na mišićavom Pitovom telu dok je hitao prema kolima na molu.

— Tačno. Samo... mislio sam da više voliš inteligentnije mu škarce, Agata...

— Oduvek. Taj mladić nije glup, Eldridž. Iz tebe opet pro govora tvoja ljubomora.

Ona ovlaži usne vrhom jezika. Uzbudena, pokazivalo je to njeno ubrzano disanje i nabrekle bradavice pod kostimom.

— Misli šta god hoćeš — nemarno odvrati on. Iako je posedovao savršenu kontrolu nad svojim telom, Lesli dopusti da se njegovo uzbuđenje takođe primeti.

Ona je sa neskrivenim zadovoljstvom posmatrala kako se njegove mokre kupaće gaćice napinju.

— Hej! — reče tiho, mazno. — Siguran si da će taj materijal izdržati toliko naprezanje?

— Nadam se da hoće — i nje gov pogled bio je prikovan za njene grudi.

— I ja. Mislim da ne bih izdržala da sve to što imaš ugleđam pri svetlosti dana. Do đavola, i ovako se jedva uzdržavam da te ne zgrabim!

— A zašto? Uzdržavanje škodi, nisi znala?

Njen pogled odluta ka obali.

— Mislim da se to Pitu ne bi svidelo...

— Možeš biti đavolski sigurna da mu se ne bi svidelo — nasmeja se Lesli. — A ni meni se ne bi svidelo ako ti sada pođeš u kabinu s njim, znaš...

— Znam. Slušaj... možeš li ga ponovo poslati nekud? Nekud dalje sa jahte, mislim?

— Svakako.

— Neće posumnjati?

— Hoće. Pit je inteligentan momak, maločas si to rekla.

— Do đavola!

Njen gnev delovao je iskreno, kao i razočaranje u očima. U međuvremenu, Pit se već vraćao prema brodu, sa dugom vrećom od grubog mornarskog platna prebačenom preko ramena.

— Tu su tvoje igračke, ortak — reče on veselo, spuštajući na polubu vreću u kojoj nešto metalno zvecnu. — Šta sada radimo?

— Koliki je domet radio-stanice na jahti, Agata? — upita Lesli, okrećući se ženi.

— Pojma nemam. Zašto?

Lesli ne odgovori, zauzet od micanjem jahte od mola.

— Hoće da zove svoju curu u San Francisku — glasno objavi Pit, cereći se. — Moj ortak, on mnogo voli tu žensku.

I ona njega. Možda zato svaki čas moraju da se javljaju jedno drugom...

— Zaveži! — reče Lesli strogo, zauzimajući kurs prema otvorenom okeanu, na sever. Pit je odmah shvatio kakve su Leslijeve namere sa Agatom i spremno se prihvatio uloge momka koji ne bira sredstva da eliminiše suparnika kod zgodne žene.

— To je istina, boga mu? Ne ćeš valjda pred jednom damom... pred jednom pravom damom, reći da tvoj ortak laže?

Lesli besno otpljunu u more, naglo dodajući gas brodskom motoru, tako da se njih dvoje zateturaše na glatkoj palubi.

— Uhh... Ovde već počinje jako da duva — požali se Pit. — Kako bi bilo da siđemo pod palubu, Agata, i potražimo nešto za piće?

— Dobra ideja — reče ona ravnodušno, ali Lesli krajičkom oka uhvati pogled koji mu je dobacila.

— Ne ideš ti nikud — grubo dobaci on Pitu — pre nego što dobijemo vezu sa San Franciskom!

— A šta, do đavola, ima toliko hitno? — oteže Tabasko. — Mala neće nikud pobeći kad si joj natovarao onoliki posao!

— U redu, u redu! — promrmlja Lesli, posvećujući paž-

nju krmi. Jahta je odmakla od obale i sada je morao da se bori sa okeanskim talasima koje je je zapadni vetar prilično snažno gurao pred sobom prema kontinentu.

— Idemo na to piće — trijumfalno reče Tabasko, pružajući svoju ogromnu šapu ženi.

Lesli otpljunu preko ograde. Za ženu iskusnu poput Agate Pakenham — Volš taj gest morao je biti veoma jasan, ali ona ipak pođe za Pitom niz stepenice. Ovome ipak nije promakao blesak u njenom oku, blesak koji je govorio kako ona misli da je uspela da se postavi između dva prijatelja...

— Pite! — začu se Leslijev glas s palube. — Samo trenutak...

Iscerivši se, Tabasko se pomeri u stranu, otvarajući Agati prolaz.

— Izvini, mala — reče. — Ali on je ipak šef, znaš. Vraćam se za koji trenutak...

*
* *

Agata zatvori za sobom vrata malog salona u potpalublju i na vrhovima prstiju pritrčao ormančiću ugrađenom u zid. Njeni prsti nestrpljivo se zavukoše u gomilu finog ženskog rublja u fioci i ponovo se po-

javiše sa policijskim koltom ka libra 38.

Metal škljocnu po metalu kad je veštim pokretom ubacila metak u cev i zakočila oružje, a onda ga zavukla među jastuke divana postavljenog u uglu.

Oslušnula je, ali se na stepeništu još nisu čuli koraci. Ima, dakle, još vremena koje se može iskoristiti...

Stojeći pred velikim ogledalom na zidu, ona hitro ovlaži usne vrhom jezika i vrhovima prstiju pogladi bradavice da bi napele tanku svilu kostima. Malo je razbarušila kosu hitrim pokretom ruke, a onda sa zadovoljnim osmehom prišla baru u uglu i počela da meša neki koktel.

Zastala je na trenutak, malo namrštivši obrve. Kakva je to buka gore na palubi?

Šum koji joj je privukao pažnju nije se ponovio i ona nastavi da meša koktel, dolivajući po malo pića iz nekoliko flaša nalik veštici koja potpuno koncentrisana na posao meša jedan od svojih čarobnih napitaka.

Ah... ipak, konačno! Koraci na stepenicama.

Okrenula se, sa osmehom na licu i dve visoke čaše s koktelima u rukama, kada je čula kako se vrata otvaraju.

— Iznenadena? — upita Lesli. Lice mu je bilo namršteno,

desnom rukom stezao je dugu rasekotinu od noža na ramenu, ali mu je kroz prste ipak curila krv i slivala se niz nagi trbuh.

— Gospode bože! Šta se dogodilo? — uplašeno izusti žena. — Ti... ti si ranjen?

— Taj prokleti kućkin sin imao je nož! — promuklo odvrati ninda, teško se spuštajući na jastuke divana. — Ali mu ni nož nije pomogao... Umeš li da previješ ranu?

— Ne znam...

— Ja ću ti govoriti šta da radiš... Negde gore video sam kutiju sa priborom za prvu pomoć. Da, još nešto... isključi motor. Više nikuda ne žurimo, do đavola!

Agata poslušno klimnu glavom, odlažući čaše na stočić, a onda potrča uz stepenice. Ninda je ispratio pogledom, i protiv svoje volje se diveći skladnim i elegantnim pokretima njene zadnjice i dugih nogu.

Sačekao je da stigne do palube, a onda laganim pogledom prešao po salonu, ispitujući svaki detalj, kako to ninde uvek rade kada se nađu na nepoznatom mestu.

Kao da ga vodi neka volšebna sila, on zavuče prste među jastuke divana i osmehnu se kad tu napipa kolt. Munjevitim pokretima ispraznio je okvir i izbacio metak iz cevi, a on

da ponovo zakočio oružje i gu rnuo ga na isto mesto. Imao je još toliko vremena da baci me tke kroz otvoreni prozorčić pre nego što su se na stepenicama ponovo začuli koraci žene.

Snažni motor jahte je naglo prestao da radi i ona se sada valjala na talasima, prepuštena sama sebi. Iako je ovaj deo okeana pun brodova, nije bilo nikakve opasnosti od sudara; vidljivost je bila odlična, a bro dari su iz iskustva znali da u blizini luksuznih plaža Los An đelesa uvek ima jahta koje slobodno lutaju okeanom, bez posebnog nadzora posade.

Zadihana, Agata zastade pred njim, sa kutijom za prvu pomoć u rukama.

— To... to jako krvari — promuca.

— Ništa opasno — umiri je Lesli. — Čekaj, idemo u kupatilo... ispraćeš mi ranu, a onda je stegnuti zavojem, da zaustavimo krvarenje.

Kupatilo je bilo tesno i ona ga nekoliko puta dotače grudima dok ga je prilično spretno previjala. Videlo se, zapravo, da ne zna gotovo ništa o previjanju.

— Dobro je — reče Lesli, po tapšavši je po butini.

— Eldridž... šta se dogodilo sa Pitom?

On se isceri, zverski pokazujući zube.

— Uvek je bio nespretnan — odgovori. — Zamisli, pao je preko ograde...

— Ah... shvatam.

On joj obavi ruku oko struka.

— Pomozi mi da skinem ove gaćice — reče. — Krajnje je vreme da se istuširam, zar ne?

Ona se privi uz njega. Prsti njene ruke skliznuše niz mišićavi trbuh i zadržase se na Le slijevim gaćicama.

— Hej! — iznenadi se. — Čovek koji je izgubio toliko krvi ne bi trebalo ovako da izgleda!

On usnama pomilova njeno rame i vrat, osećajući kako ga vreli prsti žene vešto miluju.

— Tuširamo se zajedno? — predloži.

— Zašto da ne...

Zavukla je prste pod njegove gaćice i lagano ih svukla na niže.

— Oh, bože — prošaputa.

— Pa ti si tako veliki...

Slobodnom rukom Lesli otvori tuš i oboje ih zapljusnu mlaz tople vode, lepeći kostim za te lo žene i čineći ga u trenutku potpuno providnim.

— Čekaj — reče ona — ja ću te oprati...

— Najpre svuci taj prokleti kostim... hoću da te gledam, Agata...

Zaista divno telo, sa krupnim, visokim i čvrstim dojka-

ma, uskim strukom i savršeno izvajanim bokovima.

— Dopadam ti se? — propšta ona.

— Sve više i više — odgovori on promuklo.

— Nije tako izgledalo kad smo se sreli prvi put...

— Ne, nije. Možda zbog onog mesta, crnog »mercedesa«, tvoje skupocene haljine, ne znam... Kako da objasnim... činila si mi se dalekom i nekako... neprirodnom...

— A sada sam prirodna? — ona rukama lagano pređe preko dojki i trbuha, zadržavajući duge prste među butinama i gledajući ga pravo u oči.

— I ne samo to... Gledajući šta se dogodilo na tvom imanju u Topangi, shvatio sam da nisi običan amater. I da su poslovi kojima se baviš mnogo krupniji nego što sam mislio.

Njene ruke sada su prelazile kožom muškarca, razmazujući sapunicu, zadržavajući se među dlakama, na osetljivim delovima Lesliejevog tela. Činila je to vešto, bez žurbe, proučavajući izraz njegovog lica da bi otkrila na koju vrstu dodira njegovo uzbuđenje najviše raste.

Ali je i sama bila uzbuđena; dah joj je bio sve kraći, dojke sve napetije, svakih nekoliko trenutaka telo bi joj nekontro-

lisano uzdrhtalo kada bi je Leslie dotakao.

Privili su se jedno uz drugo, spojenih usana dok su mlazevi tople vode spirali sapunicu sa njih.

Umela je da ljubi. Oh, kako je ta žena umela da ljubi...

Njen vreli jezik nemirno je dodirivao Lesliejev, povlačio se i ponovo napadao, kao mlada životinja u igri. Prste ruku zarila mu je u kosu na potiljku, snažno se pribijajući čitavim telom uz njega, tako snažno da je osetio njene vrele i čvrste bradavice na koži.

Duboko je uzdahnula i povukla ga korak napred, van domašaja mlazeva vode. Otrgla je usne od njegovih, ali samo da bi ih spustila među dlake na grudima muškarca.

Njene dojke sada su se, kao da imaju sopstvenu volju, igrale kožom njegovog trbuha, spuštajući se sve niže, pokrećući se i draškajući ga tamo gde je bio i najosetljiviji. Klizila je sve niže, sve dok nije pala na kolena pred njim i gladno ga zgrabila široko otvorenim ustima.

Zastenjao je, zarivajući joj prste u kosu. Ta žena znala je odista sve o tome kako muškarca dovesti do vrhunca uzbuđenja!

Otrgla se od njega naglo, iznenada, i podigla lice navi-

še. Oči su joj bile prazne, prevučene nekom naizgled neprozirnom skramom.

— Ne mogu više — prostenjala je. — Uzmi me... uzmi me brzo!

Zgrabio je i podigao na ruke, preneo preko salona i grubo bacio na divan. Bila je spremna da ga dočeka kad se bacio na nju, široko otvorena, ali je glasno vrisnula kad je osjetila kako se zariva.

Njenoj životinjskoj strasti bilo je dovoljno samo nekoliko sekundi da se isprazni, uz novi, promukli životinjski krik.

Nije, međutim, dala predaha, ni sebi ni njemu. Zarivajući nokte u kožu na njegovim ramenima, obavijajući mu noge oko pasa, ona pokrete kukove u sporom ritmu, ritmu talasa koji dodiruju obalu, ljube je i ponovo se vraćaju u očekivanju sledećeg milovanja...

Izvijajući se, on spusti usne do njenih dojki i dotače jezikom najpre jednu, pa zatim i drugu bradavicu. Uzvratila mu je novim promuklim krikom od kojeg je i njeno telo uzdrhtalo kao od udara električne struje.

Najpre laganim, a onda sve bržim pokretima, Leslie počeo najstariju igru na svetu, igru u kojoj su se njihova tela bez reči razumela, čineći samo ono

što će povećati zadovoljstvo i sebi i partneru.

Trajalo je to dugo, a Agata Pakenham — Volš pokazala mu je pri tom da njeno telo nije samo lepo nego i vešto i snažno. Znala je sve o različitim položajima, o tome šta učiniti prstima, usnama, jezikom, da se muškarac dovede do ekstaze...

— Sad, sad, sad! — krikнула je u jednom trenutku, potpuno izgubivši kontrolu nad sobom. — Sad, životinjo!

Ispraznio se u nju dugim, drhtavim pokretima, zasipajući njenu utrobu čitavim mlazevima semena. Promuklo je vrištala sve vreme, drhteći čitavim telom, zarivajući mu nokte u potiljak i nastojeći da u sebi zadrži što više vrele tečnosti.

Nije imala više snage u rukama i telu da ga zadrži. Kada je ustao, ostala je da leži nepokretna, opuštena, kao mrtva.

Zavrtevši glavom, Leslie se vratio do kupatila i hitro opraznoj sa svog tela, uživajući u naizmeničnim mlazevima vrele i hladne vode.

Vrata kupatila ostavio je otvorena. Možda i nepotrebno, jer šumovi koji su doprli do njega samo su potvrdili da čini ono što je i očekivao od nje.

Zastao je, tobože iznenađen, zagledan u cev kolta koji je na ga žena uperila u njega.

— Šta to sad, do đavola, znači?

— Da sada otvoreno razgovaramo — odgovorila je hladno. Njena mogućnost transformacije bila je zaista fantastična: niko ne bi rekao da je to ona ista žena koja je samo ne koliko trenutaka ranije umirala od strasti u njegovim rukama. — Ko si ti, Eldridž? — Za koga radiš?

On baci natrag u kupatilo peškir kojim je trljao vlažnu kosu.

— Sve počinje od početka, a? — osmehnu se. Radim za sebe, rekao sam ti, već nekoliko puta.

Ona ga je sumnjičavo posmatrala, a onda sleže ramenima.

— Kako hoćeš. Samo, ne za boravi da ima načina da te nateramo da progovoriš...

— Da me naterate? Ti... i ko još?

— Videćeš uskoro — usmehnu se ona. Pištolj u njenoj ruci ležao je prirodno, cev sigurno pratila svaki njegov pokret. — Žao mi je, Eldridž... Ti si jedan od najboljih ljubavnika koje sam ikad imala, ali mi se ne sviđa to što si mi neprestano za petama.

— Šta sada smerаш, Agata? Nemoj činiti ništa zbog čega bi kasnije mogla požaliti...

— I nemam nameru bilo šta da učinim s tobom. Bar za sada. Ostaćeš tu dok Bajron ne stigne, a onda... onda ćemo već videti.

Lagano se povukla prema vratima, još uvek potpuno naga i sa tragovima njegovih ruku i zuba po telu. I đavolski privlačna, uprkos ružnom oružju u ruci.

Ispratio je pogledom, oslušnuo kako zaključava vrata kabine, a onda odmahnuo glavom i prišao baru da bi izmešao sebi piće.

Ustrčavši uz stepenice, naga žena najpre se osvrte po palubi.

Sve je kao i obično, sem krave mrlje tamo, kraj ograde. Drugih brodova nema u blizini.

Radio-uređaj bio je ugrađen na kontrolnoj tabli, sa svim ostalim instrumentima. Ne baš sigurnom rukom ona podesi talasnu dužinu i dohvati mikrofona.

— Agata zove Bajrona! — izgovori u mikrofona, zabacujući vlažnu kosu sa čela. — Agata zove Bajrona...

Morala je ponoviti poziv još nekoliko puta pre nego što je zvučnik zašuštao i iz njega stigao odgovor.

— Agata! Šta se dogodilo?

— Svašta, ali je sada situacija pod kontrolom.

— Do đavola, gde se nalaziš?

— Otprilike dvadeset milja severno od Topange. Koliko sam mogla da ocenim.

— Đavolska žena! Šta si učinila sa onom dvojicom?

Ona se grleno nasmeja.

— Najpre je Eldridž sredio onog plavokosog da bi me dobio... a onda sam ja sredila njega.

— Mrtav?

— Ne, samo zaključan u kabini. Da ga ubijem?

— Samo ako ne budeš mogla drukčije. Više bih voleo da pre toga doznam kako je provalio u naš posao. Nego... Agata... imao te je?

Ona se isceri, zadovoljna sobom.

— Žao mi je, Bajrone... ali nije moglo drukčije... Ovaj, treba još nešto da ti priznam...

— Šta, do đavola?

— Bio si u pravu za Delberta, Bajrone. I ne samo to... on nam je još potreban...

Promukao smeh iz zvučnika.

— Vidi se da isto mislimo, mala. Štaviše, ja sam već pokušao da ga pronađem, čim su te ona dva tipa otela. Taj Eldridž... nemoguće da radi sam. Iza njega je još neko, možeš biti đavolski sigurna u to!

— Ali ko, Bajrone? Ko?

— Otkud znam, do đavola! Neko ko je nanjušio profit, svakako. Nadam se da ćemo to uspeti da izvučemo od Eldridža kad stigneš do obale.

— Stignem do obale? Zar ne ćeš doći po mene?

— Ako dođem po tebe, Delbert će nam izmaći, mala! Moraćeš sama da se snađeš. Budi oprezna, taj Eldridž je opasan tip.

— U redu — reče ona rezignirano. — Gde se nalazimo?

— Uplovićeš u marinu Venture i tu me čekati. S malo sreće, ako pronađem trag Delbertu, biću tamo kad stigneš. Može?

— Može — uzdahnula ona. — Znaš da se nikada nisam snalazila sa ovom jahtom, Bajrone...

— Znam, mala, ali ništa bolje u ovom času ne možemo učiniti. Vidimo se, onda, u Venturi?

— Da, u Venturi. U redu, Bajrone...

Prekinula je vezu i namršteno se zagledala prema pučini. Okrenula se, još uvek zamišljena i dohvatila pištolj sa ploče na koju ga je maločas spustila. A onda je shvatila da nije sama.

Oči su joj se naglo raširile. kao kod mačke u mraku, usta otvorila na krik koji je zadržala stežući zubima donju us-

nu. Desna ruka se podigla i cev pištolja obrnula se negde prema prostoru između dvojice muškaraca koji su se cerili kao hijene.

— U pravu si, Les — reče Tabasko Pit klimajući sa odobravanjem glavom. — Ona spreda izgleda još bolje nego straga!

— Šta... šta to znači? — proceđi Agata. — Ti... ti...?

— Nisam mrtav? Zar tako loše izgledam? — zabrinuto upita Tabasko, tražeći pogledom pomoć od Leslija. — Ortak, kaži mi? Ličim li bar malo na mrtvaca?

— Nimalo. Mislim da je njena greška što suviše veruje muškarcima. Ili je toliko ubeđena kako je neodoljiva da je odmah progutala moju priču o tome kako si ti mene pogodio nožem, a ja tebe bacio preko ograde zbog nje...

— Biće da je ovo drugo. Treba je razumeti, ta posekotina gadno izgleda, iako je sasvim bezopasna.

— Dakle, Agata? — okrete se ninda ženi. — Možemo li sada da položimo karte na sto?

Ona odmahnu glavom, čvršće stežući pištolj.

— Neki aduti još uvek su u mojim rukama — podseti ledenim glasom.

— Misliš da tom igračkom možeš zadržati nas dvojicu? — nasmeja se Tabasko. — Gluposti, mala!

On zakorači napred. Njene usne se zarozaše, nalik usnama divljeg psa, kad podiže cev prema njegovim širokim grudima.

— Samo još korak i mrtav si! — zareža.

Sa širokim osmehom na licu, on produži, kao da se baš ništa nije dogodilo.

Pištolj prazno škljocnu. Jednom, dva puta, tri puta...

Izraz na njenom licu, dok je netremice buljila u beskorisno oružje, bio je tako komičan da obojica prasnuše u smeh.

Sa gnevnim krikom na usnama, ona zavitla oružje Pitu u glavu, ali se on saže i, pištolj pljesnu u vodu, nekoliko stopa od boka jahte.

— Dosta gluposti, Agata — mirno reče ninda. — Ako si ko načno shvatila da su svi aduti u našim rukama, mogli bismo da popričamo o onome što krije ostrvo Santa Katarina...

*
* *

— Misliš da će doći sam? — šapnu Tabasko Pit, oprezno osmatrajući obalu marine u Venturi.

— Zašto ne bi? Nema razloga da sumnja u Agatu...

— Nema đavola! Na njegovom mestu, bio bih oprezan kao da u rukama držim živu zvečarku. A možda i oprezniji! Ta mala je pravi otrov, Les, uprkos svojoj zvučnoj tituli!

Žena o kojoj su njih dvojica govorili u tom trenutku izgledala je ne može biti nevinije. Najzad, ko bi uopšte posumnjao u zle namere lepotice u minijturnom kupaćem kostimu koja se mirno sunča na palubi jahte ukotvljene stotinak jardi od ulaza u marinu Venture?

Dok su je gledali, ona leno prinese ustima čašu do polovine punu mint hulepa i otpi jedan gutljaj, protežući se kao mačka na toplom suncu.

— On dolazi — reče Lesli, iznenada skrenuvši pogled prema obali. — Pogledaj, Pite!

— Je li sam? — Pit je treptao, naprežući se da bolje vidi gliser koji se u tom trenutku otiskivao od obale.

— Ne, nije. Neko ga vozi.

— Hmm... isti plan?

— Nema razloga da ga menjamo — osmehnu se ninda. — Kad dam znak, uskoćićemo u gliser i šćepati oba momka za gušu. Bajron je moj, naravno.

Tabasko steže svoju moćnu pesnicu i zamišljeno je pogleda.

— Nesreća je što ne znamo da li je taj momak za upravljačem dripac kao i Bajron ili samo čovek koji želi da zaradi koji dolar time što će ga prebaciti do jahte...

— Ne moraš ga baš udariti punom snagom, Pite. Već je bilo sasvim dovoljno mrtvaca u ovoj priči...

Nije bilo nikakve opasnosti da će ih Agata Pakenham — Volš odati svom savezniku i ljubavniku i zato su i mogli tako mirno da razgovaraju dok se Bajron približavao u gliseru. Još jedan trik koji ninde čini tako opasnim protivnicima, na ravno: bilo je dovoljno petnaestak minuta seanse u zamračenoj kabini jahte da se hipnotiše žena, ne baš tako podložna sugestiji.

Što se Agate Pakenham — Volš ticalo, ona je bila potpuno i iskreno ubeđena da je slobodna, mlada udovica na letovanju i da na ovom svetu nema nikakvih briga. Događaji iz poslednjih godina njenog života bili su privremeno potisnuti iz memorije i zamenjeni jedino onim uzbudljivim osećanjem koji poznaju svi zaljubljeni: iščekivanjem drage osobe...

Kao gazela pritrčala je ogradi kad je začula zvuk motora.

Lice joj je ukrasio srećni osmeh dok je mahala, istežući se na vrhove prstiju.

— Boga mu! — promrmlja Tabasko diveći se njenom telu. — Gotovo da poželim da sam na mestu te propalice u gliseru!

Njih dvojica čučali su skriveni iza kabine, svega nekoliko koraka od boka broda uz koji će gliser uskoro pristati. Agata ih je sve vreme mogla savršeno dobro videti, ali je hipnotička komanda glasila da na njih sme obratiti isto onoliko pažnje koliko i na galebove koji su veselo kružili oko jahte.

Motor glisera prestade da radi i on se sada približavao nošen samo inercijom.

— Hej, mala! — dopre Bajronov glas. — Sve je u redu?

— Jeste, dragi! — veselo odvrati ona. — Požuri već jednom!

— Gde je Eldridž?

Pit iskrivi lice u grimasu, bešumno oblikujući usnama ga dnu psovku. Lice ninde ostade mirno, ali rukom pokaza Tabasku da bude spreman na skok.

— Ko?

— Eldridž, do đavola! Ne čuješ me dobro?

— Čujem te dobro, ali ne znam ko je to? Eldridž... Eldridž... ne, stvarno ne znam...

— Čekaj! — dreknu Bajron, šćepavši za rame čoveka za upravljačem. — Čekaj, do đavola, ovde nešto smrdi!

Ninda je već po šumovima koji su dopirali sa površine vode mogao tačno da proceni rastojanje glisera od boka jahte i brzinu kojom se on približava. Ako motor ponovo proradi, međutim, biće dovoljan delić sekunde da se ponovo udalji i time stavi na kocku ishod njegovog dobro smišljenog plana.

—Nije bilo vremena za čekanje. Moćni mišići ninda napreše se, odbacujući njegovo telo visoko u vazduh.

U času kad su se njegove noge posle samo dva koraka zaleta odlepile od palube, gliser je bio na punih deset jardi od boka jahte. To rastojanje smanjiće se dok bude leteo kroz vazduh, ali je to ipak značilo da svu energiju tela mora uneti u skok ako želi da se dočepa cilja.

Šuriken bi, naravno, mnoge brže i jednostavnije obavio taj posao, ali mu je Bajron bio potreban živ...

Još u letu presrete ga dvostruki krik iznenađenja i straha. Bajron je, međutim, reagovao brzo, veoma brzo.

Pištolj velikog kalibra bio mu je u šaci kad ninda vrhovima nožnih prstiju dotače sa-

mu ivicu glisera. Ogromna energija njegovog skoka prenese se na masu čamca kao snažan udarac koji ga za delić sekunde nagnu na jednu stranu, tako da dvojica ljudi na palubi izgube ravnotežu.

Odbacujući se ponovo u vazduh, ninda načini elegantan salto, pustivši da se paluba pod njim ponovo vrati u horizontalni položaj. Kada se ponovo dočekao na noge, stajao je čvrsto i, stabilno, dok su se ona dvojica tek oporavljala od iznenađenja.

Ivica dlana ninde spusti se poput sekire na vrat čoveka za upravljačem i on se bez reči sroza na palubu. Gotovo u istom trenutku desna ruka zadade Bajronu kratak i oštar udarac u grlo, jedan od onih udaraca koji izgledaju laki za sve osim za žrtvu.

Ispuštajući pištolj, Bajron is kolači oči, hvatajući se obema rukama za grlo. Proći će još ne koliko minuta pre nego što uspe da udahne kako treba, a to vreme ninda iskoristi da dobaci uže Tabasko Pitu i priveže gliser za bok jahte.

Bez ikakvog napora Leslie dođade Pitu obojicu ljudi i on ih, cereći se, spusti na palubu. Agata je sve to pratila zbunjanim pogledom; privid sveta, stvoren hipnozom, i ovo što se

zbivalo pred njenim očima sukobili su se u njenom mozgu stvarajući zbrku koju sama ni je mogla razrešiti.

Prišavši joj, Leslie joj položi ruke na naga ramena i šapatom izgovori jednu reč koju je samo ona mogla čuti.

Samo još trenutak njene oči su ga prazno gledale, a onda u njima blesnu mržnja i žena prodorno vrisnu, shvatajući konačno šta se zbiva pred njom.

— Tako — reče Tabasko zadovoljno. — Pošto smo sad svi tu, možemo da pređemo na stvar. Bajrone, gde su Delbert i njegove ubice?

Bajron je masirao bolno grlo.

— Nosi se u pakao — protestnja.

— Čoveče, ti kao da ne shvataš gde se nalaziš? I s kim imaš posla?

Bajronov pogled odluta prema pištolju namerno izbačenom na palubu.

— Ne bi ti pomogao — tiho reče ninda. — Vreme je da to shvatiš, Bajrone!

— Šta hoćete od mene, prokleti bili?

Bol u grlu je popuštao i Bajranu se sigurnost postepeno vraćala. Drugi čovek takođe se osvestio, ali je ostao da leži na svom mestu i dalje glumeći mrtвило, nesvestan činjenice da ni

nđa može otkriti prevaru i po sle samo jednog neopreznog pokreta mišića na licu protivnika.

— Šta je to tako zanimljivo za lešinara kao što si ti na Santa Katarini, Bajrone? — upita Tabasko Pit.

Bajron prezrivo otpljunu u stranu.

— Gubimo vreme, prijatelju — isceri se Tabasko. — Mi znamo skoro sve. I o tebi, i o njoj. Agata Karlson, po rođenju. Rođena, inače — vrlo zanimljivo! — u istom onom ribarskom naselju koje su Delbertovi ljudi skoro uništili...

Tabasko Pit sipao je podatke, imena i godine kao iz rukava. Nimalo čudno, jer je gotovo punih deset minuta bio u radio-vezi sa San Franciskom, gde je Sumiko u međuvremenu prikupila čitavu gomilu manje ili više zanimljivih podataka o Agati Pakenham — Volš i ostrvu Santa Katarina...

— Nemam ništa s tim — pro mrmlija Bajron, izbegavajući pogled žene. — Ona me privlači fizički... samo fizički...

— Još jedna kioncidencija — nasmeši se Tabasko. — Sitna propalica, bivši vojnik iz Vijetnama, jedan od inženjera — geologa u firmi «Krencer» koja je, zamisli, vršila istraživanja na ostrvu Santa Katarina nepo

sredno pre nego što si je napustio da bi pronašao Agatu u Topanga Biču! Šta je to tako zanimljivo pronađeno na ostrvu, Bajrone? Toliko zanimljivo da se isplatilo da falsifikuješ podatke o nalazima i napustiš dobro plaćen posao?

Bajron sleže ramenima.

— To vas dvojica propalica ionako ne biste mogli da shvatite — reče. — U redu, do đavola... vidim da ste provalili stvar... Koliki deo tražite?

— Bajrone! — vrisnu Agata. — Ne možeš im to obećati!

— Imaš neku bolju ideju? — umorno odgovori on. — Ili mi sliš da će nam to što znamo koristiti na dnu okeana? Ti moćci se ne šale, zar ne vidiš?

— Šta je to, Bajrone? Šta si pronašao na ostrvu?

— Germanijum — sleže ovaj ramenima. — Ništa zvučno, kao zlato, dijamanti, ili uranijum, ali svaka stopa zemlje na tom ostrvu vredeće hiljadu puta više nego do sada kada se to do zna.

— Verovatno je čista slučajnost i to što najveći deo zemlje pripada porodici Karlson, Bajrone? A Agata je njihov je dini naslednik, zar ne?

— Da, ali to je podatak koji svako može naći u zemljišnim knjigama, do đavola!

— Tu smo ga i mi našli. Štaviše, porodice koje su prve naselile to ostrvo, pre nešto više od dvesta godina, potpisale su neobičan, ali pravno još uvek važeći ugovor. Ako neko od njih zauvek napusti ostrvo, njegova imovina postaje zajedničko vlasništvo ostalih. Posle onoga što se dogodilo, čujem da su se stanovnici masovno odselili, što znači da je, pravno gledano, ova dražesna dama ovde jedini vlasnik Santa Katarine, zar ne?

— Tačno — potvrdi ona glavom. — Pod uslovom da tamo živim. do đavola!

— Fino — osmehnu se Tabasko. — Kad smo tako lepo razjasnili tu stvar, da se vratimo prvom pitanju: gde je Delbert?

— Delbert nam više nije potreban — sleže Bajron ramenima. — Ako uključim i vas dvojicu, mislim...

— Nikada! — Agata lupi nogom o palubu.

— Zaveži, glupačo! — obrecnu se Bajron. — Da me nisi ovako prešla, ovo se ne bi ni dogodilo! Šta su učinili da te prevare. prokleti bili?

— Malo hipnoze — objasni ninda sa osmehom. — Vreme prolazi, Bajrone. Znam da si našao Dilberta; hoću da znam gde je!

— Zašto ti je potreban Delbert, prokletstvo?

— Da bude kažnjen. Kao i vas dvoje. Ne misliš da ono što se dogodilo na Santa Katarini ne zaslužuje neku kaznu?

— Kaznu? — zapanji se Bajron. — Pa vi... vi niste...?

— Ne, nismo propalice kao vi. Ne želimo vaš prljavi novac, Bajrone...

— Oni su budale — gorko se nasmeja Agata. — Dve proklete budale koje žele da osvete one bednike sa ostrva!

— Ti ljudi nikome ništa nazažao nisu učinili, Agata — čvrsto reče ninda.

— O, ne? Mene su oterali sa ostrva... doslovno oterali!

— To znam. U tako zaostalom okruženju, devojke slobodnih nazora nemaju nikakvih izgleda, Agata... a što se tvog ponašanja tiče, čuli smo da ni si štedela ni mnogo starije muškarce od sebe. Nikakvo čudo onda što te žene nisu želele na ostrvu, zar ne?

— U stvari, možda su ti učinili i uslugu? — isceri se Tabasko. — Provela si neko vreme kao bolničarka u San Luis Obispu, a onda je počela tvoja kratka karijera foto-modela u Los Anđelesu... Sve dok se nije pojavio lord Pekenham —

Volš, verovatno mrtav pijan, kao i obično...

— To je moja i njegova stvar! — prkosno odvrati žena.

— Tačno. A Delbert je moja stvar. Gde je on?

— Šta ćeš učiniti ako ti to kažem? — upita Bajron. U oči mu se sada pojavio i tračak straha.

— Umrećeš u svakom slučaju — sleže ninda ramenima. — U zamenu za tu informaciju mogu jedino da ti ponudim šahsu da umreš kao čovek.

— Kako?

— U dvoboju sa mnom, recimo. I ti i tvoj čovek, naravno, ako to želi... I možeš mu reći da ne vredi da glumi nevesticu, odavno je došao sebi.

Bajronov pogled odluta prema Agati..

— Možemo li da biramo oružje?

— Da.

— Nas dvojica... to je u redu? A šta je sa njom?

Ninda baci pogled prema ženi.

— Misliš da bi i ona želela da učestvuje?

— Ako su noževi u pitanju — smeškao se Bajron — onda sigurno želi. Možda ti je promakao podatak da je nekoliko meseci bila udata i za nekog

Meksikanca koji je naučio svim trikovima...

— Troje na jednog? — Pit podiže obrve i zagleda se u nindu. — Les?

— U redu je — smireno se osmehnu ovaj. — Pristajem... Pre toga: gde mogu da nađem Delberta, Bajrone?

— Čuo si za Furnejs Ranč, na obodu Doline smrti. On tamo ima kolibu.

— Pravo mesto za tipa kome je smrt zanimanje — hladno se osmehnu Lesli. — Kako se stiže do tamo?

— Putem koji iz Furnejs Ranča vodi na severozapad. Osam milja van grada je raskrsnica na kojoj treba skrenuti desno. Koliba je milju i po dalje, kraj samog puta.

— U redu — klimnu Lesli glavom. — Nisi me lagao. Ima te noževe?

— Dole, u čamcu. Neka ih tvoj prijatelj donese...

Bajron je ustao, lagano masirajući bolno grlo i protežući mišiće. I njegov ćutljivi partner uspravio se mnogo ranije i sada je stajao, ispod oka motreći što se zbiva.

Sa osmehom na licu Lesli da de Pitu znak glavom da siđe u gliser i ovaj, gundajući, poslušao.

Bajron sačeka da se Tabasko izgubi iz vida, a onda mu oči blesnuše.

— Sad! — dreknu. — Keni! Agata! Na njega!

*
* *

Bacili su se na njega sve troje odjednom, kao tri gladna vuka koji su konačno sustigli jelena dugo progonjenog po snegu.

Nisu ga iznenadili. Ninđe su pravi majstori da procene i najmanji pokret mišića na licu, izraz u očima, treptaj u glasu svojih protivnika...

Bajron se bacio prvi, jer je bio i najbliži. Manirom fudbalskog profesionalca zaplivaio je kroz vazduh u pokušaju da oba vije ruke Lesliju oko kukova i u naletu ga baci na palubu. Agati pred noge.

Ona je bila spremna na to, polunaga, ali sa divljom vatrom u očima i prstima ruku raširenim kao kandže. Zariće ih sa uživanjem protivniku u oči, samo ako dobije priliku za to.

Treći čovek je kasnio jedan korak za Bajronom, ali se u njegovoj ruci stvorio nož, istrgnut iz čizme. Zakoračio je malo u stranu, da bi imao bolji pogled, spreman da zarije nož

Lesliju u telo čim ga Bajron obori na palubu.

Što mu, naravno, nije uspešlo. Ne bi mu uspešlo čak ni da ninda nije bio spreman...

Odskočio je gipko korak una zad, van domašaja Bajronovih ruku, dočekujući laktom napad žene. Sagnuvši se, izbegao je i njen pokušaj da mu zarije nokte u lice i odmah uzvratio zahvatom oko ispružene leve ruke žene.

Vrisnula je i poletela kroz vazduh, tačno na put čoveku sa nožem. Sudarili su se, i samo je čista sreća oštricu noža skrenula tako da joj ne raspারা trbuh.

Izenađeno lice Tabasko Pita pojavi se nad palubom u trenutku kad se sve troje Leslijevih protivnika našlo na palubi.

— Šta je bilo? — upita on. — Počeli ste bez mene? To nije lepo, do đavola!

— Ovo je bilo samo malo zagrevanje — objasni ninda mirno. — Naš prijatelj Keni već ima nož. Daj po jedan Bajronu i Agati, pa da počnemo pravi obračun...

Ispevši se na palubu, Pit baci pred njih dvoje po jedan teški nož širokog sečiva.

— Šta ćemo s tobom, Les? — upita. — Ovo je sve što sam

našao dole... da potražim nešto u kuhinji?

— Nije potrebno — sleže nnda ramenima. Nož, naravno, nije bio problem i Pit je to sa vršeno dobro znao, pošto se kompletna oprema ninde već nalazila na jahti.

Ta sigurnost s kojom će goloruk stati pred troje naoružanih protivnika već u početku stvoriće klicu straha u njihovim srcima. Kao i neuspeli malopredašnji pokušaj, uostalom.

Strah će roditi nesigurnost, nesigurnost novi strah i ta povratna sprega učiniće njihove napade sporim, neefikasnim, nekoordiniranim...

— Možemo da počnemo? — upita Leslie mirno, zbacujući sa ramena zavoj da mu ne bi ometao pokrete. Posekotina je bila već zatvorena i jedva se i primećivala na njegovoj preplanuloj koži.

Njih troje se sporazumeše pogledom. Pošli su napred oprezno, na vrhovima prstiju, sve troje pokretima pokazujući da im borba noževima nije nepoznata veštini.

Bajron je prvi fintirao napad, glasno zarežavši i lupivši nogom po palubi.

»Lukavo«, prolete nindi munjevitom kroz glavu. »Tim pokretom naveo je oboje svojih saveznika u napad, a on mu-

dro čeka ishod tog napada i vreba svoju priliku...«

Očigledno manje iskusni, i Agata i Keni jurnuše napred, ali njihov napad nije bio nimalo bezazlen. Padajući na koleno, Keni zamahnu nožem paralelno sa palubom, u nameri da Leslieju preseče tetive pod kolenom i učini ga praktično nepokretnim.

Agata je ciljala njegov trbuh, hitrim udarcem koji je išao odozdo naviše, dugim parajućim potezom koji će mu otvoriti utrobu ako pogodi.

Kao na oprugama, Leslie odskoči uvis i u stranu, izbegavajući tim pokretom oba napada. Na samom vrhuncu svog skoka, on zamahnu nogom, pogadajući ženu vrhovima bosih prstiju u slepoočnicu.

Kada se dočekao na noge, prateći krajičkom oka Bajronove pokrete, on ponovo zamahnu nogom. Ovoga puta nije se nimalo uzdržavao.

Udarac pogodi Kenija odozdo u bradu, upravo u trenutku kada je posle promašaja počeo da ispravlja glavu i gornji deo tela. Uprkos tome, kosti vilice za puccketaše i donji deo Kenijevog lica pretvori se u bezobličnu krvavu masu.

Komadići kosti prodreše odozdo u mozak, donoseći brzu smrt. Keni je bio mrtav još pre

nego što je njegovo unakaženo lice ponovo dotaklo palubu.

— Jedan-nula — dobaci Tabasko. — Napred, ortak!

Agata je stajala ošamućena, trljajući slobodnom rukom slepoočnicu. Bajron se postavi tako da je zaštititi od eventualnog Lesliejevog napada, iako ovaj ni je pokazivao nameru da krene napred.

Naprotiv, izmakao se korak unazad da bi se udaljio od krvave barice koja se širila iz smrskane Kenije glave. U borbi sa dvoje protivnika sa oštrim noževima i jedan pogrešan korak može biti fatalan...

— Kreni napred — dobaci Bajron preko ramena. — Ja ću ga zaobići.

Izmičući se u stranu, on po veća rastojanje između žene i sebe, svestan da je njihov prvi pokušaj već u samoj koncepciji bio pogrešan.

Napad iz dva različita smera uvek je opasniji od napada iz istog smera. Bajronova nesreća je bila u tome što nije znao da ima posla sa jednim nindom...

Čekao je napad potpuno miran, ruku spuštenih niz bokove i samo bi veoma oštro oko moglo zapaziti napetost u mišićima ninde.

Sa urlikom na usnama, Bajron se baci napred. Ovoga puta nije bilo nikakvih finti, ni-

kakvog taktiziranja: levom rukom je krenuo naviše u nameri da Leslieja obuhvati oko vrata i ramena i privuče ga ili zadrži dok ne zada udarac nožem.

Ninda mu dopusti da ga zgrabila za vrat, ali se njegova levica podiže, pogađajući Bajronovu podlakticu i skrećući oštricu noža pored svog trbuha.

Stajali su nekoliko trenutaka nepokretni, u očajničkoj borbi mišića. Krajičkom oka ninda je pratio Agatino kretanje, osluškujući šum njenih bosih nogu po palubi.

Ovo što namerava da učini đavolski je opasno, ali se rizik može smanjiti ako precizno izračuna svaki pokret, ne samo svog tela već i tela i udova oba svoja protivnika...

SADA!

Izmakao se naglo, izvlačeći se kao zmija iz Bajronovog zagrljaja i oslobađajući mu ruku sa nožem.

U istom času Agata je zadala udarac odozgo naniže, sa tri jumfalnim krikom na usnama. Bila je uverena da ništa na ovom svetu više ne može sprečiti oštricu njenog noža da se zarije u preplanula Lesliejeva leđa.

Postojao je jedan jedini kراتki delić sekunde u kojem su i Agata i Bajron shvatili da između njih više nema Lesliejev-

og tela i da će udarci koje zadaju pogoditi cilj.

Ali ne onaj koji su želeli...

Agatina oštrica skliznu niz široke grudi muškarca, prodirući ukoso i naniže. Rebra na trenutak zaškripaše, ali energija udarca bila je tolika da glatki čelik prodre do srca, presecajući aortu.

Njegov nož slepo produži za početi pokret ruke. Vrh mu se zario pod sam pupak, kidajući nežnu kožu žene. Trzaj čitavog Bajronovog tela, u trenutku kada je umirao, odvede nož po prečno, zarivajući ga sve dublje u utrobu.

Ona ustuknu jedan korak i vrisnu, ostavljajući nož u Bajronovim grudima. Užasnuto je buljila u svoju desnu šaku crvenu od mlaza krvi iz grudi već mrtvog čoveka, ali samo na trenutak. Vrisnula je još jednom, promuklo i bolno, kao ranjena mačka, kada je shvatila kakav je to topli ljigavi dodir koji oseća na butinama.

Potres od njenog trzaja samo ubrza pokrete creva koja su se sručivala iz utrobe, gomilajući se po palubi već zalivenoj krvlju. Pala je na kolena, nastojeći da drhtavim rukama dohvatiti i vratiti na mesto te tople, nemirne zmijske za koje nije ni znala da ih nosi u svom telu.

Ali joj se pred očima mutilo, a ruke više nisu slušale ko

mande mozga smušenog od bola. Pala je licem u odvratnu gomilu, uzaludno pokušavajući da se uspravi poslednjim naporima.

— Idemo, ortak — tiho reče Tabasko Pit. — Zabava je završena...

Klimnuvši glavom, Lesli dohvati svoju vreću iz ugla u koji je bio sakrio.

— Idemo — reče. — Do noći nije daleko. A u zoru moramo biti u Dolini smrti...

*
* *

Pustinja je prazna i nema samo za onoga ko je ne poznaje i ne ume da čuje njen govor.

Za oko ninde svako zrno peska predstavlja jedan detalj slike o onome što se ovde nedavno dogodilo. Svaki, pa i najnezatniji šum, dopunjava tu sliku novim detaljem.

Čak i vetar ima svoju priču za nindu. A vetar je danas vrlo rečit, jer...

Jer donosi miris krvi...

Zraci sunca još su kosi, stvarajući duge senke među peščinim dinama ovog mesta koje su nazvali Dolina smrti. Ne samo zato što je vrlo malo života u njoj. Uostalom, dolina je dobila ime po tome što su u vreme ve

likog ludila za zlatom u Kaliforniji, 1849. godine, mnogi neiskusni i loše opremljeni kopачi zlata ostavili svoje kosti u moru peska, zato što nisu imali dovoljno snage ili vremena da je pređu pre nego što utroše svoje zalihe.

Sve te smrti morale su ostaviti traga na ovom mestu. Nije važno što taj trag nije vidljiv za oči običnog čoveka.

Ninđe osećaju tragove smrti kud god maknu. Najzad, malo je mesta na ovoj planeti koja još nisu videla kako ljudska bića umiru...

Delbertova brvnara samo spojlja deluje kao sklepano skrovište. Oštro oko posvuda otkriva tragove koji odaju da je unutra sasvim dobro opremljena svi me što čoveku čini život ugodnim i u gradovima.

Ploče sunčanih kolektora kao izvor energije, rešetke klimaurućaja na svim otvorima, televizijske antene, nadstrešnica pod kojom blistaju hromirani delovi tri sasvim nova automobila...

Ovoga puta ninda nije bio odeven u svoj uobičajeni crni kostim od guste svile, sa kapuljačom sa dva uska proreza za oči na glavi. Njegov kostim sada je imao boju peska, kako bi se neprimećeno mogao približiti Delbertovom skloništu.

Obilazio je oko brvnare po sve užoj spirali, neprestano smanjujući rastojanje, sve dok šumovi iz njene unutrašnjosti nisu počeli da dopiru do njega.

Umirujući šumovi, kakve stvaraju samo ljudi u dubokom snu.

Šestoro ljudi. U tri spavaće sobe.

Delbert se pobrinuo i za žene za sebe i svoje prijatelje, ali to neće promeniti namere ninde. Žene koje se druže sa takvim tipovima zaslužuju, najzad, da podele i njihovu sudbinu ako odluče da se umešaju u obračun koji se sprema.

Okrenuo se još jednom oko sebe pre nego što je prišao na svega desetak stopa od prozora na zadnjem delu vukući svoj neugodni teret za sobom.

Svud unaokolo pustinja je bila prazna i mrtva. Putem pored brvnare još satima neće proći nijedno vozilo...

Desna ruka ninde se podiže i odbaci svoj teret prema staklu prozora. Još u letu sasvim jasno se ču karakteristični šum koji zvečkom na svom repu stvara razbesnela zvečarka.

Staklo pršte, suviše glasno u mrtvoj tišini ranog jutra u Dolini smrti...

Glasan dvostruki krik, ali je taj krik još odzvanjao u mirnom vazduhu kada je odjek-

nuo dug rafal iz automatskog pištolja.

Neko u kući imao je dobre reflekske i pištolj nadohvat ruke. Ništa manje, uostalom, i ne može se, očekivati od ljudi koji ma je ubijanje druga priroda...

Čitav pljusak gadnih psovki dopre kroz prozor, a odmah za njim kroz razbijeno staklo izroni crna cev pištolja.

Prostor pod prozorom bio je potpuno prazan. Na glatkoj površini peska nema nikakvih tragova...

— Šta se dogodilo? — muški glas iz unutrašnjosti kuće.

— Neki kućkin sin ubacio mi je zvečarku u sobu! — urlao je prvi čovek. — Delbert! Delbert!

— Šta se dogodilo? — treći glas, sa druge strane kuće. Mirniji od prva dva, ali i hladniji. Glas koji krije opasnost u sebi...

Čuju se sad i uzbuđeni ženski glasovi, ali ih Delbert preseca jednom jedinom oštrom rečju. A onda...

Onda tišina.

Duga. I gotovo potpuna.

Oštri sluh ninde ipak čuje šumove iz kuće koji govore da se trojica ubica pripremaju da čitavu okolinu zaspu kišom metaka. Zveckanje čelika po čeliku traje dugo dok pripremaju svoje oružje.

A zatim tihi koraci, od prozora do prozora. Oni traže pogledom napadače, ali ih ne mogu videti. Čitav prostor oko kuće je prazan i tih.

Delbert je iskočio prvi na trem, zguren, sa automatskom puškom u rukama. Druga dvojica pokrivala su ga kroz prozore sa obe strane ulaznih vrata.

Sumnjičav pogled, ali taj pogled nema na čemu da se zaustavi...

— Nema nikoga, do đavola! — kaže on. Vrlo tiho, samo za sebe.

Koraci ponovo. Ona dvojica izlaze, takođe napeti, takođe sa puškama u rukama.

— Otiđite do uglova i provežite — naređuje Delbert. — Prokletstvo, ovde su počele da se događaju čudne stvari...

— Kako je ta zvečarka mogla dospeti u moju sobu, boga mu? Nemoguće da je sama skočila!

— Neko je morao baciti. Krežite već jednom, do đavola!

Oni polaze duž trema koji se pruža čitavom prednjom stranom zgrade. Nalaze se korak do uglova kada iz kuće dopire novi, ženski vrisak.

— Delbert! Leđa!

Iza leđa ubici iz peska je izronila visoka i vitka figura čoveka bez lica; ili se samo čini da je bez lica, jer mu je i ono

pokriveno neobičnom tkaninom boje peska.

Delbert se instinktivno okreće, grčeći usne i otkrivajući iskežene zube. Nema vremena da pritisne obarač; duga čelična oštrica, koja sada ima boju izlazećeg sunca od odsjaja sa neba, pada odozgo na njegovu glavu.

Nema materijala na ovoj pla neti koji se može odupreti takvom udarcu. Kao kroz topli buter, oštrica katana klizi kroz Delbertovu lobanju, vratne pršljenove, grudnu kost, kičmu, raseca karličnu kost i razdvaja njegovo telo na dve potpuno si metrične polovine.

Oblak prašine leti unaokolo sa kostima ninđe, jer je za taj udarac bilo napeto čitavo njegovo telo. Delbert je gotovo na gazio na njegovo skrovište u pesku, iskopano oštricom noža, ali to što ga nije nagazio produžilo mu je život samo za nekoliko sekundi.

Dve automatske puške bljuju vatru i metke. Obojica su dobri strelci, brzih refleksa, jer su neki hici pogodili dve polovine Delbertovog tela pre nego što su klonule u pesak, zalivajući ga mlazevima guste, jarko-crvene krvi.

Kada se plavičasti dim baruta razvejao pred njihovim očima zbunjeno su se zgledali.

Oblak fine prašine još je lebdeo nad Delbertovim telom, ali nigde u njegovoj blizini nije bilo tela čoveka koji ga je ubio!

— Mič! — promuklo reče jedan. — Mič... vidiš li ti ovo?

— Vidim...

— Prokletstvo, kud je mogao nestati? Ili... ili možda tu nikoga nije ni bilo...

— Ne govori gluposti, dodavola! Još ćeš me ubediti da je Delbert izvršio samoubistvo!

— Neee, ali...

Visoki skok, izveden tako mu njevito da je prošao potpuno nezapaženo, doveo je nindžu na nadstrešnicu trema. Osluškujući razgovor dvojice ubica, sada se nečujan kao senka približavao onome koji se zvao Mič.

Jasno ga je video kroz pukotine među daskama kako se zbu njeno osvrće, stežući pušku u rukama.

Nekoliko hitrih pokreta ruku i kroz pukotinu počeo da se spušta sasvim tanka crna čelična žica, jedva nešto malo deblja od vlasi ljudske kose.

Omča na njenom kraju munjevito pade Miču oko vrata i zateže se, odvajajući mu noge od poda trema.

— Mič! — začu se s druge strane. — Mič, prokletstvo, šta to radiš?

Sa rastojanja na kojem se nalazio, drugi čovek nije mo-

gao videti tanku nit koja je ubijala njegovog partnera. Mora da mu se učinilo potpuno neshvatljivim to što su se Mičove noge odvojile od poda, a on sam se, izobličienog lica uhvatio sa obe ruke za vrat, ispuštajući oružje.

Praznovernom strahu ne treba mnogo da bukne u požar panike. A pogotovo ne na mestu koje zovu Dolinom smrti...

Čovek je slepo jurnuo napred zasipajući mecima prostor oko sebe. Ninda čak oseti udare metaka o Mičovo telo i iskoristi to da ispusti žicu iz ruke, puštajući da se mrtvo telo s treskom sruči na daske verande.

— Mič! — dreknu onaj drugi. — Miiič!

Kao senka, ninda pade na pešak pored njega, tako blizu da ga je mogao dotaći ispruženom rukom, ali ga čovek ipak nije primetio.

— Zovi glasnije — dopre potmuli glas ispod kapuljače boje peska. — On je daleko... već u paklju!

— AAAAA!

Prodorni krik stvorenja izbezumljenog od užasa. Još jednom ninda je ubijao mnogo si-

gurnije strahom nego sečivom svog mača.

Strpljivo je sačekao da se cev oružja okrene prema njemu, a onda se desna ruka ispružila brzinom munje koja se sa neba sručuje na visoko i vitko drvo.

Vrh katana prođe kroz srce žrtve i za čitavu stopu izbi na drugu stranu. Nekoliko dugih sekundi dva čoveka su gledala jedan drugom u oči, sve dok jedan par očiju ne prekri mračna skrma umiranja.

Naglim pokretom ninda istrže mač iz rane, a onda se saže da obriše oštricu od plemenitog čelika o njegovu odeću.

Nije pogledao za sobom dok je odmicao od te kuće koju je u nekoliko minuta pretvorio u kuću smrti. Nije bilo razloga za to.

Ako su žene u kući nešto i videle, niko neće verovati njihovom iskazu. Policajci su sumnjičavi, ali žele opipljive dokaze. A njih ovde nema.

Sem tri mrtva tela, naravno. Samo što u Dolini smrti niko nikada ne plače za onima koji su tu došli da bi umrli...

SUPER KONKURS

VODIMO VAS NA SVETSKO FUDBALSKO
PRVENSTVO U ITALIJU

PLAVI, PLAVI!

SREĆNA VAM NOVA 1990. GODINA! Godina svetskog fudbalskog prvenstva u Italiji (jun i jul).

Uz malo sreće bićete i Vi sa PLAVIMA u Milanu i Bolonji.

Bodrićemo PLAVE do pobeđe i slave.

PRVI NAGRADNI KUPON u februarskom broju NINDE, već 25. januara 1990.

Obezbedite na vreme kod svog prodavca novina februarski broj NINDE.

Srećno PLAVI U ITALIJI!

U februaru Ninda 81

NINDE UBIJAJU ČUTEĆI

... Sečivo katana blesnu, nalik munji koja iznenada preseca oblačno nebo. Jednim skokom ninda se nade u gomili naoružanih ljudi i u gotovo mrtvoj tišini poče užasna seća, nalik paklenoj žetvi plodova zla zasejanih nekada davno, ko zna čijom rukom i u kakvoj nameri.

Oni su umirali čuteći, jer nisu imali vremena ni da se jave. Ninda je ubijao čuteći, jer smrt uvek cuti...